
LITERAȚI
JO NESBØ
CLĂBUCI ÎN CADĂ
Al doilea volum din seria
Doctor Proctor

CLĂB
UCI

ÎN ÇADĂ

LITERATI

JO NESBØ
CLĂBUCI

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculeicu
Colecţie coordonată de **Virginia Lupuleicu**
■ Y
■EDITORI:
Magdalena MărcuJcscu VasiJc
Dcm. Zamfircscu Silviu Dragomir
FONDATOR:
Ion Mirculescu, 1994
REDACTARE: Constantin Piştea
DESIGN COPERTĂ: Fabcr Studio

DIRECTOR PRODUCȚIE: Cruciali Claudiu Coban
DTP:
Mihaela Gavriloiu
CORECTURĂ: Andreea-Lavin ia Dâdirlat Anca Baciu
Titlul original : ***Doktor Proktors Ttdsbadekar***
Autor: Jo Nesbo Ilustraţii: Per Dybvig

O.P. IÉ. Ghişeul I, C.P. 0490,
Bucurqti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4
0)72 25 20 20
www.pandoram.ro

Pandora M face parte din grupul editorial TRE

I/. Felicitarea de la Paris

În sala de sport era o tăcere desăvârşită. Nimic nu scotea niciun sunet — nici cele 12, spaliere din lemn, nici calul vechi cu mânere, îmbrăcat

în piele crăpată, nici cele opt frânghii roase care atârnau de tavan nemişcate şi nici cei 16 băieţi şi fete din Fanfara Şcolii Dolgen, care se zgâiau cu toţii la domnul Madsen, dirijorul.

— Pe locuri...! a strigat domnul Madsen.

A ridicat bagheta şi a mijit ochii către ei prin ochelarii săi de aviator. Cu o privire îngrozită, s-a uitat peste tot după Nilly.

Ştia că ceilalţi copii din trupă râdeau de trompetistul roşcovan pentru că era atât de mic, aşa cum, desigur, chiar era. Dar, spre deosebire de ceilalţi membri ai trupei, prichindelul avea ceva

talent muzical. Poate ca azi ar fi putut sa salveze situaţia. Pentru că domnul Madsen nu l-a văzut pe Nilly, s-a întors spre unica lui prietenă, Lisa, care cânta la clarinet. Era singura din trupă care

exersa acasă. Poate că, totuşi, era o speranţă.

— Fiţi gata...

Toţi au dus instrumentele la buze. Tăcerea era atât de adâncă, încât de afară se auzeau sunetele

după-amiezii calde de octombrie: cântecul păsărilor, murmurul unei maşini de tuns iarba şi râsetele mucoşilor care se jucau. Însă în sala de sport era întuneric. Şi

atmosfera avea să devină şi mai sumbră.

— Start! a strigat domnul Madsen, schiţând un arc maiestuos cu bagheta.

În prima clipă, nu s-a întâmplat nimic şi în continuare nu s-au

auzit decât cântecul păsărilor, cositul ierbii şi râsetele copiilor. Apoi o trompetă a ţipat tremurător, un clarinet a chiţăit timid şi toba mare a încasat o lovitură nesigură. O bătaie neaşteptată de

tobă a făcut un corn francez să scoată un râgâit şi, din rândurile din spate, ceva mare a fornăit, un sunet care pe Lisa a dus-o cu gândul la o balenă albastră care se înalţă la suprafaţă după o

săptămână petrecută sub apă. Dar tot suflatul ăsta încă nu produsese vreo notă adevărată şi faţa domnului Madsen începea deja să capete nuanţa aceea de roşu care prevestea că

urma să-şi piardă cumpătul.

— Doi, trei! a ţipat el, agitând bagheta de parcă ar fi fost un bici, iar membrii trupei ar fi fost o echipă de sclavi care manevrau vâslele

unei galere romane.
Cântaţi, pentru
numele lui Dumnezeu!
Asta trebuia să fie
Marseilleza, imnul
naţional al Franţei!
Cântaţi şi voi cu mai
multă demnitate!

Dar, în situaţia de faţă, nu se punea problema de demnitate. Copiii dinaintea domnului Madsen se holbau la partiturile de pe pupitrele din faţa lor sau stăteau cu ochii strâns închişi, de

parca s-ar fi scremut pe toaletă.

Domnul Madsen s-a lăsat păgubaş şi a coborât braţele atunci când tuba a scos un sunet în sfârşit — un muget adânc şi trist.

— Gata, opriţi-vă! a ţipat domnul Madsen şi a aşteptat ca tuba sa rămână fără aer. Dacă v-ar fi auzit cineva din Franţa, întâi v-ar fi decapitat şi apoi v-ar fi ars pe rug. Haideţi

să-i arătăm *Marseillezei* puţin respect!

Pe când domnul Madsen ţipa la ei de zor, Lisa s-a aplecat spre scaunul de lângă ea şi a şoptit:

— Ţi-am adus felicitarea aia primită de la doctorul Proctor. E ceva ciudat la mijloc.

Vocea care i-a răspuns s-a auzit din spatele unei trompete pline de îndoituri.

—Dacă e precum cealaltă, să ştii că mie-mi par felicitări normale. „Dragii mei Lisa şi Nilly, salutari din Paris. Cu drag, doctorul Proctor.” Cam asta ai zis că a scris, nu?

— Da, bine, dar...

— Singurul aspect *anormale,* că o persoană atât de ciudată şi de excentrica ca doctorul Proctor a scris o felicitare atât de normală.

L-a întrerupt vocea cu fulgere şi tunete a domnului Madsen.

— Nilly? Tu eşti? Eşti acolo, jos?

Din spatele trompetei îndoite, vocea a răspuns:

— Da, să trăiţi, dom' sergent!

— Ridică-te, să te vedem şi noi, Nilly!

— Da, să trăiţi, măreţe comandant al muzicii încântătoare şi al tuturor notelor muzicale din univers!

Şi un băieţel mic, cu păr roşcat, pistrui mari şi un surâs larg a sărit din spatele pupitrului pe scaun. De fapt, nu era doar mic, era mic, mic. Şi părul lui nu era doar roşcat, era de un roşu-

aprins. Şi surâsul lui nu era doar larg, ci aproape că-i împărţea căpşorul în două. Şi pistruii lui nu erau doar mari, erau... ei, fie, erau doar mari.

Cântă-ne *Marseilleza,* Nilly! a

mârâit domnul Madsen. Aşa cum trebuie

— .După porunca voastră, măreaţi mamă a tuturor dirijorilor şi regilor şi a tuturor căpeteniilor de fanfare militare de

la nord de Sahara şi de la est de...

— Nu mai pierde vremea şi cântă odată!

Aşa că Nilly a început să cânte. O melodie caldă şi răsunătoare s-a înălţat sub tavanul sălii de

sport şi a ieşit pe fereastră în acea după-amiază caldă de toamnă. Auzind muzica asta, păsările au tăcut mâlc, ruşinate de propriile cântece. Cel puţin aşa şi-a închipuit Lisa,

ascultându-l pe vecinul ei micuţ şi cel mai bun prieten cântând la trompeta veche a bunicului său. Lisa ţinea la clarinet, dar trompeta avea ceva deosebit. Şi nici nu era atât de greu să

cânţi Ia ea. Nilly o învăţase un cântec la trompetă, imnul naţional al Norvegiei. Bineînţeles că nu cânta la fel de bine ca Nilly, dar, în secret, Lisa visa ca într-o bună zi să cânte imnul

lor naţional înaintea unui public numeros. în- chipuiţi-vă! Totuşi, închipuirile sunt doar închipuiri şi visurile sunt doar visuri.

— Bine, Nilly! a strigat domnul Madsen. Şi acum,

haideţi să ne alăturăm lui Nilly! Unu, doi, trei!

Şi Fanfara Şcolii Dolgen i s-a alăturat lui Nilly. S-a împleticit, s-a împiedicat şi s-a împotmolit pe lângă el. Tobe, saxofoa- ne,

cornuri franceze, glockenspieluri şi chimvale. Suna de parcă cineva ar fi întors o bucătărie cu capul în jos şi acum toate se prăbuşeau din rafturi şi sertare. Apoi s-au urnit toba mare şi

tuba. încăperea a început să tremure. Spalierele de lemn au început să clănţăne, frânghiile atârnau oblic, de parcă ar fi fost spulberate de vânturi vijelioase şi vechiul cal cu mânere

a început să ţopăie pe podea, apropiindu-se încet, încet de ieşire, ca şi când s-ar fi străduit să evadeze.

După ce, în cele din urmă, au terminat *Marseilleza*, s-a lăsat tăcerea, atât

înăuntrul, cât şi în afara sălii de sport. Nicio pasăre nu mai cânta, niciun copil nu mai râdea, se mai auzea doar ecoul ultimelor lovituri disperate date membranelor tobelor

şi timpanelor de către diabolicii gemeni Truls şi Trym.

— Mersi, a gemut domnul Madsen. Cred ca ajunge pe azi. Ne vedem luni.

— Vorbesc serios. Felicitarea asta nouă e

ciudată! a spus Lisa în vreme ce ea şi Nilly mergeau spre casă pe Bulevardul Tunurilor.

Pe măsură ce se apropia iarna, începea să se înnopteze mai devreme, fapt ce le plăcea, mai ales lui

Nilly. I se părea că nopţile uşoare de vară pe care le aveau aici, în nordul îndepărtat, erau plicticoase, ca un fel de invenţie mediocră. Însă nopţile calde şi întunecate de toamnă, cu mult

întuneric care să-i ascundă cu prilejul unor mici furturi de mere prin vecini — astea erau o invenţie genială. De fapt, erau aproape la fel de ingenioase ca invenţiile pe care Ie născocea

doctorul Proctor. Căci, în ochii lui Nilly, profesorul era cel mai bun inventator din lume. într-adevăr, restul lumii considera că doctorul Proctor nu inventase nimic deosebit, dar ce ştiau

ei? De exemplu, cine inventase cel mai puternic praf de vânturi din lume?

Fireşte, şi mai important era că doctorul Proctor făcea cel mai bun jeleu *Jell-O* din lume, că era cel

mai bun prieten şi vecin din lume şi că îi învăţase pe Nilly şi pe Lisa să nu se mai supere când restul lumii îi vedea ca pe o trupă de rataţi. O trupă formată dintr-un băieţel cu perciuni

roşcaţi, o fată timidă, cu codiţe, şi un profesor mult-mai-nebun-decât-în-medie, cu ochelari de motociclist plini de cenuşă.

Noi ştim un lucru pe care ei nu-l ştiu,

obişnuia să spună Proctor. *Ştim că atunci când prietenii îşi promit să nu înceteze niciodată să se ajute unii pe alţii, unu plus unu plus unu face mult mai mult decât trei.*

Nici că mai rostise cineva vreodată cuvinte atât de adevărate. Însă trebuia spus că, în postura de prieten, profesorul nu-şi prea bătea capul cu scrisorile. În cele trei

luni care trecuseră de când profesorul îşi încălecase motocicleta, îşi pusese casca din piele şi îşi luase rămas-bun, părăsind oraşul Oslo, cu destinaţia Paris, hotărât s-o găsească

pe dragostea vieţii sale, Juliette Margarine, copiii primiseră numai vreo două felicitări zgârcite.

Doctorul Proctor o pierduse pe Juliette în circumstanţe

misterioase, cu mulţi, mulţi ani în urmă, când era student în Franţa. Lisa şi Nilly văzuseră doar o fotografie cu Juliette din vremea în care se întâlnea cu Proctor, prinsă de peretele

laboratorului său. Dar în acea fotografie ei păreau atât de fericiţi, încât Lisei aproape că-i dăduseră lacrimile. De fapt, Lisa îl convinsese pe doctorul Proctor să se întoarcă acolo şi s-o caute.

— Asta-i *prea* ciudată! a insistat Lisa. Ia vezi şi tu.

Niliy s-a uitat la felicitarea pe care i-a dat-o Lisa.

— Hmm, a bălmăjit el.

S-a oprit sub primul felinar şi a privit-o atent, mormăind câteva *hmm-un*$_t$ care toate păreau inteligente şi pline de cugetări.

— E de la Paris, a spus Lisa, arătând fotografia alb-negru care părea să fi fost făcută într-o dimineaţă cu nori.

Arăta o piaţă întinsă, în aer liber, şi, în afară de câţiva oa-

meni care se plimbau
cu umbrele şi jobene
pe cap, piaţa părea
ciudat de pustie. Ca
era vorba de capitala
Franţei, renumită în
toată lumea, se vedea
numai datorită
cuvântului PARIS,

tipărit în partea de jos a fotografiei.

— Vezi ce văd şi eu? a mormăit Nilly, căzut pe gânduri.

— Ce anume?

— Că parcă ceva lipseşte din piaţa asta.

Bine, adică din toată poza.

— Poate, a spus Lisa.

Şi, analizând puţin lucrurile, şi-a dat seama că Nilly avea dreptate, dar că nu reuşea să-şi dea

seama în legătură cu ce.

— În plus, felicitarea pare puţin boţită..., a spus Nilly, atingând-o cu grijă. Ca şi când s-ar fi udat şi apoi s-ar fi uscat la loc. Aşadar, spune-mi,

erai la duş când ai citit asta?

— Bineînţeles că nu, a spus Lisa. Aşa a venit.

— Aha! a exclamat Nilly, ridicând un deget arătător micuţ, cu o

unghie roasă. Eu, Nilly cel Genial, am descoperit încă o dată şi cu mare dibăcie ceea ce nu se poate să nu fie soluţia acestui mister: probabil că felicitarea asta s-a

udat în laboratorul Iui din Paris!

Lisa şi-a dat ochii peste cap.

— De unde ştii?

— Elementar, draga mea Lisa. Scrie chiar aici, pe felicitare. Citeşte şi tu.

Nilly i-a dat înapoi felicitarea.

Dar Lisa n-avea nevoie s-o citească. Citise deja mesajul de 12 ori şi-l ştia pe de rost. Totuşi, din moment ce voi n-

aţi citit felicitarea, v-o arăt aici

—:Zice că lucrează la un fel de invenţie nouă legată de ADN, nu? Sunt convins că, într-un laborator, o felicitare se poate uda din multe cauze. Ei, şi

ce dacă? a întrebat Nilly.

Mulţumit, i-a dat felicitarea înapoi şi şi-a studiat unghiile roase până la carne, căutând ceva în care să-şi înfigă dinţii.

— Ciudat nu e cum s-a udat, a spus Lisa. Ci ceea ce a scris! De exemplu, cine sunt Asii şi Yllin?

— Poate că a uitat numele noastre, a zis Nilly.

— Nu se poate. La adresă a ştiut să scrie Lisa Pedersen.

— Hmm, a mormăit Nilly, şi acesta nu a părut la fel de inteligent ca *hmm-\în\t* de mai devreme.

— Asii e Lisa scris invers, şi-a dat seama Lisa.

— Elementar, draga mea, a spus Nilly şi imediat a încercat să citească numele invers.

într-adevăr, Asii era Lisa.

— Atunci ce-i cu Yllin? a întrebat el.

— Ghiceşte! a mormăit Lisa, dându-şi din nou ochii peste cap.

— Hmm... poate că e Lisa scris cu capul în jos?

E Nilly scris invers

— !He-he, a făcut Nilly, dezvelind un şir de dinţi cu tăişul în zigzag. Glumeam şi eu. Elementar!

Dar i se cam înroşiseră urechile.

— Ei, atunci am rezolvat problema. Ce o tot ţii cu felicitarea ?

— Nu asta-i ciudat! a ţipat Lisa exasperată.

— Atunci *ce* e ciudat ?

— Restul textului!

Nilly şi-a agitat micuţele sale braţe.

— Zice că lucrează la nu ştiu ce proiect nou legat de ADN. Doar e un om de

ştiinţă şi un inventator nebun, nu? *Aigevron merv* e denumirea ştiinţifică a unui fel de ornitorinc francez. Sunt nişte animale foarte deosebite. Singurele mamifere care depun ouă. În

plus, se numără
printre puţinele
mamifere veninoase.
Sunt sigur că Proctor
va face multe
descoperiri studiin-
du-le ADN-ul.
Ornitorincii sunt peste
tot în Australia, însă

cei francezi se află în
prag de dispariţie.
înainte înotau în Sena
cu nemiluita, dar sunt
cam năuci şi, de când
cu toate cursele
pentru turişti, pe râu
au început să circule
atâtea vase, încât

sărmanii *Aigevron merv* s-au tot lovit cu capul de ele. În orice caz, nu e chiar atât de ciudat că un inventator aflat la Paris şi-a dat seama câte ar putea învăţa

studiind ADN-ul ornitorincilor, nu?

— Ornitorinci francezi? a spus Lisa pe un ton sceptic.

— Chiar aşa, a spus Nilly. Apar la pagina 620 în *Animale*

care mai bine n-ar fi existat.

Lisa a oftat. Nilly vorbea adesea despre cartea aceea enormă pe care se pare că bunicul lui o ţinuse în bibliotecă — *Animale*

care mai bine n-ar fi existat.

— Ei, şi cu „rotuj3 e2 eiovei” cum rămâne? a întrebat Lisa. Asta ce vrea să însemne?

— E simplu, a spus Nilly. „rotuj3 e2

eiovei” e porţiunea din codul ADN pe care a descoperit-o doctorul Proctor. Poate că din cauza ei ornitorincii sunt veninoşi.

Lisa l-a privit pe Nilly cu neîncredere.

—Şi cine-i MEV A., asta? Profesorul nu s-a dus în Franţa s-o găsească pe Juliette Margarine ?

Nilly a ridicat din umeri.

— Poate că Mev e un prieten de-ai lui

sau cineva care-l ajută cu cercetările, ştiu eu?

— Prostii! Baliverne! s-a răstit Lisa. În primul rând, de ce s-ar fi dus profesorul tocmai până la Paris, în căutarea Juliettei lui,

cea de mult pierdută,
ca apoi să-şi petreacă
timpul cu cineva pe
nume Mev? În al
doilea rând, nu cred
că „aigevroN merv” e
scris corect. Dacă-i
nume ştiinţific, n-ar
trebui ca majuscula să

fie la începutul primului cuvânt? Şi, dacă profesorul l-ar studia, n-ar trebui să ştie cum se scrie?

—Hmm, a făcut Nilly, scărpinându-şi perciunele stâng cu un aer mai puţin

îngândurat şi mai puţin inteligent decât la *hmm-ur'Az* de mai devreme.

Lisa a oftat descumpănită.

—Şi ultima parte ce-ar trebui să

însemne, unde scrie *ICIA IŢITICf*

Nilly a chicotit cu îngâmfare.

— Vai, draga mea creier-de-alună, dar partea asta e cel mai uşor de descifrat. Evident, vrea să

însemne „iţiţi-vă ciia[w]. E clar că Proctor a antrenat unul dintre aigevron... aigevroni?... aige-vrons? Nu prea mă pricep la pluralele din franceză, dar, oricum, înţelegi ce zic.

Probabil că l-a antrenat pe unul dintre ei să stea la comandă şi, şiroind de apă după un înot odihnitor în Sena, e limpede că ornitorincul s-a aşezat pe felicitare şi a udat-

o toată. Bine, să zicem că e cam scârbos că un ornitorinc ud a stat pe felicitare, dar, îţi dai seama, asta nu înseamnă că e *periculoasă* sau mai ştiu eu ce.

— Ajunge, Nilly! l-a avertizat Lisa.

Nilly s-a uitat la ea de parcă în ruptul capului n-ar fi înţeles la ce se referea, dar a tăcut ascultător.

— Mai e ceva la mijloc, a spus ea.

— Serios? a întrebat Nilly. Ce anume?

— Nu ştiu, dar e ceva. Uită-te la timbru, de exemplu. Nu ţi se pare că are ceva ciudat?

Nu, trebuie să
recunosc că un
timbru pătrat cu
marginile dinţate
şi cu imaginea
unui tip cu faţă
serioasă nu prea
mă face să sar

din scaun de uimire

— .Dar ai văzut ce scrie pe timbru?

— Nu, a trebuit să recunoască Nilly.

Lisa i-a dat felicitarea înapoi.

— Felix Faure, a citit Nilly. Păi, e clar că e numele tipului. Iar 1888 probabil că e anul în care a fost tipărit timbrul. Câh!

— Câh? a făcut Lisa.

— Da, închipuie-ţi cum ar fi să lingi un timbru vechi de 100 de ani…

— Mă rog, fie, dar ţie îţi pare vechi de 100 de ani?

Nilly a privit timbrul cu atenţie şi a

fost nevoit să admită că Lisa într-adevăr sesizase ceva ciudat. Pe lângă faptul că era puţin încreţit, de când se udase, părea nou-nouţ. Culorile nu erau şterse şi marginile păreau întregi şi noi.

— Poate că-i un fals sau o imitaţie, a spus el, dar acum nu mai părea atât de convins.

— Aşa crezi ? a întrebat Lisa.

Nilly a clătinat din cap, ca şi când ar fi vrut să zică *poate că ntu*

— Mda, aşa e, e altceva la mijloc.

— Toate astea sunt cam cu capul în jos, a spus Lisa.

— Parcă adineaori ai zis că toate sunt *invers,* i-a atras atenţia Nilly.

— Ce-ai zis? a întrebat Lisa.

— Ce-ai zis tu.

— Şi ce-am zis eu?

— Că toate sunt invers, a spus Nilly. înţelegi tu, cuvintele.

— Asta e! a exclamat Lisa, înşfacând felicitarea din mâinile lui. Asta era!

A privit-o. Apoi a rămas cu gura căscată.

— Ce-i? a întrebat Nilly îngrijorat.

— Cred... cred că doctorul Proctor e în pericol, s-a bâlbâit ea,

albindu-se deodată.
Citeşte toată felicitarea de la sfârşit la început.

Nilly a citit-o. Şi voi puteţi s-o citiţi, fireşte. De fapt, aţi putea s-o citiţi chiar acum...

Aţi terminat? Aţi înţeles-o?

Bine, de fapt, nici Nilly n-a înţeles-o.

— CITIŢI AICI, a citit el. A VEM NDA ievoie *zc* 3jutor, nillY&lisA.

— Aşadar, asta scrie de fapt, a spus Lisa exasperată. Ceva nu e deloc în regulă.

—Mda, a spus Nilly. MEV A nu e un nume, înseamnă „AVEM”. Şi ar trebui să scrie „nevoie de

ajutor”, în loc de puzzle-ul ăsta cu numere.

— Nu la asta mă refer! a strigat Lisa. Nu pricepi deloc?

— Ăăă, nu, a mărturisit Nilly, scărpinându-şi perciunii. De exemplu,

nu pricep ce vrea să spună cu „CITIŢI AICI”. Să citim felicitarea? Am făcut asta deja.

Lisa s-a holbat la felicitare, concentrându-se din răsputeri.

— Priveşte săgeata asta, a spus ea. Duce la timbru.

Nilly a vârât degetul arătător drept în urechea dreaptă şi l-a învârtit de colo colo, închizând ochiul drept. Asta îl ajuta

mereu să gândească
— era ca şi când ar fi
întors cheia de contact
a unei maşini; cam asa
îşi făcea creierul să
pornească. Când şi-a
scos degetul, s-a auzit
un *plop.*

—M-am prins, a spus Nilly, privindu-şi degetul fascinat. Felicitarea e un mesaj secret adresat nouă, despre care nu trebuie să ştie nimeni altcineva. Proctor ştia că un băiat isteţ ca

mine va observa că a fost scrisă într-un mod ciudat.

Lisa şi-a dat ochii peste cap, dar Nilly s-a prefăcut că nu vede.

— CITIŢI ASTA şi o săgeată arătând spre timbru, a spus el

în continuare. Asta înseamnă că restul mesajului e sub timbru! Trebuie doar să-l dezlipim.

— Exact la asta mă gândesc de ceva timp, a spus Lisa.

Nilly i-a dat Lisei felicitarea înapoi, fornăind mulţumit.

— Noroc că sunt aici ca să sparg codurile astea secrete, nu-i aşa?

2. *Pivniţa doctorului Proctor »*

Tatăl Lisei, Comandantul, s-a trezit pe canapea, cu un gust de cerneală de ziar în gură. Aceasta deoarece, ca de obicei, adormise cu ziarul pe faţă şi sforăia atât de

viguros, încât draperiile de la fereastră se legănau, iar ultima pagină a ziarului — cea cu prognozele meteo — îi intra în gură de fiecare dată când inspira. A privit spre

ceas şi a oftat mulţumit, văzând că se apropia ora de culcare. Dar mai întâi, un sendviş cu pui. Sau două. A azvârlit ziarul pe măsuţa de cafea şi şi-a împins burta voluminoasă peste

marginea canapelei, ridicându-se astfel automat în picioare.

— Bună, a spus el, intrând în bucătărie.

Lisa stătea la tejghea şi Nilly în picioare, pe un scaun,

lângă ea.
Comandantul îl ştia drept băieţelul mic din vecini, al familiei ciudate care se mutase pe Bulevardul Tunurilor primăvara trecută. Ceainicul din faţa Lisei şi a lui Nilly

tremura şi bolborosea, scoţând aburi.

— Spuneţi-mi, copii, nu sunteţi cam mici pentru cafea? i-a întrebat Comandantul căscând. Şi la ora asta târzie?

— Să trăiţi, *el commandante,* a spus Nilly. Nu facem cafea.

Abia atunci Comandantul a observat că Lisa ţinea ceva în
norul de aburi care se înălţa din ceainic,

ceva ce părea a fi o felicitare.

— Ce faceţi?

— Intoarce-te în camera de zi, tată, a spus Lisa.

—Hei, eu sunt Comandantul aici! a spus Comandantul.

Vreau să ştiu ce faceţi!

— Regret, *el commandante,* a spus Nilly. Treaba asta e atât de secretă, încât, dacă v-am spune, aţi şti prea multe. Şi ştiţi

ce păţesc cei care ştiu prea multe, nu?

— Ce anume? a întrebat Comandantul, cu mâinile în şold.

— Li se scoate limba ca să nu poată vorbi. Şi le sunt tăiate toate degetele de la

mâna dreaptă, ca să nu poată scrie.

— Şi dacă s-ar adeveri că sunt stângaci? a întrebat Comandantul.

— Atunci aţi fi foarte ghinionist, pentru că am fi nevoiţi

să tăiem şi degetele de la mâna cealaltă.

— Şi dacă aş reuşi să scriu ţinând pixul între degetele de la picioare ?

— Aţi rămâne fără picioare, *el commandante.* Ne

pare rău, dar munca de spion e o treabă foarte serioasă.

— Da, aşa s-ar părea, a oftat Comandantul.

Dar toate lucrurile au şi o latură bună, a spus Nilly.

Fără picioare, aţi putea să zăceţi pe canapea până-n Paşte, fără să trebuiască să ceruiţi schiuri, să spălaţi şosete sau să legaţi şireturi

— Să ştii că poate ideea ta nu-i aşa de rea, a spus Comandantul. Dar dacă aş descoperi că pot să ţin pixul în gură? Şi că pot să transmit semnale Morse clipind din ochi?

—îmi pare rău că aţi făcut descoperirea asta, *el commandante.* Acum va trebui să vă decapităm din start.

Comandantul a râs atât de tare, încât i s-a

cutremurat burta uriaşă.

—Lăsaţi prostiile, a spus Lisa. Tată, pleacă de aici! £ un ordin.

După ce Comandantul a plecat, clătinând din cap, Lisa

a scos felicitarea din aburi. S-au aşezat la masă şi Lisa a desprins timbrul cu mare grijă, folosind o pensetă.

— A funcţionat! a exclamat ea. De unde

ai ştiut că aburii vor desprinde timbrul ?

— Ei, câteva noţiuni simple de criminalistică, a spus Nilly, dar, de fapt, şi el părea puţin surprins.

— E un text sub timbru, dar scrisul de

mână e prea mic şi nu pot să-l citesc, a spus Lisa, întinzând felicitarea la lumină. Poate că ţie ţi-ar ii mai uşor, din moment ce eşti... ăăă, mai mic?

— Ce legătură are? a întrebat Nilly,

ridicând din sprâncene.

Lisa a dat din umeri.

—Oamenii mai mici poartă haine mai mici şi se mulţumesc cu maşini mai mici. De

ce nu le-ar ii mai uşor şi cu un scris mai mic?

—Dă-mi să văd, a mormăit Nilly, înşfacând felicitarea şi mijind ochii la ea cu multă concentrare.

— *Nada,* a spus el şi a întins mâna fără

să se uite la Lisa.
Lupă, te rog.

Lisa a fugit la un sertar, a dibuit lupa mamei sale şi a asezat- o în mâna întinsă a lui Nilly.

Descifrând scrisul, Nilly a făcut:

— Aha.

Pentru că a văzut următoarele:

SOS. AM DISPĂRUT ÎN TIMP.
LUAȚI DIN LABORATOR
BORCANUL PE CARE SCRIE
„SĂPUNUL TIMPULUI" ȘI
VENIȚI ÎNDATĂ LA PARIS.
ADUCEȚI ȘI CLEȘTII PENTRU
NAS FRANCEZI, PE CARE-I
VEȚI GĂSI ÎN SERTARUL
ETICHETAT „INVENȚII
NEBREVETATE". PUTEȚI
FACE ROST DE BANI
PENTRU BILETELE DE AVION
PRIN VÂNZAREA TIMBRULUI
ĂSTUIA LA PRĂVĂLIA DE
CEASORNICE CU TRENCI, DE
PE STRADA ROSENKRANTZ.
DAR NU-I SPUNEȚI PROPRI-
ETAREI DE UNDE AȚI PRIMIT
TIMBRUL ȘI UNDE VĂ
DUCEȚI. AI ÎNȚELES, WILLY?

— Mda, am înţeles, a mormăit Nilly, mişcând lupa mai jos.

La Paris, merge fi direct la hotelul Frainche-FraiUe. Odată ajunşi acolo..»

... Cu drag,

*doctorulPr
octor*

— Ei! a sărit Nilly. Ce-i asta? Lipseşte restul.

—Trebuie să se ii şters din cauza apei, a şoptit Lisa peste umărul lui, cu inima

strânsă. Mai zice ceva?

Nilly a coborât lupa mai departe.

PS Am ascuns cheia laboratorului într-un loc genial: sub preş.

—Ce mai aşteptăm? a strigat Nilly.

— Pe locuri, fiţi gata... a strigat Lisa.

— Start! au strigat amândoi odată.

Şi au sărit din scaune. Lisa a scotocit în sertarul de jos din

bucătărie, până când a găsit lanterna tatălui său şi apoi au fugit afară pe Bulevardul Tunurilor, unde peste curţile şi casele de lemn se lăsaseră întunericul şi liniştea. Din curiozitate, luna i-

a urmărit pe furiş în
timp ce se căţărau pe
gardul care împrejmu-
ia casa cea mai mică
şi curtea unde iarba
era cea mai înaltă.
(Doctorul Proctor
lipsea de-o bună
vreme.) Au fugit pe

lângă păr, spre uşa de la pivniţă, şi au ridicat preşul.

Aşa cum se aşteptau, au descoperit cheia lucind în lumina lunii.

Au băgat cheia în broasca uşii vechi,

nevopsite, şi, când au învârtit-o, metalul a scos un scârţâit uşor sinistru.

Amândoi s-au oprit, privind uşa.

— Tu primul, a şoptit Lisa.

— Nicio problemă, a spus Nilly înghiţind în sec.

A tras aer adânc în piept. Şi apoi a izbit cu piciorul în uşă, cât de tare a putut.

Balamalele au scârţâit înfiorător şi

uşa s-a dat de perete. Dinăuntru a plutit afară un aer rece, ca de pivniţă, şi ceva a fâlfâit peste capetele lor, dispărând în noapte, ceva ce ar fi putut fi o molie neobişnuit de mare

sau doar un liliac de dimensiuni obişnuite.

— *Vai!* a făcut Lisa.

— Şi *câh!* a spus Nilly.

Apoi a aprins lanterna şi a intrat.

Afară, Lisa a privit în jur. Până şi părul, care de obicei părea atât de primitor, acum parcă îşi întindea ghearele spre lună, precum degetele unei vrăjitoare. Lisa şi-a strâns haina pe trup şi

a intrat în grabă după Nilly.

Dar el deja dispăruse şi Lisa nu vedea decât o beznă absolută.

—Nilly? a şoptit Lisa, pentru că ştia că atunci când vorbeşti

tare în întuneric, zgomotul te face să te simţi şi mai singură.

— Aici, a şoptit Nilly.

Lisa s-a luat după sunet şi a zărit conul de lumină al lanternei

dezvăluind ceva pe
perete.

— Ai găsit săpunul timpului? a întrebat ea.

— Nu, a spus Nilly. Dar am găsit cel mai mare păianjen din emisfera nordică. Are şapte picioare şi în ultima vreme nu şi le-

a mai epilat. Are o gură atât de mare, că-i vezi buzele. Uite şi tu ce bestie!

Pe peretele pivniţei, Lisa a zărit un păianjen cât se poate de banal şi nu foarte mare.

—Un păianjen peruvian sugător cu şapte picioare. Sunt extrem de rari! a şoptit Nilly entuziasmat. Trăiesc prinzând alte insecte şi sugându-le creierii.

—Creierii? a spus Lisa, uitându-se la Nilly. Credeam că insectele nu au creier.

— Păi tocmai de aia e atât de rar păianjenul peruvian sugător cu şapte picioare, a şoptit Nilly.

Foarte greu găseşte vreo
insectă cu creieri, pe care să-i poată suge.

— Şi de unde ştii tu astea, mai exact? a întrebat Lisa.

— E scris în...

— Nu mai spune, l-a întrerupt Lisa. În *Animale care mai bine n-ar fi existat f*

—Exact, a spus Nilly. Aşadar, dacă tu ai binevoi să cauţi săpunul timpului şi cleştii de nas, eu as

încerca să capturez specimenul ăsta rar de păianjen. Bine?

— Dar avem numai o lanternă.

— Ei, atunci ce-ar ii să aprindem lumina din tavan?

— Lumina din tava... a început Lisa să spună, ducând mâna la frunte, ca şi cum ar fi spus *evident*. De ce nu ne-am gândit?

— Pentru că atunci n-am mai fi

avut atmosfera asta încântător de înfiorătoare, a spus Nilly, îndreptând lanterna spre întrerupătorul de lângă uşă.

Lisa l-a apăsat şi, într-o clipă,

laboratorul doctorului Proctor a fost cuprins de o lumină albă.

Au găsit ibrice, vase de gătit sub presiune, găleţi şi rafturi pline cu borcane cu diferite amestecuri de prafuri

şi substanţe chimice. Conducte de fier, tubulatură de sticlă, eprubete şi diferite feluri de ţevi — până şi o puşcă veche, cu un puc de hochei înfipt în capătul ţevii. Iar lângă puşcă, pe

perete, era agăţată fotografia care-i era atât de dragă Lisei. II arăta pe doctorul Proctor în tinereţe, la Paris, călare pe motocicleta sa. În ataş şedea *ea* — frumoasa Juliette Margarine, cu

părul lung şi castaniu. Iubita şi dragostea vieţii lui. Zâmbeau şi păreau atât de fericiţi, încât Lisei i s-a încălzit inima. În penultima felicitare, doctorul le scrisese că-i luase urma. În

singura felicitare pe care le-o mai trimisese pe lângă cele două, din iunie, le scrisese şi că- i luase urma. Poate că între timp o găsise?

Lisa a cercetat încăperea în continuare şi s-a oprit

când a zărit un borcan aproape gol, pe fundul căruia era ceva roşiatic, de culoarea căpşunilor. Nu culoarea i-a atras atenţia, ci eticheta.

Lisa a dat jos borcanul de pe raft şi

s-a dus la un fişier mare şi ruginit. A deschis raftul etichetat „Invenţii nebrevetate”, a luat Ia rând fişele până când a ajuns Ia litera F şi — aşa cum era de aşteptat — a găsit un

dosar cu coperţi groase, etichetat „Cleşti pentru nas francezi”.

A deschis dosarul, l-a întors cu capul în jos şi din el au căzut doi cleşti albaştri şi, aparent, perfect

obişnuiţi. Dar nici urmă de instrucţiuni. Păreau menifi să fie purtaţi la înot. I-a vârât în buzunarul de la haină şi a anunţat:

SĂPUNUL TIMPULUI

A % Instrucţiuni:

ʳ ^ **A SE TURNA ÎNTR-0 CAPĂ PUNĂ** ***PE TREI SFERTURI.*** **¡4. LINGURfŢĂ** ***PER APULT PER CĂLĂTORIE***. A ***SE 1*** **AŞTEPTA EFECTUL** ***COMPLET AL CLĂBUCILDR. APOI A SE SCUFUNDA CU TOT CORPUL Şi A SE CONCENTRA*** **ASUPRA**

TIMPULUI ŞI LOCULUI DESTINAŢIEI ***DORITE.***
PS NU **UITAŢI SĂ VĂ** ***Ţi NEŢI RESPIRAŢIA!***
PPS CĂND SE RISIPESC CLĂBUCit, **SĂPUNUL NU VA MAI** ***FUNCŢIONAŞI***

— I-am găsit! Hai să ieşim de aici.

S-a întors şi a descoperit că Nilly se

urcase cu picioarele pe masa de lucru şi că avea braţul până la cot într-un alt borcan.

— Ce-ţi închipui că faci?

— Ce ţi se pare că fac? Iau puţin praf de vântonaut.

— Nilly! E periculos şi de-a dreptul ilegal!

— Atunci dă-mă în judecată, a spus Nilly. În orice caz, să dai vânturi în cantităţi normale e sănătos.

—Cantităţi normale? Data trecută când ai luat o lingură din praful ăla, ai dat nişte vânturi atât de puternice, încât ţi-ai luat zborul în spaţiu!

— Lasă exagerările în seama

mea, te rog, a spus Nilly, turnând un pumn din praful de vântonaut albastru-deschis într-o pungă mică de plastic, pe care apoi a legat-o bine şi a îndesat-o în buzunar. Nu m-am

înălţat mai sus de vreo 50 de metri, ceea ce nu-i atât de mult în comparaţie cu... ei, cu Turnul Eiffel, de exemplu, sau cu altceva asemănător. Eşti fată şi de aia n-ai talent la dat vânturi.

Voi abia reuşiţi să daţi vânturi mici, de şoricel.

Nilly a dat un vânt de amploare medie, ca să-şi demonstreze afirmaţia.

— Ai auzit? a întrebat el. Acum e rândul tău.

— *Pff*, a făcut Lisa. Şi eu dau vânturi, dar numai când e neapărată nevoie.

— Draga mea domnişoară Vânt Fâstâcit, a spus Nilly, strângând la loc capacul borcanului şi sărind jos. Pariez oficial pe o tonă de caramele lipicioase că nu vei da *niciodată* un

vânt destul de zgomotos cât să-I sesizeze urechea omului. Mai bine ai lăsa vânturile adevărate în seama noastră, a băieţilor.

— O să vezi tu, a spus Lisa.

—Vrei să zici că o să *aud*| nu? a spus Nilly, făcând mâna pâlnie la ureche. Şi ce anume aud?... *Nimic!*

Au stins lumina, au încuiat uşa, au pus cheia la loc, sub preş, au pornit prin curte şi

s-au oprit sub păr, privind luna.

— Aşadar, se pare că mergem la Paris, a spus Lisa. Singuri.

— Singuri împreună, a corectat-o Nilly. Şi Parisul nu e atât de departe.

— E mai departe decât Sarpsborg, a spus Lisa.

Acolo se mutase prietena ei cea mai bună.

— Doar cu puţin, a spus Nilly.

— Mai întâi trebuie să le cer voie părinţilor, a spus Lisa.

— S-o crezi tu, a spus Nilly. N-o să te lase în veci. O să-ţi spună doar să anunţi poliţia din Paris că doctorul Proctor a

dispărut. Apoi ştim amândoi exact ce-o să se întâmple.

— Chiar ştim? a întrebat Lisa uşor bănuitoare. Ce-o să se întâmple?

— Nimic, a spus Nilly. Niciunui adult n-

o să-i vină să creadă chestiile pe care le născoceşte doctorul Proctor. „A dispărut în timp folosind săpun? o să întrebe ei. Aţi mai auzit ceva atât de ridicol?” De aceea profesorul ne-a trimis

nouă felicitarea aia. Şi-a dat seama că nimeni altcineva nu l-ar crede, n-ai zice?

—Poate, a spus Lisa circumspectă. Dar... dar atunci, eşti sigur că noi îl credem? Adică e o persoană

prietenoasă şi aşa mai departe, dar e puţin... ăăă... nebun.

— Fireşte că sunt sigur că-l credem, a spus Nilly. Şi Proctor nu e *puţin* nebun. E de-a dreptul dus cu pluta.

— Exact, a spus Lisa. Şi atunci, cum poţi să iii atât de sigur?

— Elementar, draga mea Lisa. Doctorul Proctor e prietenul nostru, şi

prietenii se cred unii pe alţii.

Lisa a privit luna îndelung şi apoi a încuviinţat din cap.

— Ăsta, a spus ea, e cel mai mare adevăr pe care-l spui

de-o veşnicie. Aşadar, ce facem?

— Păi mâine e vineri, nu? Te duci acasă şi le spui părinţilor că Anna, care s-a mutat la Sarpsborg, te-a invitat să petreci we- ekendul

la ea, că după ore porneşti cu trenul spre ea şi că familia ei o să vină să te ia de la gară.

— Hmm, s-ar putea să funcţioneze, a spus Lisa, muşcându-

si buza. Tu ce-o să faci? »

— Eu o să-i spun mamei că weekendul ăsta mă duc într-o excursie cu fanfara la Arvika.

— O excursie cu trupa? Aşa, din senin?

Nilly a ridicat din umeri.

—Mama nici n-o să clipească. Nu ţine socoteala problemelor de genul ăsta. De fapt, probabil că o să se bucure că scapă de mine câteva zile. Aşa,

deci, mâine ai face
bine să-ţi iei în
ghiozdan câteva
lucruri în plus, nu
multe, numai câteva
lucruri mici care încep
cu litera P. Paşaportul
tău, o pijama, pungi
cu alune şi altele

asemenea. Apoi o să mergem la şcoală şi o să ne prefacem că nu se întâmplă nimic neobişnuit, bine? Dar apoi, după ore, o să mergem în oraş, la prăvălia aia cu ceasuri...

— Prăvălia de Ceasornice cu Trenci, a spus Lisa.

— Exact. Vindem timbrul, luăm autobuzul spre aeroport, cumpărăm bilete pentru următorul zbor spre

Paris, facem *che- ck-în* şi, gata, am şi ajuns.

Lisa şi-a muşcat buza de jos, gândindu-se la cele spuse de Nilly. *Gata! Pe aici şi pe dincolo,* şi-a spus ea. Când vorbea, Nilly făcea nişte lucruri

care, de fapt, erau foarte complexe să pară atât de simple...

— Aşadar? a întrebat Nilly. Ce zici?

Lisa a privit borcanul din mâna sa. Praful de culoarea căp- şunelor sclipea

frumos şi misterios în lumina lunii. Să dispară în timp? Săpunul timpului? Cleşti de nas francezi? Toate erau mult prea ciudate.

— Cred că totuşi cel mai bine ar fi să-i

arătăm tatei felicitarea, a spus ea cu ezitare în glas.

— Cel mai bine? a întrebat Nilly. Dacă aşa ar fi fost cel mai bine, doctorul Proctor ne-ar fi spus asta în felicitare!

— Ştiu, dar fii şi tu mai realist, Nilly. Uită-te şi tu la noi! Ce suntem? Doi *copii.*

Nilly a oftat. Apoi şi-a aşezat o mână pe umărul Lisei şi a privit-o grav. A inspirat adânc şi a

declarat pe un ton mieros:

— Ascultă, Lisa. Suntem o echipă. Şi nu ne pasă dacă toţi ceilalţi ne consideră o echipă jalnică, de ligă mică. Pentru că noi stim ceva ce ei nu stiu. * *

Acum Nilly era atât de cuprins de emoţie, încât vocea îi tremura puţin.

— Ştim, draga mea Lisa... ştim ca... ăaă, ce anume ştiam?

—Ştim, a preluat Lisa ideea, că atunci

când prietenii îşi promit să nu înceteze niciodată să se ajute unii pe alţii, unu plus unu plus unu face mult mai mult decât trei.

— Exact! a spus Nilly. Aşadar, ce spui? Da ori ba?

Lisa l-a privit pe Nilly multă vreme. Apoi a rostit un singur cuvânt:

— Pelerina.

— Pelerina? a repetat Nilly derutat.

— îmi iau pelerina. Ai spus că putem lua lucruri care încep cu *P* şi, din câte am auzit, zilele astea Parisul colcăie de ornito- rinci uzi. Nu

vreau să mă ud leoarcă cu stropi de ornitorinc de fiecare dată când vreunul dintre ei o să iasă din Sena şi-o să se scuture.

Nilly a clipit de câteva ori. Apoi, în

sfârşit, a înţeles că Lisa era de acord să meargă.

— Uraaa! a strigat el şi a început să ţopăie. Mergem la Paris. Dansatoare de cancan! Croasanţi! Clătite! Crème brûlée!

Bulevardul Champs-Élysées!

Nilly a îndrugat mai departe lucruri pariziene care încep cu litera C, până când, în cele din urmă, Lisa i-a spus să înceteze

odată, că era vremea de culcare.

După ce le-a urat noapte bună părinţilor şi tatăl ei i-a închis uşa de la dormitor, Lisa s-a ridicat în capul oaselor în pat, după cum făcea de

obicei, şi a privit spre casa galbenă de cealaltă parte a Bulevardului Tunurilor, la draperiile cenuşii de la etaj. Ştia că în curând înăuntru avea să se aprindă lumina unei veioze,

care se va îndrepta spre draperii, şi aşa Nilly va începe spectacolul său din fiecare seară, cu umbre, având-o pe Lisa drept singură spectatoare. În seara asta, degetele lui

micuţe au conturat umbre care pe stofa draperiilor s-au prefăcut într-un şir de dansatoare de cancan. Şi, privind umbrele, Lisa s-a gândit la povestea pe care le-o spusese doctorul

Proctor, despre dispariţia misterioasă a lui Juliette, cu mulţi ani în urmă. Ciudata poveste era cam aşa:

Juliette şi doctorul Proctor s-au cunoscut la Paris şi s-au îndrăgostit. Într-o

seară, la câteva săptămâni după ce începuseră să se vadă, Juliette a venit şi i-a bătut la uşă. Când ea l-a întrebat răspicat dacă voia să se căsătorească, Proctor a fost în culmea

fericirii. Dar a fost şi surprins, pentru că ea voia ca împreună să se urce pe motocicletă chiar atunci, chiar în noaptea aia, să meargă tocmai până la Roma şi să se căsătorească acolo cât

mai curând posibil. Juliette nu i-a explicat de ce să grăbea atât de tare, aşa că Proctor şi-a împachetat singurul său costum şi a pornit motocicleta fără niciun alt cuvânt.

De fapt, intuia cam ce se petrecea. Tatăl lui Juliette era baron. Şi, cu toate că de multă vreme familia Baronului Margari- ne nu mai era bogată, baronul considera că un inventator nor-

vegian relativ lipsit de succes nu era îndeajuns de bun pentru baroneasa sa, Juliette. Însă acum Juliette şi Proctor conduceau în noapte şi traversau Franţa în drum spre nunta lor.

La scurt timp după ce au alimentat motorul într-un sat de lângă graniţa cu Italia, au ajuns la un pod. Acolo s-a petrecut. *Ce* s-a petrecut mai exact, Proctor n-a aflat, de fapt, niciodată. A

văzut negru înaintea ochilor şi, când s-a trezit, zăcea pe asfalt şi-l durea gâtul. Juliette era aplecată peste el, cu lacrimi în ochi, iar în spatele ei a văzut că se apropia o limuzină neagră.

Juliette a spus că era maşina tatălui ei, baronul, şi că trebuia să se ducă să vorbească cu el de una singură. I-a spus lui Proctor să traverseze podul, să treacă graniţa şi s-o

aştepte acolo. Proctor, zdruncinat şi dezorientat cum era, a făcut întocmai, fara să protesteze. Dar, când s-a întors cu motocicleta, ajuns în celălalt capăt al podului, a văzut-o pe

Juliette urcând în limuzină, care apoi a pornit cu spatele înapoi, pe pod, în direcţia din care venise, şi, părăsind podul, s-a întors şi a plecat. Atunci doctorul

Proctor a văzut-o pe Juliette ultima oară.

Lisa a oftat. Restul poveştii profesorului, despre relaţia lor romantică de la început, fusese la fel de trist.

După ce a aşteptat-o pe Juliette de cealaltă parte a graniţei timp de trei zile, Proctor a încercat s-o sune acasă de la un telefon cu plată, dintr-o cafenea. I-a răspuns Baronul

însuşi şi i-a explicat că Juliette îşi venise în fire şi că pricepuse că ar fi fost foarte nepotrivit să se mărite cu Proctor. Că lui Juliette îi părea rău, dar că situaţia era atât de stânjenitoare, încât

nu voia să vorbească cu el — şi că în mod categoric nu voia să-l mai vadă vreodată. Că aşa era cel mai bine.

Cu inima frântă şi epuizat, doctorul Proctor şi-a condus

motocicleta
înapoi la Paris,
dar, când în
sfârşit a păşit în
holul hotelului
său, a dat cu ochii
de un poliţist
care-l aştepta. I-a
înmânat lui

Proctor o scrisoare şi i-a cerut răspicat s-o citească. În scrisoare scria că doctorul Proctor fusese expulzat atât de la universitate, cât

şi din Franţa, fiind bănuit de acte de terorism şi de fabricarea unor arme de distrugere în masă. Bănuiala venise în urma unui experiment

făcut în laboratorul de chimie al universităţii, în care Proctor şi încă un student norvegian aproape că

aruncaseră în aer întreaga instituţie

.Proctor i-a explicat poliţistului că fusese o întâmplare din acelea care sunt de neevitat atunci când încerci să inventezi un praf de

călătorie pentru o maşină a timpului, invenţie la care lucraseră în vremea aceea. Şi că, în definitiv, fusese vorba doar de o „foarte mică şi inofensivă explozie gigantică”. Din cine

ştie ce motiv, explicaţia lui n-a ajutat deloc şi poliţistul i-a ordonat lui Proctor să urce în camera sa şi să-şi facă bagajele. Proctor era aproape sigur că Baronul Margarine se

afla în spatele expulzării, dar nu prea avea ce să facă.

Astfel, noaptea, târziu, cu mulţi ani în urmă, un tânăr apăsat de inima sa frântă a sosit la Oslo şi, în cele din urmă, s-a

mutat în casa strâmbă şi izolată din capătul Bulevardului Tunurilor. În mare parte, pentru că era ieftină, nu era conectată la reţeaua telefonică şi nu fusese vizitată de nimeni niciodată. Era

perfectă pentru cineva care nu mai voia să vorbească cu nimeni, în afară de sine, şi în rest urmărea doar să-şi petreacă timpul inventând chestii.

Din casa sa roşie, Lisa a privit spre casa

albastră a profesorului şi s-a întrebat dacă nu cumva toate se petreceau, de fapt, din vina ei. În fond, ea insistase ca doctorul Proctor să se întoarcă la Paris şi să încerce s-o găsească pe Juliette

Margarine, nu-i aşa? Da, aşa era. Il trimisese cu capul înainte spre noi probleme, oricare ar fi fost ele.

Peste drum, umbrele degetelor lui Nilly şi-au încheiat

dansul şi au făcut o plecăciune. Apoi au dat semnalul lor obişnuit de noapte bună, conturând două urechi de iepure care se ridicau şi coborau, şi apoi lumina s-a stins.

Lisa a oftat.

În noaptea aceea nu prea a dormit. A stat şi s-a gândit la pivniţe prea întunecate, păianjeni peruvieni mult prea păroşi, oraşe mult prea mari şi la toate

lucrurile care fără îndoială că aveau să meargă prost.

Între timp, dincolo de drum, Nilly s-a bucurat de una dintre cele mai odihnitoare nopţi din viaţa sa, a visat fericit că zbura

de colo colo, propulsat de vânturi; că descifra coduri misterioase; că salva profesori geniali; şi a visat la toate lucrurile care, fără îndoială — cel puţin, *aproape* fără nicio îndoială —, aveau să

meargă strună. Dar cel mai mult a visat că dansa cancan pe scena de la Moulin Rouge din Paris, unde un public entuziasmat şi toate dansatoarele băteau din palme pe

ritm şi strigau: „Nil-ly! Nil-ly!”

j. Prăvălia de Ceasornice cu Trend

Ochii doamnei Strobe priveau de-a lungul nasului său neobişnuit de lung, prin lentilele neobişnuit de groase

ale ochelarilor fixaţi pe vârf, şi era atentă la fiinţele micuţe care stăteau în faţa ei în clasă, legându-se de cea mai mică dintre ele:

— Domnule Nilly!

Vocea ei a părut o lovitură de bici.

— Doamnă Strobe! a izbucnit răspunsul micului elev. Cum vă pot fi de folos în această dimineaţă de vineri neobişnuit de frumoasă, o dimineaţă

a cărei frumuseţe,
doamna mea
profesoară şi
furnizoare a hranei
mele intelectuale, este
întrecută numai de
magnifica
dumneavoastră faţă?

Ca de obicei, răspunsul lui Nilly a iritat-o pe doamna Strobe. Răspunsurile lui o iritau pentru că-i stârneau sentimente de vinovăţie. Şi o şi măguleau un pic.

— în primul rând, poţi să nu mai fluieri cântecul ăla ridicol… a început ea să spună.

— Nu aşa tare, doamnă Strobe! a şoptit Nilly, cu ochii bulbucaţi de şoc. E Marseilleza. Luna asta

nu învăţăm despre
istoria Franţei? Dacă
ar auzi cineva de la
ambasadă că aţi numit
imnul naţional al
Franţei un cântec
ridicol, fără îndoială
că imediat v-ar
raporta preşedintelui,

care pe loc ar declara război împotriva Norvegiei. Francezilor le place *la nebunie* să meargă la război, cu toate că nu prea se pricep. De exemplu, doamnă Strobe, s-a întâmplat să auziţi

despre Războiul de o Sută de Ani pe care l-au purtat împotriva Angliei ?

Toată clasa a izbucnit în râs, iar doamna Strobe a bătut cu unghiile în birou şi a privit

băieţelul ciudat care apăruse astă-primăvară în clasa ei.

— Dacă ai fi fost atent în loc să fluieri, ai fi observat că tocmai despre Războiul de o Sută de Ani din Franţa discutam,

domnule Nilly. De exemplu, ce am spus adineaori despre Ioana d'Arc?

—Ioana dArc, a repetat Nilly, scărpinându-şi îngândurat perciunele de Ia urechea stângă.

Hmm, sună cunoscut.
O femeie, asa-i?

— Da.

— O dansatoare de cancan faimoasă?

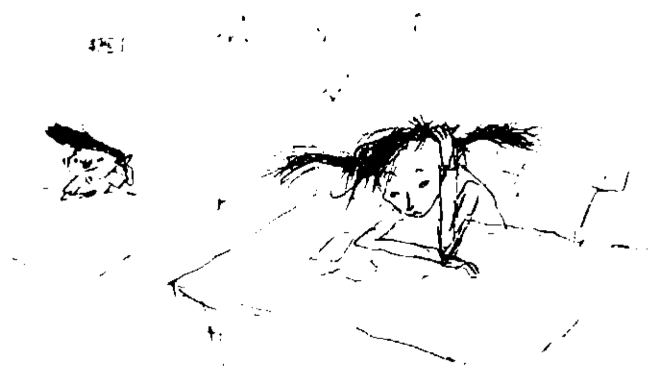
— Nilly!

— Bine, bine. Puteţi să-mi daţi câteva indicii?

Doamna Strobe a oftat.

— Ioana d'Arc era o fată evlavioasă de la ţară. În adolescenţă a primit de ştire în circumstanţe misterioase că trebuia să-I găsească pe

prinţul moştenitor al Franţei, care se ascundea pe undeva, prin Franţa, şi să-l ajute.

— Sună foarte cunoscut, a spus Nilly. Se întâmplă cumva să fi primit acea ştire printr-o felicitare trimisă de la Paris, cu un timbru rar din anul 1888?

— Ce vorbeşti? Ioana d'Arc a primit ştirea aceea de la îngerii care-i vorbeau în cap!

— Iertaţi-mă, doamnă Strobe, dar am făcut un mic scurt-circuit în creierul meu

micuţ, şi totuşi foarte complex.

Nilly s-a întors spre Lisa, care iar îşi pusese mâinile în cap şi capul pe măsuţă.

— Nu se va mai repeta, doamnă Strobe, a spus Nilly.

Aşadar, ce s-a întâmplat cu această Ioana dArc?

Doamna Strobe s-a aplecat peste biroul său.

—Tocmai asta urma să vă spun. Ioana dArc l-a găsit pe

prinţul moştenitor şi împreună au luptat împotriva englezilor. Adolescenta aceea a îmbrăcat armura, a învăţat să mânuiască spada ca un maestru şi a condus trupele franceze în luptă.

Până în zilele noastre, a rămas marea eroină naţională a Franţei. Hai, copii, scrieţi ce am spus acum!

— Minunat! a exclamat Nilly. Fata cea bună a învins. îmi

plac mult poveştile cu final fericit!

Doamna Strobe şi-a coborât nasul lung şi proeminent până când aproape că a atins biroul şi a privit clasa pe deasupra ochelarilor.

— Ei bine, nu toate finalurile fericite sunt la fel. A fost luată prizonieră şi vândută englezilor, care au condamnat-o la moarte sub acuzaţii de vrăjitorie. Apoi i-au invitat pe toţi locu-

itorii din Rouen în Piaţa Veche, unde au legat-o de o prăjină, au pus lemne pentru un foc de tabără, le-au aprins...

De undeva, din clasă, a izbucnit un

ţipăt ascuţit şi aproape tânguit:

—... dar atunci, chiar în ultima clipă, prinţul moştenitor a salvat-o.

Cu toţii s-au întors spre Lisa, care, îngrozită, îşi acoperise

gura cu mâinile.

Nimeni — nici măcar Lisa — nu era obişnuit să audă de la ea o asemenea răbufnire.

— Priveşte cu atenţie imaginea din manualul vostru de istorie, Lisa, a spus

doamna Strobe. Se văd flăcările înălţându-se până ia marginea rochiei sale albe. Ţi se pare că a fost salvată?

— Nu! a strigat clasa la unison.

—Şi, într-adevăr, nu a fost, a spus doamna Strobe. A ars până la moarte şi i-au aruncat trupul pârjolit în râu. Ioana d'Arc avea numai 19 ani.

Lisa s-a uitat la ilustraţia din cartea sa de istorie. Chipul fetei îi amintea de alt chip, din altă imagine. Tânăra Juliette Margarine, în ataşul motocicletei doctorului Proctor. Cu

gândul la acele întâmplări oribile Lisei i s-au adunat lacrimi în ochi.

— Normal că fata a murit, a spus Nilly.

Doamna Strobe şi-a dat jos ochelarii.

— De ce spui asta, Nilly?

— Ca să fii erou adevărat, trebuie să fii foarte mort.

Clasa a râs, dar doamna Strobe a încuviinţat din cap.

— Poate că aşa e, a mormăit ea. Poate că aşa e.

Cu asta, a sunat clopoţelul şi, înainte ca doamna Strobe că ajungă măcar la r-ul din „vă doresc un weekend plăcut”, pri-

mul elev a ieşit pe uşă. Pentru că era ultima oră dintr-o vineri, şi acum toţi erau liberi.

Lisa îşi îmbrăca jacheta pe hol când a surprins nişte fete vorbind entuziasmate despre o petrecere la

care se pare că fuse-
seră invitate toate.
Mai puţin ea. Şi Nilly,
desigur. Le-a auzit
şuşotind şi pe seama
lui. Că era atât de mic
şi ciudat şi spunea şi
făcea nişte lucruri atât

de trăsnite, pe care nu prea le înţelegeau.

— Bună!

Nilly a sărit pe banca de lângă ea ca să poată ajunge la haina sa, care atârna de un cârlig pe perete.

Celelalte fete s-au adunat grămadă, şuşotind şi chicotind. Apoi cea mai curajoasă dintre ele s-a întors spre Lisa şi Nilly, pe când celelalte s-au ascuns în spatele ei şi au râs.

— Şi? Voi, turturelele, aveţi vreun plan deosebit în weekend?

— În primul rând, fata mea dragă, nu ai idee ce sunt turturelele, a spus Nilly, încheindu-şi nasturii

de Ia haină, ceea ce a făcut repede, pentru că haina nu avea decât doi nasturi. Dar dacă aveţi totuşi puţin spaţiu în creier, puteţi, fireşte, să încercaţi să memoraţi informaţia că turturelele sunt

porumbei ca nişte bufniţe, cu carapace de ţestoasă[1], care zgârie cu ghearele ochii propriilor pui. În al doilea rând, am fost invitaţi la o petrecere cumplit de plictisitoare aici, în

oraş, la care pur şi simplu *nu putem* să ne sinchisim să mergem. Oslo e un oraş atât de mic şi de anost, a spus Nilly căscând.

— Anost ca tine, a spus fata, coborând

mâinile, dar se pare că
nu prea a ştiut ce
altceva să zică.

Aşa că a spus:

—- Alo!

—Da, ALO! au
repetat celelalte fete,
din spatele celei
dintâi.

Dar una dintre ele pur şi simplu nu s-a putut abţine să întrebe:

— Atunci... mai exact *ce* veţi face ?

—Noi, a spus Nilly, sărind de pe bancă şi venind lângă Lisa, ne

ducem la Moulin Rouge, la Paris, ca să dansăm cancan. Vă doresc un weekend plăcut aici în oraş, copii!

Lisa nu s-a uitat la ele, dar era *convinsa* că fetele rămăseseră

cu gura căscată, iar ea şi Nilly le-au întors spatele şi au ieşit în lumina strălucitoare a toamnei.

Nilly şi Lisa au mers până la staţia de tramvai şi au urcat în numărul 17, cu

destinaţia Primăria Municipiului Oslo. Aici au coborât şi şi-au croit drum spre Strada Rosenkrantz, o străduţă foarte circulată şi cam îngustă, cu numeroase magazine şi mulţi

pietoni pe trotuare. Într-una dintre cele mai înguste porţiuni ale străzii Rosenkrantz, deasupra unei uşi vopsite cu un roşu aprins, era o mică vitrină plină cu

ceasuri şi, după cum se aşteptau, o firmă cu textul PRĂVĂLIA DE CEASORNICE CU TRENCI.

Au descoperit că arcurile sistemului de închidere al uşii de la intrare erau atât de

încordate, încât a trebuit să împingă în ea cu toată greutatea. Şi chiar şi atunci, abia au reuşit să forţeze uşa să se deschidă. Arcurile au scârţâit indignate, ca şi când chiar n-ar fi vrut să-i

lase înăuntru pe Nilly şi pe Lisa. Intrând şi dând drumul uşii, aceasta s-a trântit în urma lor cu o bubuitură mânioasă. într-o clipă, tot zgomotul din strada din spatele lor s-a stins şi nu s-a mai

auzit decât ticăitul ceasurilor. Tic- tac-tic et cetera. Au privit în jur. Deşi afară soarele strălucea, înăuntrul magazinului părăsit era un întuneric ciudat. Parcă s- ar fi trezit deodată într-o

altă lume. Aici păreau să fie sute de ceasuri! Erau peste tot — pe pereţi, pe rafturi şi pe mese.

— Bună ziua? a strigat Nilly.

Nu a răspuns nimeni.

— Ceasurile astea toate arată atât de vechi, a şoptit Lisa. Şi atât de ciudate. Uită-te la cel de acolo, cu două braţe. Merge... înapoi.

Chiar atunci, pe fondul ticăitului s-a

auzit un scârţâit aspru şi cârâitor, ca de la o rotiţă unsă prost.

Nilly şi Lisa s-au holbat amândoi în direcţia din care venea sunetul, din celălalt capăt al prăvăliei, unde se

vedea o perdea portocalie cu un elefant pe ea.

—Ce... a dat Lisa să spună în şoaptă, dar în clipa aceea, perdeaua a fost smucită la o parte.

Lisa şi Nilly au căscat gurile. O siluetă se îndrepta împleti- cindu-se spre ei. Era o femeie înaltă — mai înaltă decât toate pe care le văzuse vreunul dintre ei vreodată — şi toate

trăsăturile ei erau subţiri, alungite şi ascuţite. Mai puţin coafura, care arăta ca unul dintre acele ghemuri de buruieni care se rostogolesc în deşert şi prind rădăcini oriunde îi

poartă vântul. Buruiana de faţă prinsese rădăcină deasupra unui chip a cărui piele era atât de întinsă, încât era imposibil să-ţi dai seama cât de bătrân era. Chipul mai era şi decorat cu mult

machiaj negru şi ruj roşu-aprins, care-i acoperea buzele subţiri. Femeia purta un trenci lucios, din piele neagră, care-i cobora până la podea şi era descheiat, dezvăluind astfel

cauza atât a
scârţâitului cârâitor,
cât şi a vitezei cu care
se deplasa. Avea un
picior de lemn, iar în
capătul piciorului de
lemn purta role, care
în mod clar aveau
nevoie de puţină

vaselină. Cu celălalt picior, femeia s-a împins spre ei, oprindu-se brusc, privindu-i de sus cu o expresie mânioasă şi spunând cu un glas atât de răguşit şi de stins, încât parcă ar fi

fost vântul suflând şuierător printr-o cocioabă veche:

— N-aţi venit unde trebuie, copii. Haideţi, afară!

Lisa s-a repezit îngrozită la uşă, atât din cauza înfăţişării

neplăcute a femeii, cât
şi din cauza respiraţiei
ei, care duhnea a
carne stricată şi
şosete puturoase. în
schimb, Nilly a rămas
pe poziţie, privind
curios femeia

îmbrăcată în trenci de piele.

— De ce merge invers ceasul ăla? a întrebat el, arătând peste umăr.

Femeia i-a răspuns ftră să se întoarcă:

— Numără invers până la sfârşitul veacurilor. Şi pentru voi, acesta vine chiar acum. Afară!

— Şi ăla? a întrebat Nilly, arătând alt ceas. Nu merge

deloc. Vinderi ceasuri stricate?

—Spume de mare! a răspuns ea. Ăla e doar un ceas care pretinde că timpul stă pe loc. Şi cine ştie? Poate că are dreptate.

—Timpul nu poate să stea pe loc, pur şi simplu, a spus Lisa, care-şi recăpătase curajul.

Femeia a privit-o îndelung

— .E clar că nu ştii nimic despre timp,

fetiţă prostuţă, asa că mai bine ţi-ai ţine închisă gura aia urâtă. Toate din istorie se petrec simultan şi încontinuu, iar şi iar şi iar. Dar unii oameni au creiere atât de mici, încât nu pot să

perceapă totul deodată şi, prin urmare, li se pare că lucrurile se petrec succesiv, unul după altul. Tic-tac, tic-tac, nu mai am timp să vorbesc despre

ceasuri, asa că valea repejor!

S-a răsucit pe role şi a ridicat celălalt picior, pregătită să se împingă.

— Vă contraziceţi singură, a spus Nilly. Dacă timpul stă pe

loc, atunci aveţi tot timpul din lume.

Femeia s-a întors încet.

— Hmm, poate că piticul n-are creier la fel de pitic. Dar, chiar şi aşa, acum trebuie să plecaţi.

— Avem un timbru de vânzare, a spus Nilly.

— Nu mă interesează. Afară!

— E din 1888, a spus Lisa. Şi arată ca nou.

— Ca nou, spui ?

Femeia a ridicat dintr-o sprânceană, care parcă i-ar fi fost desenată deasupra ochiului cu un creion negru şi foarte ascuţit.

— Dă-mi să văd.

Lisa a întins mâna, în care ţinea timbrul.

Femeia a scos o lupă din buzunar şi s-a aplecat asupra mânii Lisei.

— Hm, a spus ea. Felix Faure. De unde l-ai luat?

— E secret, a spus Lisa.

Femeia a ridicat din cealaltă sprânceană, la fel de subţire.

— E secret?

— Fireşte, a spus Nilly.

— Pare că s-a udat, a spus glasul

şoptit şi răguşit. Şi aici, la marginea timbrului, e o dungă alburie. Cumva aţi băgat timbrul ăsta în apă cu săpun?

— Nu, a spus Nilly, care nu a observat

avertismentul din privirea Lisei.

Femeia a întins degetul arătător şi a răcâit timbrul cu o unghie lungă şi lăcuită în roşu. Apoi şi-a băgat unghia lăcuită în roşu în gură, care nu era

decât o crăpătură subţire pe faţa ei trasă. A plescăit din buze. Şi atunci i s-au înălţat ambele sprâncene.

— Ei, să mă mănânce peştii! a şoptit ea.

— Ce ? a spus Nilly.

— II cumpăr. Cât vreţi pentru el?

— Nu mult, a spus Nilly. Numai cât să ne putem cumpăra biletele de avion spre… Au!

I-a aruncat o privire agasată Lisei, care-l lovise în fluierul piciorului.

—   700 de dolari, a spus Lisa.

—Pisică cu nouă cozi ce eşti! a răcnit femeia indignată. 700

pentru un timbru cu imaginea mohorâtă a unui preşedinte francez mort?

— Bine, cinci su... a dat să spună Nilly, dar a icnit, fiind lovit iarăşi în fluierul piciorului.

— 700, chiar acum. Altfel, plecăm, a spus Lisa.

—500 şi câte un ceas pentru fiecare, a spus femeia. De exemplu, ceasul ăsta care rămâne în urmă. Făcut special pentru

cei care au prea multe de făcut. Sau ăsta, care o ia înainte, pentru cei plictisiţi.

— Da! a strigat Nilly.

— Nu! a spus Lisa. 700. Şi, dacă nu acceptaţi în

următoarele cinci secunde, preţul o să urce la 800.

Femeia i-a aruncat Lisei o privire plină de ură. A deschis gura, vrând să spună ceva, dar s-a oprit când a văzut expresia de pe

chipul Lisei. Apoi a oftat, a dat ochii peste cap şi a împroşcat resemnată:

— Fie, târâtoare prin valuri şi momitoare de scoici ce eşti!

Femeia a dispărut după perdea pe rolele sale şi s-a întors cu un teanc de bancnote, pe care i l-a înmânat Iui Nilly. El şi-a lins degetul mare de la mâna dreaptă şi a început să le numere.

— Sper că ştii să aduni, a mormăit femeia.

— Simple calcule matematice, a spus Nilly. 25 de bancnote de 20 plus două vechi de 100. Face 700.

Mulţumim pentru colaborare, doamnă...

— Mă cheamă Raspa, a spus femeia cu un zâmbet subţire şi precaut, de parcă i-ar fi fost teamă că i s-ar fi sfâşiat faţa dacă

ar fi zâmbit mai larg de atât.

— Şi pe voi cum vă cheamă, dragii mei copii ?

— Nilly şi Lisa, a spus Nilly şi i-a dat banii Lisei, care i-a vârât în buzunarul de

la ghiozdanul său şcolar.

— Ei bine, Nilly şi Lisa, pun la bătaie şi ceasurile astea din aur.

A legănat sub ochii lor două ceasuri sclipitoare.

— Tare! a spus Nilly, întinzând mâna după unul dintre ele, numai că Raspa l-a tras înapoi.

—Mai întâi trebuie să potrivesc ora pentru fusul orar la care vă duceţi, a spus

ea. Aşadar, unde vă duceţi ?

— La Paris! a izbucnit Nilly. Capitala Franţei... Au!

Ochii i s-au bulbucat de durere.

—Vai, iartă-mă. Te-am lovit în picior? a

întrebat Lisa. Lasă-mă să văd. Ţi-am făcut o vânătaie?

S-a aplecat spre Nilly şi i-a şuierat încet în ureche, ca să nu audă Raspa:

— În felicitare scria să nu spunem

nimănui unde mergem!

— Ei, dă-mă-n judecată, a mormăit Nilly bosumflat.

A, la Paris, a spus femeia rânjind, arătând un şir de dinţi albi şi

ascuţiţi. Am fost acolo cândva. Un oraş minunat.

— Ei, nu-i chiar aşa de grozav, a bombănit Nilly, masându- şi piciorul. De fapt, ne-am răzgândit. Nu mai mergem acolo.

— Chiar aşa? De ce nu? a întrebat Raspa râzând răguşit.

— E prea periculos. Am auzit că râurile din Paris sunt pline de ornitorinci uzi şi veninoşi, care

împroaşcă cu apă pe toată lumea.

Raspa s-a apropiat de Nilly şi a răsuflat peste el respiraţia sa de carne stricată şi şosete puturoase:

— Ei, atunci, bine că ceasurile astea de

aur sunt impermeabile.

— I-i-impermeabile? a făcut Nilly, care nu se mai bâlbâise niciodată în viaţa sa.

Da, a şoptit Raspa, atât de

încet, încât s-a
auzit ticăitul
tuturor ceasurilor
din prăvălie.
Adică poţi să înoţi
cu ele p
esub apă. Şi să le porţi
la duş. Sau, de

exemplu, într-o cadă, nu-i aşa?

— C-c-cadă? a făcut Nilly, întrebandu-se de unde-i venise deodată bâlbâiala asta.

— Sunt convinsă că pricepi la ce mă

refer, nu-i aşa? a între-
bat Raspa, făcându-i
cu ochiul
atotştiutoare.

— N-n-u, a spus
Nilly.

Dar bâlbâielile
astea n-aveau să mai
treacă odată?

Femeia s-a îndreptat brusc şi a retras ceasurile iritată.

— De fapt, ar trebui să vă dau ceva mai preţios de atât. Un sfat pentru călătorii.

Şoaptele aspre ale Raspăi au cuprins toată prăvălia.

— Ţineţi minte că moartea — şi numai moartea — poate schimba istoria.

— Numai m-m-moartea?

—Exact. Istoria e cioplită în piatră şi puteţi schimba cele gravate numai dacă sunteţi dispuşi să vă daţi viaţa. Atunci, Ia revedere, copii!

Raspa s-a întors şi, pe rolele acelea

scârţâitoare şi cârâitoare, a alunecat prin prăvălie ca o corabie bântuită şi a dispărut în dosul perdelei portocalii.

— L-l-l... s-a chinuit Nilly.

—La revedere, a spus Lisa şi l-a tras pe Nilly dincolo de uşă.

Turtîedove: turturele; luate separat, *turtit* înseamnă ţestoasa şi *dove* înseamnă porumbel. ***(N. tr.)***

4- Spre Paris

De Ia Prăvălia de Ceasornice cu Trenci, Lisa şi Nilly au pornit drept spre Piaţa Primăriei, de unde au luat autobuzul expres spre aeroport. După o oră, au coborât în faţa Aeroportului In-

ternaţional Oslo şi au intrat în uriaşa sală de aşteptare, care colcăia de oameni. S-au aşezat la coadă în dreptul ghişeului pentru bilete Air France. Aici, Lisei i s-a părut că aude un su-

net familiar pe fondul rumorii de voci, al foşnetului pantofilor şi al anunţurilor din difuzoare. Sunetul scârţâit al unor roţi neunse. S-a răsucit pe loc, dar nu a văzut decât un ocean de

chipuri necunoscute şi oameni grăbiţi. A adulmecat în aer după mirosul de carne stricată şi şosete puturoase, dar nu l-a simţit. Probabil că erau roţile unuia dintre acele

geamantane, a gândit Lisa. Şi a tresărit când deodată a simţit un deget tare împungând-o în moalele spatelui. S-a răsucit pe Ioc. Era Nilly.

— Haide! E rândul nostru, a spus el.

S-au apropiat de o femeie incredibil de frumoasă, cu un ten incredibil de bronzat şi un păr incredibil de alb.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnişoară?

— Două bilete spre Paris, vă rog, a spus Lisa.

— Pentru dumneavoastră şi pentru mai cine?

De sub marginea tejghelei a venit un răspuns iritat:

— Pentru mine, evident!

Femeia s-a ridicat în picioare şi a privit peste tejghea.

— În regulă. În total, 600 de dolari.

Lisa a pus banii pe tejghea. Femeia a numărat mai întâi bancnotele de 10 de dolari, dar s-a oprit şi a ridicat din sprân-

cene când le-a văzut pe cele două de 100.

— Asta, vasăzică, e o glumă? a întrebat ea.

— O glumă? a spus Lisa.

— Da. Sutele astea nu mai sunt în circulaţie. Sunt din...

Le-a privit mai atent.

—Din 1905. Ar fi trebuit scoase din circulaţie de multă vreme. Nu mai aveţi

nicio bancnotă din secolul *nostru?*

Lisa a clătinat din cap.

— Regret, pot să văd dau numai un bilet spre Paris.

— Dar... a început Lisa să spună cu disperare. Dar...

— E în regulă, a spus vocea de sub tejghea. Daţi-ne un bilet.

Lisa a coborât privirea la Nilly, care

încuviinţa din cap încurajator.

Când a ridicat iar privirea, femeia deja pregătise biletul şi i- 1 ţinea întins.

— *Bon voyage.* Să aveţi o călătorie frumoasă la Paris.

Bănuiesc că acolo vă veţi întâlni cu nişte adulţi.

— Şi eu.

Lisa a oftat şi a încuviinţat din cap, privind biletul şi banc-notele vechi, de 100 de dolari, ai Raspăi.

— Acum ce facem? a întrebat Lisa agitată, îndreptându-se împreună cu Nilly spre punctul de control.

— Linişteşte-te, a spus Nilly. Am o idee.

— Chiar? Ce idee?

— Să te duci singură, a spus Nilly.

Lisa s-a holbat la el uluită.

— S-s-singură?

Gata. Acum şi *ea* se bâlbâia.

Când Lisa a urcat în avion, o stewardesă cu parfum plăcut şi cu buzele frumos rujate i-a zâmbit, spunând:

— Bine ai venit Ia bord. *Doua* genţi de mână?

— Multe teme, a bâiguit Lisa, care părea cam dezorientată şi singuratică.

—Dă-mi voie să te ajut, a spus femeia, luând una dintre genţi, ridicând-o şi

aşezând-o în compartimentul de sus, între două geamantane cu roţi, şi trântind apoi uşa.

Lisa şi-a găsit locul, şi-a pus centura şi a căscat. Ziua fusese deja mult prea

agitată şi noaptea din urmă abia apucase să doarmă. A închis ochii şi atunci cuvintele femeii de la Prăvălia de Ceasornice cu Trenci i-au răsunat în minte:

Numai moartea poate schimba istoria. Puteţi schimba cele gravate numai dacă sunteţi dispuşi să vă daţi viaţa.

Cu acestea, Lisa a adormit şi s-a trezit abia atunci când vo-

cea căpitanului le-a cerut să-şi pună centurile în vederea aterizării. Se făcuse întuneric şi dedesubt sclipeau miile de lumini ale Parisului. Lisa ştia că acolo, jos, locuiau milioane de

oameni. Iar ea era una singură, o fetiţă de pe Bulevardul Tunurilor. Dintr-odată, Lisa s-a simţit groaznic de singură şi a trebuit să-şi muşte buza de jos ca să-i oprească tremurul.

După ce au aterizat pe un aeroport uriaş, numit după un preşedinte decedat, pe nume Charles nu-mai-ştiu-cum, însoţi- toarea de bord a ajutat-o pe Lisa să-şi dea jos genţile, a

mângâiat-o încurajator pe obraz şi i-a ciripit că spera ca Lisa să aibă un weekend minunat la Paris. Lisa a traversat un coridor lung, a păşit pe o scară rulantă lungă, a

aşteptat la o coadă lungă pentru paşapoarte şi a schimbat bancnotele norvegiene rămase în bani francezi. Era de-a dreptul epuizată când a ieşit din clădirea terminalelor, în faţa

aeroportului, şi-a împins genţile pe bancheta din spate a unui taxi şi a urcat.

— *Uuu alle vuu?* a întrebat taximetristul.

Ei, şi cu toate că Lisa nu ştia o iotă de franceză, a bănuit că

prima întrebare a oricărui taximetrist ar fi fost unde doreşte să ajungă. Din nefericire, şi-a dat seama şi că, în confuzia ei, nu-şi amintea numele hotelului, îşi amintea

doar că avea legătură cu cartofii.

—Hotel Cartof, a încercat ea, ţinând genţile strâns.

—*Chescă vu zave diif* a făcut şoferul.

După tonul vocii, părea că pune o

întrebare şi se uita la ea în oglinda retrovizoare.

—Ăăă... a făcut Lisa. Hanul cartofului prăjit?

Şoferul s-a întors cu faţa la ea şi a întrebat din nou

„Uuu?”, dar ceva mai tare de data asta. Şi pe un ton evident iritat.

În mintea Lisei, unde de obicei toate se găseau exact la locul lor, acum era o debandadă cât casa.

— *Yukon Gold* - a încercat ea şi a simţit în străfundul gâtului că era pe cale să izbucnească în lacrimi.

Şoferul a clătinat din cap.

— Hotelul cartofilor piure?

Şoferul i-a aruncat câteva cuvinte franceze mânioase, care probabil că nu erau expresii de politeţe. Apoi s-a întins spre uşa din

spate, de lângă ea, a deschis-o şi a strigat: „*Afara*/”, arătând hotărât spre stradă.

— *Frainche-Fraillel* s-a auzit din spatele taximetrului.

Şoferul a înlemnit şi s-a holbat la ea. Probabil pentru că vocea care tocmai spusese „Frainche-Fraille” nu semăna deloc cu vocea cu care vorbise fetiţa adineaori. Mai mult,

parcă n-ar fi venit din gura ei, ci din una dintre genţile de care se ţinea strâns.

— *Aha,* a spus şoferul, luminându-se Ia faţă. *L'Hotel Frainche-Fraille?*

Lisa a încuviinţat din cap cu nerăbdare.

— Da, aşa.

Mormăind, şoferul a închis uşa iar, a pornit motorul şi a luat-o din loc.

Lisa s-a aşezat la loc, pe canapea, şi a răsuflat uşurată.

Atunci a auzit şoapte lângă ea:

— Psst! Ce-ar fi să-mi dai drumul de-acum?

Lisa a descuiat lacătul genţii şi a desfăcut partea de deasupra. Atunci, din geantă a sărit un băieţel mic cu pistrui uriaşi şi coafură roşcovană în stil Elvis.

—A, gustul dulce al libertăţii, de CO_t şi de particule de praf plutind în aer, a spus Nilly, aşezându-se încântat lângă Lisa, cu mâinile împreunate la ceafa.

Lisa a remarcat că prietenul ei cel mai bun era puţin şifonat, dar că altfel părea într-o formă de zile mari.

— Ei, draga mea Lisa, ia zi, ţi-ai făcut

griji pentru mine în timpul zborului?

— De fapt, nu, a spus Lisa. Am dormit. Tu ce-ai făcut?

— Am citit din *Animale care mai bine n-arfi existat* până când s-a

terminat bateria de la lanterna mea de buzunar. De fapt, că tot ai adus vorba de somn, am găsit un fragment despre elefantul tete congolez.

— Elefantul ţeţe? a întrebat Lisa, dar şi-a regretat întrebarea îndată ce i-a ieşit pe gură.

— E mare cât casa şi suferă de narcolepsie, a explicat Nilly. Adică deodată,

fără nici un
avertisment, adoarme
şi cade. De aceea,
dacă nu iei o distanţă
suficient de mare faţă
de el, rişti ca în orice
clipă să se aşeze pe
capul tău un elefant
ţeţe congolez de vreo

18 tone. Acum câţiva
ani, cineva a înşelat
patronii unui circ şi i-a
convins să cumpere
un elefant uriaş de la
un magazin mic de
animale din Lillesand.
Nu au ştiut că era
vorba de un...

— Elefant ţeţe congolez.

Lisa a terminat enunţul lui Nilly, a oftat şi a privit resemnată pe fereastră.

— Exact, a spus Nilly. Elefantul a

adormit chiar în timpul primului său spectacol şi a trebuit să dezgroape din rumeguş trei generaţii de trapezişti ruşi.

— Vai, încetează odată. Nu există asemenea elefanţi!

— Ba există! Bunicul mi-a spus că a văzut vreo doi la grădina zoologică din Tokyo. Tocmai aduseseră elefanţii în zbor, direct din jungla din Congo, şi erau clar obosiţi din cauza dife-

renţei de fus orar. Odată au adormit...

Nilly a continuat să dea din gură până când taxiul a oprit şi şoferul a spus:

— *Madam* şi *Messio, VHâtel Frainche-Fraille.*

Şi, într-adevăr, opriseră în faţa unei clădiri înalte, înguste şi atât de strâmbe, încât ai zice că meşterii se delectaseră cu puţin cam mult vin când o construiseră. Totuşi,

hotelul avea balcoane mici şi fermecătoare şi o firmă luminoasă pe care scria HOTEL FRAINCHE-FRAILLE. Bine, de fapt, scria HOT L FRA NC E-F ILLE, pentru că se

pare că o bună parte din litere se arseseră.

Lisa a plătit şoferul şi, cu chiu, cu vai, au coborât împreună pe trotuar. În depărtare se auzea muzică de acordeon şi pocnetele dopurilor

lansate din sticle de şampanie.

—Da... a spus Nilly, închizând ochii şi inspirând adânc. Paris!

Apoi au intrat pe uşa din faţă a hotelului. În spatele

biroului de la recepţie
erau o doamnă
îmbujorată şi
zâmbăreaţă şi un
domn durduliu şi
amabil care i-au
amintit Lisei de mama
şi de tatăl ei de acasă,

de pe Bulevardul Tunurilor.

— *Bonsuaar,* a spus femeia.

Şi, cu toate că Lisa nu ştia ce înseamnă, şi-a dat seama că era de bine, aşa că a răspuns cu un „Bună

seara!” şi cu o mică plecăciune. Apoi i-a dat coate lui Nilly, care îndată s-a aplecat adânc. Lisa ştia că o plecăciune mică pe ici, pe colo nu strică niciodată. Era limpede că adevărul ăsta era

valabil şi în Paris, pentru că acum cei doi din spatele biroului zâmbeau cu şi mai multă căldură.

— Doctorul Proctor? a întrebat Lisa şovăitor, aşteptându- se la încă

o rundă de confuzie lingvistică.

Dar, spre încântarea ei, femeia îmbujorată s-a luminat la faţă:

— *Ah, le professeur!*

— Da, au spus simultan Lisa şi Nilly, încuviinţând din capete nerăbdători. Am venit să-l vizităm.

— *Vuu zet fameef* a întrebat femeia, dar Lisa şi Nilly n-au făcut

decât să se uite la ea încremeniţi.

— *Parlee-vufransee?* a întrebat ezitant bărbatul.

— De ce clatini din cap? i-a şoptit Nilly Lisei.

— Pentru că sunt aproape sigură că ne-a întrebat dacă ştim franceză, i-a şoptit Lisa la rândul ei.

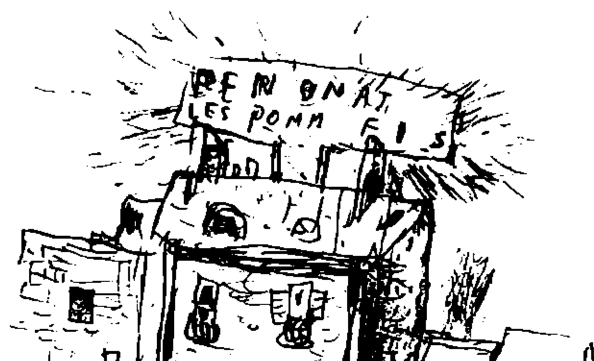
Cei doi de după birou au discutat între ei o vreme şi Nilly şi Lisa şi-au dat seama

că franceza trebuie să fi fost o limbă foarte dificilă chiar şi pentru francezi. Pentru că, ca să se facă înţeleşi, au fost nevoiţi să se folosească de expresiile feţei, de ambele mâini, de toate

degetele — de fapt, de întregi trupurile lor.

În cele din urmă, femeia a luat o cheie care atârna pe o tăblie în spatele lor, a ieşit de după birou şi le-a făcut semn lui

Nilly şi Lisei să o urmeze, apoi a pornit în grabă spre nişte scări de lemn

LES

După 26 de trepte şi jumătate de coridor, a descuiat o uşă şi i-a poftit într-o cameră.

Era foarte modestă, cu două paturi de câte o persoană, o canapea mică, un şifonier şi un

birou pe care erau
împrăştiate hârtii.
Plus o uşă care dădea
într-o baie care în mod
clar se afla în proces
de renovare. Sau, în
orice caz, pe poliţa de
sub oglindă, lângă
două pahare, se aflau

un ciocan, o şurubelniţă şi un tub cu lipici. Lângă un perete, au văzut o cadă şi o conductă ruginită din care picura apa. În timp ce Nilly îşi despacheta obiectele de toaletă şi

le aşeza pe poliţa de sub oglindă, Lisa şi- a aşezat geanta jos, lângă biroul din cameră. Şi aici, printre ziarele de pe birou, a zărit un desen. L-a ridicat. Ilustra o cadă, exact

ca cea din baie. Sub desen erau trecute o groază de numere. Păreau a fi ecuaţii, nişte ecuaţii chiar foarte complicate. Din câte observa, Lisa şi-a spus că acestea implicau resturi,

mutări, înmulţiri şi împărţiri.

—Ce-s alea? a întrebat Nilly, care tocmai revenise de la baie.

— Nu ştiu, a spus Lisa. Dar seamănă leit

cu scrisul doctorului Proctor.

—Iar asta pare a fi casca lui de motociclist, a spus Nilly, care deschisese uşa şifonierului şi ridicase o cască din piele brună. Şi, atunci,

ăştia trebuie să fie chiloţii lui lungi şi albi.

Doamna îmbujorată şi foarte franţuzoaică a început să vorbească în franceză. A gesticulat teatral cu braţele şi a

repetat de câteva ori cuvântul *„evapore!*u% sugerând cu mişcări din degete o pasăre care-şi ia zborul.

— A dispărut, a spus Lisa.

— Asta am înţeles, a spus Nilly.

Femeia îmbujorată a arătat întâi întrebător cu degetul la Nilly şi la Lisa şi apoi cu toate cele cinci degete a arătat spre gura sa.

— Şi acum ce crezi că ne întreabă? a întrebat Lisa.

— Câte degete putem să ne băgăm în gură, a spus Nilly.

— Tontule, ne întreabă dacă vrem ceva de mâncare.

Lisa a făcut o reverenţă adâncă şi a încuviinţat din cap, apoi l-a înghiontit aspru pe Nilly, care îndată a făcut o plecăciune şi la rândul său a dat din cap.

Doamna prietenoasă i-a condus la bucătărie, la parter, şi i-a poftit să se aşeze la o masă. Apoi le-a servit pulpe de pui sau aripi sau

ceva de genul ăsta, care lui Nilly i s-au părut foarte bune, orice ar fi fost, până când s-a îmbuibat într-atât, încât nu s-a putut abţine să râgâie. Deodată,

a sărit în picioare,
s-a aplecat
politicos, gest cu
care se pare că se
obişnuise, şi a
început să-şi
ceară iertare
printr-un discurs
lung şi ritmic,

care bărbatului şi femeii le-a stârnit râsete zgomotoase, deşi nu pricepeau nicio iotă. Apoi Nilly a căscat atât de zgomotos, încât capul său

parcă era cât pe ce să plesnească

.Femeia a plecat şi s-a întors cu două seturi de aşternuturi curate, pe care le-a înmânat copiilor, împreună cu cheia de

la camera doctorului Proctor.

În timp ce Nilly şi Lisa îşi făceau paturile, Nilly a remarcat că pulpele de pui fuseseră atât de mici, încât aproape că ar E zis că erau

picioare de broască. La acestea au râs amândoi cu destul de multă poftă — pentru că, nu-i aşa, cui i-ar veni în minte să mănânce picioare de broască?

— Hmm, a făcut Nilly după o vreme. De ce arată patul tău atât de ordonat spre deosebire de al meu?

— Pentru că are mai mult sens să îmbraci pătura în înveli- toarea de

pătură, şi nu în faţa de pernă, a spus Lisa oftând şi s-a dus la patul lui Nilly ca să-l ajute.

Apoi s-au dus la baie ca să se spele pe dinţi.

— Cum îl vom găsi pe profesor? a întrebat Lisa.

— Sunt prea obosit ca să mai pot gândi, a spus Nilly căs- când, cu ochii pe jumătate închişi, şi a dat la o parte

şurubelniţa de pe poliţă ca să poată lua pasta de dinţi. îi dăm de capăt mâine.

—Dar cum putem să-l găsim dacă nimeni nu înţelege ce spunem? Şi noi nu înţelegem ce spun ei?

— O să învăţăm franceză mâine, a spus Nilly.

— Mâine? Imposibil!

—Până şi copiii mici de aici par capabili să înveţe limba, deci cât de

greu ar putea fi? a întrebat Nilly şi a întins pe periuţă o grămăjoară albă, a băgat-o în gură şi a început sa se perie.

— E nevoie de săptămâni şi luni, a spus Lisa. Şi am

senzaţia că nu avem mult timp la dispoziţie.

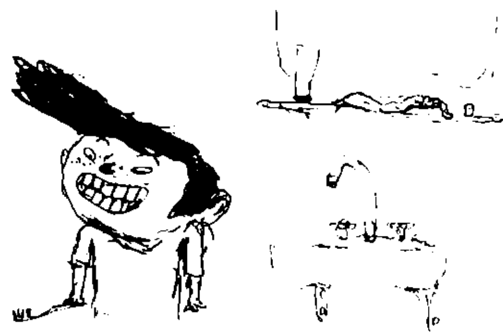
— Asta-i sigur, a gâlgâit Nilly făcând gargară. Luni avem repetiţii cu trupa.

— Lasă glumele, Nilly! E o problemă serioasă.

S-a întors spre prietenul său, care i-a zâmbit cu dinţi albi, sclipitori. Uluitor de albi, de fapt. Da, erau mai albi decât îi

văzuse vreodată — Nilly nu prea ştia să se spele pe dinţi cum trebuie.

— Nilly, a spus ea. Nilly, ce-i cu dinţii tăi ? Ei ?

Dar Nilly a rămas aşa, cu rânjetul pe faţă, un rânjet atât de încremenit, încât parcă dinţii de jos i s-ar fi lipit de dinţii de sus. Şi când Lisa a observat privirea lui disperată şi gesturile

agitate pe care le
făcea cu periuţa, şi-a
dat seama că exact
asta se întâmplase. S-
a uitat pe poliţă. După
cum se aştepta, tubul
cu pasta lui de dinţi
era neatins, dar
capacul lipsea de pe

tubul cu lipici de lângă el.

A luat tubul şi a citit eticheta cu voce tare:

— „Super-Lipiciul cu Acţiune Rapidă al Doctorului Proc- tor[u]!

Ai luat tubul greşit, Nilly!

Nilly a ridicat din umeri cu un aer vinovat şi a zâmbit în continuare cu rânjetul ăla sfios şi nătâng.

Lisa a oftat şi a scotocit în gentuţa ei

veche, de toaletă, până când a găsit pilă de unghii.

— Nu te mişca! i-a poruncit ea. Şi ajută-mă!

Nilly s-a folosit de ambele mâini ca să-şi tragă buzele la o parte

şi Lisa a reuşit să strecoare pila între dinţii lui, în capătul stâng al gurii, începând apoi să răzuiască înspre dreapta. Cât timp i-a despărţit încet dinţii de sus de cei de jos,

Nilly a fredonat Marseilleza.

— Uau, a făcut el după ce Lisa a terminat şi s-a privit în oglindă. Ia uite ce perle! Şi, draga mea Lisa, acoperiţi cu lipici, vor fi pe deplin

protejaţi de carii! Gata cu vizitele la dentist!

A luat tubul de lipici şi i l-a întins Lisei.

— Vrei să încerci şi tu?

— Nu, mersi. De ce crezi că era acolo

Super-Lipiciul cu Acţiune Rapidă al Doctorului Proctor? Lângă uneltele astea?

— Elementar, a spus Nilly. E limpede că renova baia.

—Poate, a spus Lisa căscând. Ei, ne-

am bătut capul destul pe ziua de azi.

Dar, după ce s-au băgat în paturi, Lisa a stat trează, ascultând cum apa picura în baie, cu un sunet amar, susurător şi clipocit. De afară se

auzeau murmurul îndepărtat al traficului şi uruitul muzicii de acordeon. Şi încă un sunet pe care nu reuşea să-l identifice, dar care se poate să fi fost scârţâitul unei lămpi stradale care se

mişca în bătaia vântului. Sau, de exemplu, nişte role ataşate unui picior de lemn.

Se întâmplă să-ţi treacă prin minte asemenea gânduri ciudate când afară e

întuneric şi eşti singură într-un oraş mare. A privit spre Nilly. Ei, aproape singură.

Cu siguranţă că atmosfera avea să fie mai veselă a doua zi.

Şi, într-adevăr, în privinţa asta avea dreptate.

- Soi de cartofi.

(7V. /r.

)Cancan, melci şi margarina

Nilly s-a erezie pentru că-l scutura Lisa.

A mijit ochii în lumina soarelui, care se revărsa prin fereastră, şi a observat că ea era gata îmbrăcată.

— E ora nouă, a spus ea. Mă duc să caut o bibliotecă şi să împrumut o carte cu

expresii în limba franceză.

— O ce?

— Un dicţionar francez mic, de buzunar, ca lumea să înţeleagă câte ceva din ce spunem.

Nilly s-a ridicat în capul oaselor.

— Şi cum o să găseşti o bibliotecă?

—O să întreb oamenii pe stradă. Dacă pronunţ cuvântul aşa cum fac francezii,

sunt convinsă că vor înţelege: *librairie.*

— Fără îndoială, a spus Nilly. Ce-avem la micul dejun?

— Nimic, a spus Lisa. În ţara asta, la micul dejun se servesc numai aer şi *café au*

lait. Am să cumpăr o franzelă la întoarcere.

— Păi, grăbește-te, a spus Nilly, mutându-și picioarele dincolo de marginea patului.

Picioarele îi atârnau deasupra

podelei cu linoleum şi păreau că se întreabă dacă linoleumul avea să fie rece.

îndată ce Lisa a închis uşa, Nilly a sărit pe podea — care nu numai că era rece, ci parcă era îngheţată

— şi a fugit la baie. Tremurând, a sărit pe scaunul din dreptul chiuvetei şi s-a privit în oglindă. Şi a fost întâmpinat — dacă îi îngăduim s-o spună — de privirea unui tânăr deosebit de chipeş, cu

părul roşu, de proporţii fizice modeste, dar de o inteligenţă şi un farmec uriaşe. De fapt, Nilly a fost atât de încântat de băiatul din oglindă, încât a hotărât pe loc să-i

ofere o baie fierbinte şi relaxantă în dimineaţa aceea răcoroasă de octombrie.

Aşa că Nilly a dat drumul la apă în cadă şi a lăsat-o să curgă, căutând vreun gel de

baie cu spumă sau ceva asemănător. Nu a găsit nimic, dar şi-a amintit că Lisa adusese nişte praf de săpun. I-a găsit geanta şi, după cum se aşteptase, înăuntru, lângă două clipsuri

pentru nas, a găsit un
borcan pe care scria
SĂPUNUL TIMPULUI.
Nilly a luat unul dintre
clipsurile pentru nas
şi borcanul cu săpun,
s-a întors iute în baie
şi a turnat în cadă
puţin praf roşu

precum căpşunile.
Este timp pentru una
şi timp pentru alta, a
gândit Nilly, văzând
cum bulbucii au
început îndată să se
formeze, să se umfle şi
să răsară, ca nişte
nămeţi albi, care, în

curând, au umplut toată cada. Nilly s-a dezbrăcat de haine, s-a urcat pe marginea căzii, şi-a pus unul dintre clipsurile pentru nas şi a strigat: „Pârtie!”

Apoi a sărit, a strâns picioarele la piept, le-a cuprins cu braţele şi s-a cufundat în spumă. A atins perfect suprafaţa apei şi a obţinut efectul maxim. Clăbucii de săpun şi apă au stropit

pereţii băii de sus până jos şi au ajuns chiar şi pe tavan. Mulţumit, Nilly s-a scufundat încet pe fund, unde a stat, ţinându-şi respiraţia şi privind în sus către suprafaţa apei. Era

acoperită cu un strat
de clăbuci atât de
gros, încât numai o
lumină difuză pă-
trundea prin el. Şi în
lumina aceea a zărit
un curcubeu minunat,
ca un şir de
dansatoare de cancan

multicolore de la Moulin Rouge, din Paris, din anul 1909. O, să fi fost şi el acolo!

Chiar atunci Nilly a simţit cada începând să se clatine sub el şi a văzut că suprafaţa apei a început să se

agite. De parcă toată podeaua s-ar fi cutremurat. Vai, poate că toată clădirea se dărâma? Şi nu cumva auzea muzică?

Podeaua s-a oprit brusc din zguduială. Nilly s-a răsucit şi s- a

ridicat în cadă. Şi a rămas în picioare — complet dezbrăcat — în timp ce clăbucii se scurgeau de pe corpul său. Muzica încetase. Şi un şir de dansatoare de cancan, îmbrăcate toate în

roşu, se holbau la Nilly. Erau cel puţin la fel de uluite ca şi el.

i>- ***n —A***

—De unde a apărut? a auzit-o el şuşotind pe una dintre dansatoare.

— De unde a apărut cada aia? a şoptit alta.

— Ce-i chestia aia de pe nasul lui? a strigat a treia.

— Vai, uite cât de drăguţ e, a chicotit a patra.

Nilly a clipit în luminile strălucitoare, la publicul aflat de faţă, cu gurile căscate, fără să scoată nici un cuvânt, de parcă tocmai ar fi fost martori Ia o aterizare cam neaşteptată pe

Lună. Nilly nu înţelegea ce se întâmpla. Un singur lucru era clar: se afla pe scena de la Moulin Rouge.

Lisa se plimba pe un bulevard lung, lat şi mărginit de

copaci, cu magazine mici de haine şi de parfumuri, dar nicio bibliotecă. Avusese de gând s-o întrebe pe doamna îmbujorată de la

hotel înainte de plecare, dar nu găsise pe nimeni la recepţie, doar un bărbat ca un hipopotam aşezat pe un fotoliu şi citind un ziar, care o privise cu

atenţie şi suspiciune. Iar acum er

adin ce în ce mai descurajată, pentru că de fiecare dată când aborda pe cineva ca să ceară indicaţii, persoana respectivă

ridica din nas imediat
ce-şi dădea seama că
Lisa nu ştia să
vorbească în franceză.
începea să creadă că
nu toţi francezii erau
la fel de primitori cu
străinii cum erau
bărbatul şi femeia de

la Frain- che-Fraille. A trecut cu privirea de la o vitrină la alta, vrând să vadă dacă vreun magazin ar fi putut vinde cărţi. Dar în mare parte aveau doar rochii. Rochii frumoase, de fapt.

Lisa s-a oprit să admire o rochie deosebit de frumoasă. Atunci a observat deodată o reflexie în vitrina magazinului, a unei femei de peste drum, purtând un trenci lung şi ochelari

de soare mari. Femeia era prea departe ca Lisa s-o poată vedea clar, dar cumva îi părea ciudat de familiară. Şi, cu toate că Lisa nu recunoştea persoana respectivă,

era foarte evident că femeia o urmărea.

Lisa şi-a simţit atât inima, cât şi picioarele luând viteză. Cine era femeia aia şi ce dorea? Oare...? Chiar să fi fost...?

Femeia traversa strada!

Lisa a început să alerge.

Erau mulţi oameni pe trotuar şi Lisa a încercat să se strecoare iute printre ei, ţinând capul plecat, ca

să n-o vadă femeia. Totuşi, când s-a întors, a zărit trenciul femeii între pietoni în spatele ei. Lisa a intrat pe o alee îngustă şi a alergat. Dar a alergat numai câţiva metri, descoperind că

drumul era înfundat, iar în capătul lui era un zid. S-a lipit cu spatele de zid, după un burlan, şi a privit cu ochi mari spre bulevardul principal. Iată trenciul! A... a... trecut pe lângă

intrarea către alee
fără să se oprească şi
să privească în stânga
sau în dreapta. Lisa a
răsuflat uşurată. Acum
trebuia să se întoarcă
la hotel. Dicţionarul
de expresii şi franzela
trebuiau să mai

aştepte. Dar tocmai când voia să pornească iarăşi spre bulevard, a văzut trenciul din nou. Se întorsese şi acum se oprise drept în capătul aleii! Stătea pe loc, de parcă i-ar fi adulmecat

urma. Lisa a descoperit o scară de fier care cobora dedesubt, până la uşa unei pivniţe, şi a coborât treptele fără să mai stea pe gânduri. Acestea se terminau în dreptul unei uşi şi aici

Lisa s-a oprit şi a aşteptat cu respiraţia întretăiată.

Secundele treceau.

Apoi a auzit sunete deasupra, pe alee. Se apropia cineva.

Lisa a apăsat clanţa. Din fericire, uşa s-a deschis! A păşit în întuneric, a

închis uşa şi s-a rezemat cu spatele de ea. Inima îi zvâcnea ca un iepure dansând step. Nu era atât de ciudat că uşa fiisese lăsată descuiată — din câte vedea, încaperea era de-a dreptul goală.

Ciudate erau sunetele şi mirosul. Parcă era o orchestră de fleşcăieli, sorbit şi supt, ca şi când aici ar fi fost adunaţi ioo de taţi invizibili care mâncau ciorbă de miel şi varză. Şi mirosul... ca de

carne stricată şi
şosete puturoase. Şi
atunci a ţipat. Ceva
umed, alunecos şi rece
tocmai o atinsese la
ceafa! A sărit în
mijlocul încăperii şi a
privit în jur. Ochii i se
obişnuiseră cu

întunericul îndeajuns să poată observa ceva pe pereţi... ceva care se mişca, care mişca din nişte antene lungi, uriaşe. Şi nu numai acolo, ci şi acolo şi acolo şi... erau peste tot, ei scoteau acele

sunete, pereţii erau vii!

Stând ea aşa, încremenită de spaimă, uşa pivniţei s-a deschis. Pe fundalul luminii de afară, a zărit silueta femeii pe care o văzuse de

cealaltă parte a bulevardului.

— Bună, Lisa, a spus femeia, închizând uşa în spatele ei şi apăsând un întrerupător.

Odată ce s-a făcut lumină, Lisa a privit în

jur şi i-a venit să leşine.

— De ce atât de palidă? a întrebat femeia, apropiindu-se de Lisa. Din cauza melcilor ăstora uriaşi de pe pereţi? Nu sunt periculoşi, doar îi

înmulţesc aici. Când ajung suficient de mari, îi servesc la cină în restaurantul de deasupra. Melcii sunt o delicatesă în ţara asta.

— Chiar? abia a reuşit să spună Lisa,

pentru că acum femeia era atât de aproape, încât îi vedea chipul.

Categoric era un chip pe care îl cunoştea.

—Ei bine, Lisa, a spus femeia. Poate că

te întrebi din ce trăiesc melcii aici, jos?

— Aăă, ce? a întrebat Lisa, simţind că dinţii îi clănţănesc în gură.

Femeia a izbucnit în râs.

— Iarbă. Şi salată. Şi altele de genul ăsta. De ce, ce-ţi închipuiai?

Lisa a răsuflat uşurată.

— Eu sunt... a dat femeia să spună.

— Ştiu cine eşti, a spus Lisa.

A, da? a spus femeia, evident surprinsă

.— Da, am văzut poze cu tine. La casa doctorului Proctor. Eraţi pe o motocicletă cu ataş. Eşti vechea iubită a profesorului,

Eşti Juliette Margarine.

Femeia dinaintea ei i-a zâmbit larg.

—Impresionant. Şi m-ai recunoscut asa de repede?

Lisa a zâmbit.

— Nu, iniţial mi s-a părut că erai Ioana dArc.

—Ioana dArc? a spus Femeia surprinsă. Sfânta?

Lisa a râs.

—La şcoală, în manualul nostru de

istorie, e o imagine în care Ioana DArc e arsă pe rug şi mi se pare că semeni cu ea.

—Mulţumesc pentru atâta încredere, Lisa, a spus femeia în norvegiană, cu accentul ei uşor

stâlcit, şi s-a jucat cu un cârlionţ din părul ei lung şi castaniu. Se poate să avem păr de aceeaşi culoare, dar, din nefericire, eu nu sunt o aventurieră curajoasă, sunt doar Juliette Margarine.

Care în franceză se pronunţă, de fapt,*Jü-lii-ETMaar-gaar-IIN.*

— *Jü-lii-ET Maar-gaar-IIN,* a repetat Lisa. Dar cum de ştiai că mă cheamă Lisa?

— Victor mi-a povestit despre tine şi Nilly, a spus Juliette.

— Victor?

— Doctorul Proctor.

—Doctorul Victor Proctor?

Lisa nu se gândise niciodată că doctorul Proctor ar fi putut avea un prenume, aşa, ca toată lumea.

Juliette a zâmbit.

—În plus, eu v-am trimis felicitarea de la el. De atunci, ur-

măresc hotelul şi aştept să vă faceţi apariţia. N-ai idee cât m- am bucurat când în sfârşit te-am văzut ieşind azi-dimineaţă. Mi-am zis: „În sfârşit au ajuns!”

—Dar... dar de ce n-ai intrat în hotel, pur şi simplu? De ce m-ai urmărit pe furiş? Şi unde e doctorul Proctor? Şi de ce sunt toate atât de secrete ?

—*Cliché,* a spus Juliette.

— Ce?

Juliette a oftat.

— Răspunsul la majoritatea întrebărilor tale este Cliché, Claude Cliché, un bărbat foarte nesuferit, din păcate. Dar povestea e lungă

şi tu pari înfometată. Ce-ar fi să mergem la o cafenea şi să mâncăm un croasant şi să bem un *café au lait?*

— Ar fi minunat, a spus Lisa, apoi s-a

uitat din nou în jur şi s-a cutremurat.

Pentru că, deşi nu erau periculoşi, era destul de neplăcut să stai într-o cameră în care pereţii erau acoperiţi de melci uriaşi.

Doar că, a spus Juliette, deschizând uşa, scoţând capul afară şi privind atent în stânga şi-n dreapta, trebuie să mergem undeva unde să

nu ne vadă nimeni..

.6. Povestea uimitoare a lui Juliette Margarine

Juliette Margarine şi Lisa au găsit o cafenea intimă pe o străduţă liniştită şi

fiecare a comandat câte un croasant. Şi încă unul pe care Lisa să-l ia înapoi la hotel, pentru Nilly. Însă Nilly trebuia să mai aştepte, pentru că mai întâi Lisa voia să afle

povestea lui Juliette Margarine.

— Nu ştiu sigur unde e Victor, a spus Juliette. Dar am fost de faţă când a plecat şi ştiu ce avea de gând să facă. E o poveste lungă, cred că ar fi

mai bine să încep cu începutul.

—Foarte bine, a spus Lisa, luând o muşcătură mare din croasant.

Totul a început acum mulţi ani, într-o zi de

duminică, când
mă plimbam în
Montmartre, aici,
în Paris. Mereu
sunt mulţi pictori
acolo, care se
oferă să picteze
portretele
turiştilor la preţuri

acceptabile. Dar, în mijlocul lor, am întâlnit un tânăr cu înfaţişare excentrică, pe care l-am recunoscut de la universitate. Studia chimia, la

fel ca şi mine. Ştiam că-l cheamă Victor Proctor, că era un inventator promiţător şi că venise din Nor-vegia. Din când în când, avusesem

impresia că ar fi vrut să-mi vorbească, dar că nu prea avusese curajul. Însă în ziua aceea, în Montmartre, a venit la mine şi mi-a indicat un

aparat ciudat —
un dispozitiv pe
care mi-a spus că-
l inventase chiar
el, care făcea
portrete într-o
fracţiune din
timpul necesar
altor pictori şi la

jumătate de preţ.
Aşa că i-am
îngăduit — adică
i- am îngăduit
aparatului lui —
să mă picteze.
Dar când pictura
a fost terminată,
s-a uitat la ea

câteva secunde şi apoi a făcut-o bucăţi, bâiguind deznădăjduit. L-am întrebat ce era în neregulă şi mi-a explicat că era vorba de încă una dintre

invenţiile sale ratate. Pentru că portretul nu surprindea frumuseţea chipului meu nici pe departe. Mi-a dat banii înapoi şi a dat să plece,

dar l-am întrebat
dacă nu puteam
măcar să-i fac
cinste cu o cafea
cu lapte pentru
efortul lui. Am
venit chiar la
cafeneaua asta în
care ne aflam noi

două acum şi am vorbit despre chimie până când s-a lăsat întunericul. Apoi am comandat nişte vin şi am tot vorbit, despre vieţile noastre,

despre ce ne plăcea şi ce ne făcea fericiţi, şi despre visurile noastre. Iar când m-a condus la staţia de metrou în seara aceea, eram deja

îndrăgostită de el de- o veşnicie şi ştiam că era bărbatul pe care mi-l doream. închi- puie-ţi, ştiam, pur şi simplu! a spus Juliette râzând.

Din acea zi gândul nu mi-a mai stat decât la inventatorul acela chipeş venit dintr-o ţară din nordul îndepărtat

— .Chipeş? a spus Lisa

neîncrezătoare.
Doctorul Proctor?

— O, da, era foarte chipeş, să ştii. În săptămâna aceea l-am căutat la universitate în fiecare zi, dar nu era de găsit. Duminică m-am dus

iar în Montmartre şi l-am găsit fix în locul de data trecută, dar fără aparatul de făcut portrete. Tremura şi clănţănea din dinţi, dar când m-a văzut s-a luminat şi ne-am pupat pe ambii obraji,

aşa cum se face aici, în Franţa. Când l- am întrebat cu ce se ocupase în timpul săptămânii, mi-a spus că aşteptase. „Unde?”, am întrebat. „Chiar aici”, mi-a răspuns. „Ce-ai aşteptat ?”, am

întrebat. „Te-am aşteptat pe tine”, a răspuns. Şi din acea zi, eu şi Victor am devenit un cuplu.

— Vaaai, a spus Lisa oftând. Cât de romantic!

— Da, chiar a fost.

Juliette a încuviinţat din cap. A zâmbit puţin cam trist şi a sorbit din cafeaua sa.

— Dar, din nefericire, cineva avea

alte planuri pentru mine.

— Tatăl tău, baronul, a spus Lisa. Nu a vrut să te măriţi cu un inventator sărac. Nu-i aşa?

— Da, într-un anumit sens, e

adevărat, dar nu el a născocit planul de care-ţi vorbesc. Vezi tu, familia Margarine e o familie veche şi aristocrată. E nobilă. Tatăl meu e baron. Mama mea a fost baroană, motiv pentru

care şi eu sunt baroană. într-o vreme, am avut şi avere. Până când stră-stră-stră-stră-străbunicul meu, contele de Monte Crisco[1], a fost decapitat de către călăul Baie-de-Sânge,

în timpul Revoluţiei
Franceze, acum mai
bine de 2.00 de ani.
Din nefericire, averea
familiei a trecut atunci
la fratele lui, baronul
Leaugras Margarine.
Era un beţiv neispră-
vit, împătimit de jocuri

de noroc, şi a risipit toată averea pe Uno.

— Uno?

—Leaugras a pierdut şi a tot pierdut, până când, într-o bună zi, la o partidă de Uno, într-o tavernă din Toulouse,

când a primit toate cele patru cărţi *Wild Draw>* a fost convins că în sfârşit i se schimba norocul. A pariat tot ce mai rămăsese din averea familiei. Din nefericire, s-a adeverit

că unul dintre tipii împotriva căruia juca, un escroc pe nume Cliché Ressuflat, avea şi el patru cărţi *WildDraw...*

— Dar...

—Leaugras a pierdut, şi în mânia sa

l-a acuzat pe Cliché Ressuflat că trişase şi l-a provocat la un duel în zorii zilei. Numai că în zorii zilei Leaugras era atât de beat, încât abia se ţinea pe picioare. Şi când Cliché l-a străpuns cu

spada, se zice că din trupul lui a curs mai mult coniac decât sânge.

— *Bleah*.

— Chiar că *bleah*.

Nu mai erau bani şi familia noastră abia a reuşit să păstreze

Castelul Margarine,
pe care l-a ipotecat de
la temelie şi până Ia
coşurile de fum. De
atunci se poate spune
că ne-a rămas doar
tidul de baron, şi mai
nimic din bunăstarea
lumească.

— Dar, dacă sunteţi atât de săraci, de ce nu te-a lăsat tatăl tău să te măriţi cu un inventator sărac?

Juliette a clătinat din cap amar.

— Într-o seară, tata a venit Ia mine şi mi-a spus că-mi aducea veşti minunate, că aveam un peţitor. Şi nu orice peţitor, ci un afacerist bogat. Am fost oripilată şi i-am spus că deja aveam

iubit. Doar ştia şi el! Da, da, a spus tata, dar peţitorul ăsta s-a oferit să plătească toate datoriile pentru Castelul Margarine şi să redea familiei noastre gloria de altă dată. Proctor ăla al

meu ar putea să facă toate astea? a întrebat el. Peţitorul acela venise să-mi ceară mâna şi tatăl meu deja acceptase, aşa că situaţia era hotărâtă. Apropo, îl cheamă Claude Cliché, a spus

tata şi s-a speriat când am urlat din străfundul plămânilor. Trebuie să înţelegi, tatăl meu nu era o persoană rea, ci doar cam naivă. Cred că era singurul din Paris care nu auzise de

Claude Cliché şi de gaşca lui de hipopotami.

— Gaşca de hipopotami?

— Cliché e un golan nenorocit care s-a îmbogăţit amenin-ţând oamenii cu gaşca

sa şi silindu-i să acţioneze după placul său. Hipopotamii nu sunt, de fapt, hipopotami, au venit dintr- un sat din Provenţa numit Innapoiete. Aproape toţi locuitorii sunt

înrudiţi între ei şi toţi arată ca nişte hipopotami. Hipopotamii nu prea se pricep să facă calcule matematice în gând, dar sunt foarte mari şi puternici şi circulă în limuzine negre enor-

me. Ocupaţia lor e să îngroape în bani.

— Să îngroape în bani ?

Dacă refuzi vreo propunere de afaceri a lui Claude Cliché, cum ar ii să-i vinzi

restaurantul tău
la un preţ de
nimic, atunci vin
hipopotamii după
tine. Îţi spun că
au venit să te în-
groape în bani. îţi
umplu buzunarele
cu destule

monede cât să- ţi faci de cap la sala de jocuri două luni în şir. Apoi te leagă de mâini şi de picioare, îţi mulţumesc pentru colaborare şi te azvârlă în

Sena, unde te scufunzi ca o greutate de plumb. Ş

iapoi ramai acolo, pe fund, două luni în şir, în afară de cazul în care ce găseşte cineva înainte.

— Groaznic! Nu i-ai spus tatălui tău că Cliché ăsta e un ticălos?

—Ba da, fireşte, dar tata doar a râs şi a spus că probabil sunt doar zvonuri, că Claude probabil că era

ca orice alt afacerist. Că nu se poate să fie un tip rău, că ne văzuse pe mine şi pe Claude dansând la balul de Crăciun.

— Aţi dansat?

— Numai o dată. Şi am facut-o numai

pentru că stătea la masa noastră şi n-am vrut să fiu nepoliticoasă când m-a invitat. Nu-l suportam. Avea ochi umflaţi, ca de peşte, o mustaţă sfrijită şi buze groase şi umede, care

împroşcau cu salivă în timp ce mi se lăuda cu iniţierea lui în lumea afacerilor. Fusese vorba de doi fraţi, inventatori, care tocmai inventaseră clamele pentru bretele.

— Clame pentru bretele? Credeam că alea există dintotdeauna.

— Nu, nu. În trecut, oamenii erau nevoiţi să-şi încheie bretelele cu nasturi. Clamele au fost

considerate un pas în faţă important pentru umanitate, cam aşa cum au fost, ei bine, lifturile şi periuţele de dinţi electrice.
Oricum, după ce hipopotamii i-au îngropat pe cei doi

fraţi în monede, Cliché a pus mâna pe brevetul lor şi cu el a strâns o avere exorbitantă. Şi de aceea poartă mereu bretele.

— Dar nu e cam ciudat? a întrebat

Lisa. Tu nu-l suportai, şi totuşi s-a îndrăgostit de tine atât de tare, încât s-a hotărât să se căsătorească cu tine după doar o întâlnire.

— îndrăgostit! a exclamat Juliette.

Cliché habar nu are ce e dragostea. A hotărât să se căsătorească cu mine dintr-un singur motiv: Voia să intre în rândurile nobilimii. Căsătorindu-se cu o baroană, ar fi devenit barometru în mod

automat. I-am spus
asta tatei, dar mi-a
explicat clar că, dacă
refuz, vom fi falimen-
tari si dati afară din
castel. Şi că as face
bine să mă duc să mă

» » i
T
J

schimb, pentru că Claude avea să vină să-mi ceară mâna chiar în noaptea aia.

— Cumplit de groaznic! a spus Lisa. Şi ce ai făcut?

— M-am închis în camera mea şi m-am

gândit. Şi atunci mi-am dat seama ce trebuia să fac.

— Ce anume?

—Să mă mărit cu Victor înainte să ne poată opri cineva. Singura cale de a deveni barometru e să

fii primul care se căsă-
toreşte cu o baroană.
Bărbatul care se
căsătoreşte cu o
baroană care a mai
fost măritată nu e cu
nimic mai nobil decât
un măgar şi nicidecum
nu câştigă dreptul la

un tidu care să înceapă cu „baronul”. Numai să mă fi măritat iute cu Victor, şi ar fi fost prea târziu pentru Cliché, care, deci, ne-ar fi lăsat în pace. Aşa aveam de gând să fac. M-am mai

gândit că, din moment ce criminalii puternici precum Cliché au ochi şi urechi peste tot, ar fi fost cel mai chibzuit să traversăm graniţa în Italia, unde eu şi Victor ne-am fi putut căsători în secret. Aşa

că am coborât pe la fereastră, m-am dus direct la Hotel Frainche-Fraille, unde locuia Victor, şi l-am cerut în căsătorie.

Lisa a izbucnit în râs.

—Mi-a povestit Proctor. Cum i-ai făcut propunerea mai exact?

Juliette a ridicat din umeri.

— Am bătut la uşa lui. Mi-a deschis şi a spus: „Bună!” Eu am

spus: „Vrei să te căsătoreşti cu mine?” El a spus „Da”, şi eu am spus: >,Ia-ţi casca de motociclist, mergem la Roma să ne căsătorim chiar acum.” Nu i-am oferit nicio explicaţie. Chiar

nu ţineam să-i explic că tatăl meu, viitorul lui tată-socru, nu-l dorea ca ginere şi că promisese mâna mea altcuiva.

— Şi profesorul ce a spus?

— Victor doar a râs şi a făcut aşa cum i-am spus. A încălecat motocicleta şi am pornit gonind. Am părăsit Parisul şi neam îndreptat spre munţii din Provenţa şi spre graniţa cu Italia. Am

mers toată noaptea şi era frig, dar fularul lui Victor, pe care-l împletise cu un aparat de împletit pe care-l inventase, era lung de 19 metri şi l-am înfaşurat în jurul amândurora.

— Ce... dulce.

— Dulce, da. Însă ştiam că Cliche trebuia să fi dat alarma şi să-şi fi trimis deja hipopotamii. Lui Victor nu-i spusesem nimic. De ce să-i fi spus? Era fericit, deja

eram departe de Paris
şi în scurt timp aveam
să scăpăm de toate.
La răsărit, am trecut
în goană pe lingă un
indicator pe care era
trecut un nume şi am
intrat într-un sat, unde
Victor a zărit o

benzinărie şi a înceti-
nit. I-am strigat din
ataş să meargă mai
departe, că nu trebuia
să oprească acolo, că
vom face plinul în
Italia, că mai erau
doar vreo doi-trei
kilometri până la

graniţă. Dar motorul şi fularul lung, care flutura de colo colo, făceau atât de mult zgomot, încât nu m-a auzit. Şi a oprit în dreptul unui tip mare, cu salopetă, care stătea rezemat de

singura pompă de acolo, cu o ţigară în colţul gurii. În spatele lui stătea încă un tip care semăna leit cu primul, într-un scaun aplecat pe spate, citind dintr-o revistă. Victor a spus „Faceţi-i

plinul” şi nu a observat că mă eliberasem de fular şi că mă ghemuisem în ataş.

— De ce ai făcut asta?

—Pentru că apucasem să citesc

numele de pe indicator când intrasem în sat. Şi mă uitasem la tipii ăia doi. Aveau dinţi mari, ca nişte pietre funerare, înşiruiţi în fălcile alea enorme ale lor. Arătau ca...

— Nu-mi spune, a făcut Lisa căscând gura uluită. Ca nişte hipopotami! Eraţi în Innapoiete. Oribil!

— Tipul cu salopetă a început să umple rezervorul, fixân- du-l întruna pe

Proctor cu o privire iscoditoare. Apoi i-a strigat peste umăr fratelui său geamăn: „Bă, cum zicea şefu că arată profesorul ăla?” „înalt, slab, o prăjină hidoasă cu ochelari de motociclist, i-a

răspuns fratele fără să ridice ochii din revistă. II cheamă Proctor M-am speriat, pentru că asta însemna că Cliche ştia nu numai că fugisem, ci şi cu cine anume eram. Între timp,

Victor, care habar n-avea ce se petrecea, s-a luminat la faţă: „Uau! Cumva aţi auzit de mine? Adică, da, ştiu că am apărut atunci în ziar cu cada mea pentru călătorii în timp, şi e adevărat

că mi-au făcut şi o poză pentru articol, dar să fiu recunoscut atât de departe de Paris, ei bine...”

Atunci l-am întrerupt pe Victor şi i-am şoptit tare, atât cât am îndrăznit: „Porneşte!

Porneşte în clipa asta!” „Dar, Juliette, dragă, domnii ăştia amabili voiau doar să...“ „Mergi! Altfel întârziem la întâlnirea cu preotul!” „Bine, dar trebuie să plătesc benzina...” Victor nu a

observat că hipopotamii se apropiau, aşa că m-am ridicat în ataş, am călcat pedala de pornire şi am învârtit de acceleraţie cât de tare am putut. Motocicleta a sărit,

ţâşnind înainte. Iar eu am zburat din ataş, dându-mă peste cap. Am aterizat în cap pe asfalt, timp în care furtunul de la pompa cu benzină s-a încovoiat şi a dansat, împroşcând cu

benzină peste cei doi hipopotami şi pe mine.

— O, nu, o, nu! a exclamat Lisa, aplecându-se în faţă atât de mult, încât aproape că şi-a vărsat ceaşca cu cafea.

— O, da, o da, a spus Juliette, salvând ceaşca în ultima clipă. Am văzut stele verzi, dar m-am ridicat şi am început să alerg — de fapt, să sar împleticindu-mă — după motocicletă.

Urmărită de cei doi hipopotami. Scuipam benzină şi strigam după Victor, dar el nu mă vedea, şi nici nu mă auzea, am văzut că râdea şi că vorbea cu ataşul. Credea că eu încă eram acolo şi

probabil se distra pe seama faptului că plecase fără să plătească benzina.

— O, nu!

— Credeam că s-a terminat cu mine. Cei doi hipopotami se apropiau. Cel cu

salopeta şi ţigara m-a apucat de păr. Dar apoi am auzit un *vuuum* şi a dispărut.

— Ce s-a întâmplat?

—Ţigările şi benzina, o combinaţie nefastă. Însă celălalt

mă ajungea din urmă. Auzeam cum monedele îi zornăiau în buzunar. Respiraţia Iui greoaie şi şuierătoare, de hipopotam. Şi Victor nu părea să încetinească. Se

depărta încet din ce în ce mai mult.

— De două ori o, nu!

—Eram gata să mă las păgubaşă, dar atunci am observat fularul lui Victor. Era târât în urma

motocicletei. Am simţit că degetele de hipopotam mă apucă din spate. Cu ultimele puteri, am sărit în faţă, am apucat colţul fularului lui Victor şi m- am ţinut de el cu

disperare, în timp ce eram trasă.

— Şi ai fost târâtă pe asfalt?

—Chiar aşa. Asfaltul mi-a făcut imediat găuri în genunchii pantalonilor şi nu-ţi închipui cât de

tare mă ustura. Aşa că m-am chinuit să mă ridic în picioare mi-am înfipt tălpile în pământ, ca să fiu trasă în urma motocicletei de parcă m-aş fi dat cu schiurile pe apă.

—E cea mai cumplită întâmplare de care am auzit vreodată!

— Nu, aia abia urmează, a spus Juliette. Victor nici acum nu observase ce se întâmpla. Când am

ajuns la o cotitură, virând drept spre pod, aproape că am scăpat fularul din mâini. Lângă pod era un indicator pe care scria „Podul Gustave Eiifel”. Mi-am dat seama că era ultima şansă

să-l salvez pe Victor. Fără să dau drumul fularului, m-am apropiat de marginea drumului, spre indicator. În clipa următoare, eu şi fularul am început să ne răsucim în jurul lui.

A fost cel mai rapid carusel în care m-am dat vreodată. Am ameţit atât de tare, încât m-am ridicat împleticindu-mă şi l-am văzut pe Victor întins la jumătatea podului. Motocicleta

lui se oprise puţin mai
în faţă. Am fugit la
scumpul meu Victor.
Era albastru tot la
faţă, sărmanul, ochii
stăteau să-i sară din
orbite şi încerca să
vorbească, dar nu

reuşea să scoată niciun cuvânt....

— Era rănit?

— Nu, doar că fularul îl strângea de gât. După ce l-am slăbit şi a reuşit să respire din nou, a vorbit. Bine, a vorbit

cu o voce foarte ciudată, cam aşa...

Juliette l-a imitat, spunând pe un ton foarte înalt şi ascuţit:

— Juliette, ce s-a întâmplat?

Lisa a chicotit un pic. A chicotit şi Juliette.

— I-am spus că nu era nimic, că acum aveam să mergem la Roma şi să ne căsătorim. Apoi l-am luat de mână şi am

fugit spre motocicletă. A pornit-o, dar se stricase o valvă şi a spus că nu vom putea să mergem cu viteză mare, că spera că preotul ne va aştepta puţin. Atunci am zărit limuzina lată şi neagră

ivin- du-se pe culmea dealului, venind spre pod.

— O limuzină neagră? a spus Lisa. Hipopotamii!

— Limuzina era atât de lată, încât, preţ de o clipă, am

sperat că podul va fi prea îngust pentru ea. Dar a reuşit să se încadreze pe el la limită şi a venit drept spre noi.

— Sigur era sfârşitul!

— Da, Lisa. De data asta, s-a terminat. Cu o valvă stricată, n-aveam nicio şansă să scăpăm de ei până-n Italia. Jos de tot, sub pod, curgea un râu adânc şi negru. Şi ştiam ce ar fi făcut

hipopotamii dacă ne-ar fi prins împreună.

— Da, a spus Lisa fără răsuflare. V-ar fi umplut buzunarele cu monede şi v-ar fi azvârlit peste marginea podului.

— Pe Victor, da, a spus Juliette. Dar nu şi pe mine. Pe mine m-ar fi dus Ia Paris, m-ar fi îmbrăcat în rochie de mireasă şi m- ar fi dus la o biserică, unde m-ar fi aşteptat Cliché în smoching cu bretele şi

cu mustaţa aia sfrijită a lui, aşteptând să spun că-l iau de soţ ca în sfârşit să se poată numi... BAROMETRU!

Juliette a lovit masa cu palma şi cafeaua ei cu lapte s-a vărsat peste buza

ceştii, apoi a continuat povestea pe un ton de parcă ar fi stat să-i dea lacrimile.

— Dar ştiam şi că, dacă hipopotamii m-ar fi prins, nu şi-ar mai fi bătut capul să-l fugărească pe Victor.

El n-ar mai fi fost atât de important pentru ei după ce ar fi pus mâna pe mine. Aşa că... am făcut ce trebuia să fac.

Juliette a băgat mâna în poşeta sa şi a scos o batistă cât se poate de albă şi cu

broderii cât se poate de fine, după cum era de aşteptat să fie batista unei baroane. Şi-a şters o lacrimă mare şi lucioasă.

— L-am minţit pe Victor. I-am spus că era limuzina tatălui

meu, că trebuia să ne fi urmărit şi că trebuia să mă duc şi să vorbesc cu el. Şi că Victor trebuia să se grăbească, să traverseze graniţa în Italia şi să mă aştepte acolo. S-a împotrivit,

dar am insistat. L-am împins pe motocicletă, mi-am luat *au revoir* —
la revedere — si el a luat-o din loc. >

[1] *Crisco:* marcă americană de margarina. *(N. tr.*

)y. Juliette îşi continuă povestea

Juliette privea drept înainte. Apoi a dus batista la nas şi a suflat — zgomotos, ca răbufnirea unei trompete, şi nu chiar aşa cum ai crede că şi-

ar sufla nasul o baroană.

—După trei zile, m-am măritat cu Claude Cliché la Notre- Dame, o catedrală din Paris. În noaptea aia, lumea a jucat Uno până

noaptea târziu, şi Claude a pierdut nişte bani în faţa unuia dintre invitaţii tatei. Invitatul acela a fost găsit după o săptămână pe fundul Senei, cu buzunarele pline de mărunţiş.

Cred că atunci a
deschis şi tata ochii şi
a înţeles ce fel de persoană era Claude.
Tata m-a luat
deoparte, m-a întrebat
dacă eram fericită şi
mi-a spus că n-ar fi
avut nimic împotrivă

dacă aş ñ divorţat, că nu aveam nevoie de castel, că puteam să trăim într-un apartament mic şi că ar fi putut să se angajeze. Bietul tata! Pur şi simplu nu pricepea că Claude n-

ar fi permis în veci să
fie umilit în halul ăsta,
că numai şi dacă am fi
pomenit cuvântul
„divorţ” am fi ajuns
amândoi în Sena, şi
eu, şi tata. Aşa că am
refuzat, am spus că
mi-era bine. Evident,

adevărul era că abia suportam să trăiesc chiar şi o zi cu monstrul ăla.

— De trei ori groaznic!

—Poţi s-o mai spui o dată. Şi aşa au trecut anii. Tata a îm-

bătrânit înainte de
vreme şi apoi s-a
îmbolnăvit şi a murit
de pneumonie, acum
doi ani. Când am
presărat pământ pe
sicriul lui, Claude mi-a
şoptit că, din moment
ce tata nu mai era în

peisaj, poate aveam de gând să fug şi să-l caut iar pe iubitul meu profesor. Că dacă aş fi încercat aşa ceva, aş fi aflat cum e să zaci pe fundul Senei cu buzunarele pline cu monede, ţinându- ţi

respiraţia şi aşteptând să te îneci, pur şi simplu. Apoi m-a mângâiat pe obraz şi a spus că hipopotamii aveau să mă supravegheze.

— Ce... ce... bătăuş ticălos! a şoptit Lisa,

simţind că-i vin lacrimi în ochi.

— Renunţasem cu totul la visul unei vieţi fericite, a spus Juliette în continuare. Până la începutul verii de anul ăsta. Atunci, din senin, am primit o felicitare

ciudată prin poştă. Ştampila poştală era din Paris şi, în afară de numele meu, toate cuvintele erau ilizibile. Dar am recunoscut scrisul de mână într-o clipă. Aparţinea iubitului meu Victor.

Inchipuie-ţi, nu uitase de mine nici după atâţia ani! Inima mea s-a bucurat. M- am aşezat şi am încercat să descifrez ce scrisese. Şi ştii ce am descoperit ?

Lisa a încuviinţat din cap.

— Cred că ştiu. Felicitarea era scrisă invers, nu-i aşa?

—Da! a exclamat Juliette. De unde... A, da, am uitat că şi voi

aţi primit o felicitare scrisă pe dos.

—Tu de unde ştiai că... a dat să întrebe Lisa, dar Juliette a aşezat mâna pe braţul Lisei şi a spus:

—Ajung imediat şi acolo, draga mea.

Citind felicitarea in-
vers, am priceput că
Victor voia să plec pe
furiş şi să mă întâl-
nesc cu el Ia Hotel
Frainche-Fraille a
doua zi, noaptea. Se
cazase în aceeaşi
cameră pe care o

închinase cu atâţia ani în urmă. A scris că madame Trottoir, proprietara hotelului, îi împărtăşise zvonurile cum că fusesem silită să mă mărit cu cel mai ticălos golan din Paris,

Claude Cliché. Când am ajuns la uşa lui şi am bătut, tremuram de nelinişte. Dar când a deschis uşa şi am căzut în braţele lui, m-am simţit de parcă n-am fi fost despărţiţi nicio clipă!

Juliette a închis ochii şi a şoptit fermecată:

— Oooooo...

— Oooo, a şoptit Lisa, cu nimic mai puţin fermecată.

— Victor voia să fugim împreună, însă

i-am explicat că Cliché era mai puternic, mai bogat şi avea mai mult mărunţiş ca niciodată, că ne va urmări până la capătul Pământului şi că, în cele din urmă, ne va găsi. Atunci lui Victor i-a venit ideea

asta trăsnită rău de tot...

— Ce idee ?

— De a folosi cada călătoare în timp a doctorului Proctor.

— Ce anume a doctorului Proctor?

Juliette a vrut să răspundă, dar atunci Lisa şi-a dat seama că zărise ceva peste drum.

— Trebuie să plecăm, Lisa.

— Cee?

— Alertă de hipopotami.

Juliette şi-a pus ochelarii de soare şi a lăsat câteva monede pe masă.

— Haide. Trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem.

Lisa s-a uitat în direcţia în care tocmai privise Juliette şi, într-adevăr, peste drum erau două persoane cu o înfăţişare de hipopotam evidentă.

— Nilly! a spus Lisa, alergând după Juliette, care înainta pe trotuar cu paşi mari. Trebuie să mergem să-l luăm pe Nilly!

— Vino după mine, a spus Juliette,

înmânându-i Lisei o bucată de hârtie mică şi dură, ca un fel de bilet, după care s-a întors şi a coborât o scară care parcă intra drept în pământ.

Chiar *era* un bilet şi scara chiar *cobora* drept în pământ.

—Ăsta e metroul, a spus Juliette, ajungând într-o încăpere subterană şi introducând biletele lor într-un aparat

galben pentru ca bara de metal din faţă să le îngăduie să treacă.

Au alergat prin tunelurile umede şi reci şi au coborât nişte trepte care duceau şi mai jos, în adâncuri. Au sosit la o

platformă, într-o
cavernă de forma unei
catacombe, tocmai
când a sosit un tren şi
uşile lui s-au deschis.
Au intrat în grabă.
Aşteptând să se
închidă uşile, au auzit
nişte bufnete

îndepărtate, ca şi când ceva greu ar fi alergat spre ele. Nu era nevoie ca Juliette să-i spună Lisei despre ce era vorba, dar i-a spus oricum:

— Paşi de hipopotam.

Lisa a făcut ochii mari la trepte. întâi a văzut picioare de hipopotam, apoi trupuri de hipopotam şi apoi feţe de hipopotam. S-au oprit din alergat şi acum priveau în jur. Unul

dintre ei a strigat ceva şi a arătat spre tren. Spre Lisa. Lisa s-a ghemuit sub geam şi s-a holbat la uşile glisante, care încă erau deschise.

închideţi-vâ, închideţi-

vâ, s-a rugat ea în şoaptă.

Atunci a auzit iar paşi greoi de hipopotami alergând.

O voce metalică a spus ceva prin sistemul de difuzoare şi apoi — în sfârşit —

a auzit cârâitul aspru
al uşilor, care începu-
seră să se închidă.
Lisa a auzit strigăte
furioase şi pe cineva
izbind în tren dintr-o
parte, apoi o lovitură
puternică fix deasupra
ei, care a spart sticla.

Trenul a pornit încet. Lisa a ridicat privirea. Acum pe geam se vedea o reţea albă. Şi un chip furios se holba la ea de dincolo de geam, dar nu chipul unui hipopotam. Chipul

acela avea ochi umflaţi şi buze groase şi umede, ca de melc, imediat deasupra unei mustăţi subţiri ca un creion. Pe stomacul şi umerii acelei persoane erau întinse două

bretele largi. Nu era nevoie ca Juliette să-i spună Lisei despre cine era vorba, dar i-a spus oricum. În şoaptă,

tremurând de frică: — Claude

.8. Nilly se cunoaşte cu Juliette şi viceversa

Juliette s-a holbat uluită la băieţelul micuţ cu păr roşcat care tocmai

deschisese uşa pentru ea şi Lisa. Nu numai pentru că băiatul, care fără îndoială că era Nilly, despre care-i povestise Victor, era acum şi mai mic, când îl vedea de aproape. Ci pentru că era şi

dezbrăcat — cu excepţia prosopului legat la brâu —, era ud leoarcă şi avea pe nas un cleşte albastru. Însă cel mai surprinzător a fost faptul că tocmai spusese *„bonjour, Ma-*

dame”, o expresie franceză care înseamnă „bună-ziua, doamnă”, cu o pronunţie perfectă.

— *Je suis Juliette Margarine*, a spus Juliette. *Et tu es Nilly f* — care, de

asemenea, este un enunţ în limba franceză şi înseamnă: „Eu sunt Juliette Margarine. Tu eşti Nilly?”

— *Oui, Madame Juliette,* a spus Nilly pe un ton nazal, fă-

când o plecăciune adâncă şi deschizând uşa pentru ele până la capăt.

Juliette şi Lisa au intrat îndată. Lisa a încuiat uşa în grabă, iar Juliette s-a dus la

fereastră şi a privit în stradă.

— Ne urmăresc hipopotamii lui Cliché, a spus Lisa. Am reuşit să scăpăm de ei pe furiş, dar sunt sigură că se vor întoarce în curând. Tipul din hol,

care citea ziarul, îmi dă de bănuit, arată prea mult a hipopotam.

— *Excuse-moi?* a spus Nilly.

— Îţi explic mai târziu. Repede,

îmbracă-te. Trebuie s-o tăiem de aici.

Nilly arăta ca un semn de întrebare uman miniatural şi umed, cu câţiva bulbuci pe cap.

— *Qu-est-ce que tu dis lâ̂f* a întrebat el

pe un ton nazal şi ciudat.

—Vorbeşte ca lumea. N-avem timp de prostiile astea, a spus Lisa mânioasă şi a smuls cleştele de pe nasul lui Nilly.

— Ce să zic, doamnă Scorpie, dă-mă-n judecată, că nu înţeleg nimic din ce zici, a spus Nilly.

— Ce nu înţelegi? a întrebat Lisa.

— Uau, acum te înţeleg!

Păi era şi vremea, a bombănit Lisa, care deja începuse să- şi îndese lucrurile în ghiozdan. Juliette ne va duce la alt hotel. Claude Cliche şi

hipopotamii lui o spionează de câteva săp

-tămârii. Urmăresc Hotel Frainche-Fraille de când Juliette a venit aici de câteva ori.

— De aceea n-am îndrăznit să intru în

hotel şi să vă întâlnesc aici, a spus Juliette. Ştiam că unul dintre hipopotami stătea jos, în hol, în caz că mi-aş fi făcut apariţia. Aşa că am stat în pragul unei clădiri de vizavi şi am aşteptat să

ieşiţi, ca să vă pot aborda. Mă tem că am cam speriat-o pe Lisa.

— Da, un pic, a spus Lisa. Haide odată, Nilly. Hipopotamul din hol ne-a văzut. Vor sosi în curând.

—Da, da. Lasă-mă puţin, să mă concentrez, a spus Nilly privind hainele întinse pe pat. Să vedem. întâi pantalonii, apoi pantofii. ÎNTÂI

pantalonii, APOI pantofii. Da, aşa.

Apoi a tras pe el pantalonii. Şi apoi pantofii.

— Mmm, şi şosetele? a spus Lisa.

— Fir-ar, a spus Nilly, aruncând iar

pantofii din picioare şi punându-şi şosetele.

— De fapt, ce ai tot făcut până acum? a întrebat Lisa.

—Am făcut o baie, a spus Nilly. Şi am dansat cancan la Moulin Rouge. Una

dintre dansatoare a zis că sunt drăguţ.

— Vezi să nu, a spus Lisa.

— E adevărat, a spus Nilly. M-am lăsat la fund în cada plină şi, când am ieşit iar la suprafaţă, eram la

Moulin Rouge. Şi parcă cu mult timp în urmă, pentru că toată lumea era îmbrăcată cu haine de modă veche.

— Frate, nu te mai saturi să tot născoceşti atâtea

trăsnăi? a întrebat Lisa, încheind fermoarul de sus al ghiozdanului său.

Era gata de plecare.

— Şi uite aşa am ajuns, a spus Nilly. Dezbrăcat ca-n ziua în

care m-am născut, înaintea unui public uriaş şi a opt dansatoare de cancan super-atrăgătoare. Asta *da* situaţie penibilă.

Lisa a observat că Juliette râdea atât de

tare, încât tremura lângă fereastră, de unde privea strada de dedesubt.

— Aşa că am sărit înapoi în cadă şi m-am scufundat. Mi- am ţinut respiraţia şi mi-am dorit să mă întorc

în camera de hotel,
aici şi acum. Şi ghici
ce s-a întâmplat! Când
am ieşit la suprafaţă,
am descoperit că
chiar eram înapoi aici,
ca şi când nu s-ar ii
întâmplat nimic!

—Pentru că *chiar* nu s-a întâmplat nimic, a spus Lisa. Nimic în afara creierului ăluia ciudat al tău. Şi, între timp, s-au întâmplat o groază de lucruri în lumea reală,

aşa că mişcă-te şi tu puţin, ce zici?

Înainte să pună înapoi în ghiozdan puţinele lucruri pe care le scosese, Nilly a luat un borcan mic în capacul căruia erau câteva găuri de

aerisire. A aşezat cu grijă borcanul în buzunarul lateral.

— Aia ce-i ? a întrebat Lisa aspru.

— Un păianjen peruvian sugător cu şapte picioare.

—Un ce? Doar n-ai adus...?

Nilly a ridicat din umeri.

— Părea atât de singuratic acolo jos, în pivniţa doctorului Proctor. Fără profesor şi atât de departe de

prietenii lui din Peru, nu crezi? M-am decis să-i spun Perry. Ce să zic, dă-mă-n judecată. Doar am stabilit că avem voie să aducem lucruri mici care încep cu P, nu?

— Mda, să zicem, a mormăit Lisa. Dar grăbeşte-te. Şi nu mai născoci poveşti.

— N-am născocit nicio...

— A, n-ai născocit, da? De unde ştii că dansatoarea aia

ţi-a spus că eşti drăguţ? Se întâmplă cumva să vorbeşti franceză?

I-a întrerupt vocea calmă a lui Juliette, de lângă fereastră.

— Gaşcă. Am veşti bune şi veşti proaste.

Nilly şi Lisa s-au întors spre ea.

—Vestea bună e că, până la urmă, nu mai e nevoie să se grăbească Nilly.

Vestea proastă e că hipopotamii au împrejmuit hotelul, aşa că nu mai plecăm nicăieri.

— Vai, a spus Lisa încet.

— Vai, a spus Nilly încet.

— Acum ce ne facem? a întrebat Lisa. Hipopotamii o să ne umple buzunarele cu mărunţiş şi o să ne arunce în Sena.

— Ce?! a exclamat Nilly. Mărunţiş? Ce

zgârciţi! Vreau bani mari. Vreau bancnote!

— Copii, şşt, a făcut Juliette. S-ar putea să avem o scăpare. Dar ar trebui să mă ascultaţi cu foarte mare atenţie. Bine ?

Aparent, ei nu aveau nimic împotrivă. În orice caz, atât Nilly, cât şi Lisa au închis gurile şi s-au uitat la Juliette cu urechile parcă întinzându-li-se puţin din cap, încât să poată asculta din cale

afară de atent. O
situaţie fericită,
pentru că Juliette se
pregătea să le spună
ceva ce ar fi explicat
experienţa ciudată din
cadă a lui Nilly, faptul
că deodată ştiuse atât
să înţeleagă, cât şi să

vorbească franceza, dispariţia doctorului Proctor şi modul în care Lisa şi Nilly ar fi putut — cu o oarecare şansă — să scape de hipopotami şi de adâncurile umede ale Senei.

Dar voi veţi afla toate astea abia în capitolul următor

.p. Cada calatoare în timp a doctorului Proctor

Juliette a deschis larg uşa băii şi a arătat cu

aer dramatic spre cadă. Era plină ochi cu apă şi spumă de săpun, cu toate că stratul de spumă se subţiase destul de mult după ce Nilly plonjase în ea.

— Aceasta, a spus Juliette, cu glas tremurător, este o cadă călătoare în timp. Cu cada asta puteţi călători oriunde în spaţiu şi timp. Nu trebuie decât s-o umpleţi cu apă, să

faceţi spumă din săpun şi apoi să vă scufundaţi în ea. Vă concentraţi asupra locului şi timpului — a zilei şi orei — la care vreţi să ajungeţi. După şapte secunde, puteţi să ieşiţi la suprafaţă şi

*voita** aţi ajuns! Puteţi merge oriunde, dar nu în acelaşi loc de două ori. Cu alte cuvinte, aveţi o singură ocazie să schimbaţi trecutul într-un anumit Ioc.

—Tare! a exclamat Nilly. Când a inventat Proctor chestia asta?

—Când locuia aici, în Paris, înainte să ne fi cunoscut. Cu alte cuvinte: Victor...

— Victor?

— Doctorul Proctor, a spus Lisa. Adică doctorul Victor Proctor.

— *Victor* Proctor? a bolborosit Nilly neîncrezător.

—Păi trebuie să aibă şi el un prenume,

nu? Ca toată lumea, a spus Lisa.

—Sigur, a spus Nilly. De exemplu, Doctorul. E un prenume grozav.

—În orice caz, a spus Juliette răbdătoare. Victor a

inventat cada călătoare în timp şi asistentul lui, săpunul timpului.

— Incredibil, a şoptit Lisa.

—Ha! a spus Nilly, încrucişându-şi braţele la piept. Acum

mă crezi? Doar zăceam pe fundul căzii şi mă gândeam la Moulin Rouge pe la 1909, nu? Şi *voilâ...*

— Te-ai trezit acolo, a spus Lisa. Uau, îmi pare rău că n-am avut încredere în

tine, Nilly. Până la urmă, mereu spui adevărul.

Nilly a închis ochii pe jumătate şi s-a uitat la Lisa cu o privire indulgentă.

—Nu-mi stă în fire să port ranchiună,

draga mea Lisa. Leagă-mi şireturile o săptămână şi suntem chit.

Lisa i-a aruncat o privire ameninţătoare.

— Ei, haideţi, copii, intraţi în cadă, a

spus Juliette. Cliche e pe drum.

—Eşti sigură că va mai funcţiona, din moment ce acum vom fi două persoane în cadă? a întrebat Lisa bănuitoare, intrând cu

grijă în apă, în urma lui Nilly.

—Da, a spus Juliette. Victor şi asistentul lui au testat-o îndelung.

— Cât de ciudat, a spus Lisa. Dacă are invenţia asta uimi-

toare de atâţia ani, cum de n-a aflat şi restul lumii ?

— Exact! a spus Nilly. Ar fi putut să devină bogat şi faimos.

—Pentru că această cadă

călătoare în timp funcţionează numai cu săpunul timpului, a spus Juliette. Şi numai asistentul lui ştia cum se face. S-au certat, şi fără săpunul timpului invenţia lui Victor nu poate fi brevetată. Lui

Victor nu i-a mai rămas din săpunul timpului decât borcanul ăla mic pe care l-a luat cu el înapoi în Norvegia când a fost exmatriculat.

— Borcanul din pivniţa lui, de pe Bulevardul Tunurilor, a spus Lisa.

Juliette a încuviinţat din cap şi a ridicat borcanul cu praful de culoarea roşie a căpşunilor.

— A luat puţin săpun al timpului din borcanul ăsta când s-a întors la Paris acum două luni şi pe acela l-a folosit acum fix trei săptămâni, când s-a aflat exact unde sunteţi voi acum, şi-a

luat la revedere de la mine şi a călătorit înapoi în ziua de 3 iulie 1969, în satul Innapoiete, din munţii din Provenţa, ca să schimbe istoria.

— Ca să schimbe istoria? au întrebat

uluiţi Nilly şi Lisa în acelaşi timp.

—Chiar aşa, a spus Juliette. Planul era să călătorească în Innapoiete şi să aştepte la benzinăria la care am oprit cu motocicleta. Să ridice

un semn mare cu text
în norvegiană, ca
numai noi să-l putem
înţelege, prin care ne
avertiza să nu oprim,
să conducem mai
departe, tocmai până-
n Italia, şi să
alimentăm acolo.

Chiar dacă în Italia litrul de benzină e cu doi cenţi mai scump.

— Desigur! a spus Lisa. Pentru că aşa toate lucrurile care s- au întâmplat nu s-ar mai întâmpla..

— Exact, a spus Juliette. Hipopotamii nu ne-ar mai fi observat, eu şi Victor ne-am fi căsătorit la Roma, Cliché ar fi renunţat să mai devină barometru şi Victor şi asistentul lui s-ar fi

împăcat, ar fi brevetat împreună cada călătoare în timp şi săpunul timpului, ar fi devenit faimoşi în toată lumea şi atât de bogaţi, încât Victor ar fi putut să plătească

ipoteca pe castelul alor mei.

— Dar dacă toate ar fi mers cum trebuia cu călătoria asta în timp, Proctor s-ar fi întors până acum, nu? a întrebat Lisa. Atunci, ce s-o fi întâmplat?

— Elementar, a spus Nilly. Doctorul Proctor a rămas fără săpun al timpului şi nu s-a mai putut întoarce. De aceea ne-a trimis mesajul acela prin felicitare. Dar cum

anume a reuşit să facă aşa ceva?...

— Eu am trimis-o, a spus Juliette, turnând puţin săpun al timpului în cadă.

— Tu? a spus Nilly.

— Bine, de fapt, am redirecţionat-o. Am intrat în hotel pe furiş în fiecare zi, ca să văd dacă se întorsese Victor. Am stat în cadă şi am aşteptat, dar nu s-a întâmplat nimic. Până

când, într-o zi, din senin, o felicitare s-a înălţat la suprafaţa apei. Era adresată Lisei, despre care auzisem atâtea.

— Şi lui Nilly, a spus Nilly.

— Şi lui Nilly, a încuviinţat Juliette.

— Deci aşa s-a udat felicitarea! O parte din text era şters şi erau urme de săpun pe timbru, a spus Lisa.

— Hmm, dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, cred că aşa s-a udat felicitarea. O parte din scris era şters şi erau urme de săpun pe timbru.

Juliette a mai turnat puţin săpun în apă.

—Amestecaţi şi faceţi nişte spumă. Repede, hipopotamii vor ajunge numaidecât.

Nilly a învârtit din braţe în apă ca un mixer.

— De ce n-a putut Proctor să ia legătura cu asistentul ăla şi, pur şi simplu, să mai ia nişte săpun? a întrebat el.

Juliette a oftat. Asistentul lui Victor era ciudat. Imediat după ce am început să mă văd cu Victor, s-au certat. Nu ştiu sigur de ce, dar, după ce a dispărut Victor, asistentul lui a încercat să fure toată invenţia cu cada

călătoare în timp. Din fericire, Victor n-a lăsat nicio schemă în urmă. A ţinut toate datele în capul său şi numai el ştia cum să modifice cada ca să funcţioneze. Şi..

.Juliette a tăcut brusc, pentru că au auzit toţi limpede

nişte pârâituri dinspre holul exterior.

— Ce-ce-i sunetul ăsta? a întrebat Nilly.

Juliette i-a întins mâna. În ea ţinea cei doi cleşti pentru nas.

— Repede, puneţi-vă astea şi cufundaţi-vă.

—Nu-i nevoie, a spus Lisa, demonstrând că putea să se ţină de nas cu arătătorul şi cu degetul mare.

Juliette a deschis unul dintre cleştii albaştri şi i-a dat drumul astfel încât să se prindă peste nările Lisei cu un mic *pac!*

— Au! s-a plâns Lisa.

Juliette i-a dat lui Nilly celălalt cleşte.

— Ţineţi-le pe nas şi multe lucruri se vor lămuri.

Cineva a bătut în uşă cu putere.

— Sub apă, acum! a şoptit Juliette,

înşurubând la loc capacul borcanului cu săpun şi întinzându-i-l Lisei.

— Dar trebuie să vii şi tu, a insistat Lisa.

— Nu, trebuie să rămân aici.

—Cum? a şoptit Lisa. Cliche o să te închidă iar! Şi fără ajutorul tău n-o să-l găsim niciodată pe Proctor!

S-a auzit încă o bătaie în uşă, de data

asta şi mai zgomotoasă.

Juliette s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte întâi pe Lisa, apoi pe Nilly.

— Victor a spus că sunteţi copii isteţi. Şi deja se vede că are

dreptate. Grăbiţi-vă. Găsiţi-l şi întoarceţi-vă.

Au auzit un strigăt mânios pe hol şi paşi grăbiţi, iar în următoarea clipă uşa s-a bombat înspre cameră, ca şi când

cineva tocmai s-ar fi
izbit de ea. Uşa a stat
şi au auzit iar pârâitul
duşumelei de afară, de
parcă cineva s-ar fi
dat în spate, ca să-şi
facă avânt încă o dată.

Lisa şi Nilly au inspirat adânc şi s-au cufundat sub bulbuci.

Atunci s-au trezit într-un crepuscul apos, unde liniştea era desăvârşită.

Nilly a simţit mâna Lisei ţinându-se de

mâna sa şi s-a con-
centrat. Evident, mai
mult ca orice, îşi
dorea să se întoarcă la
Moulin Rouge, la fata
aceea care spusese că
era atât de drăguţ, dar
nu se putea să
călătorească înapoi la

acelaşi timp şi în ace-
laşi loc de două ori.
Aşa că, în loc de asta,
a trebuit să se gân-
dească la... la... unde
anume trebuia să se
ducă? A, da, în munţii
din Provenţa. 3... iulie
1969! Mai exact

despre ce loc le vorbise Juliette? Fir-ar, începea cu Inn! Inn... Inn...

În scurt timp, a simţit că nu mai putea să-ţi ţină respiraţia.

Inn... Inn...

Aer!

Inn... FIR-AR!

Nilly s-a ridicat în cadă, trăgând aer în piept cu sete.

Era într-o cadă în mijlocul unei pajişti pline cu flori colorate. Soarele strălucea,

albinele zumzăiau
şi toate păsările
ciripeau în jurul
lui, şi în toate
direcţiile se
ridicau munţi
extrem de înalţi.
În capătul pajiştii
a zărit nişte

oameni aşezaţi la marginea unui drum, pe scaune pliabile, fluturând steagul Franţei, urându-şi de bine, ciocnindu-şi paharele cu vin şi aclamând

bicicliști pe măsură ce treceau pe lângă ei. Era o zi de vară minunată la țară. De fapt, numai două probleme îl preocupau pe Nilly.

Prima era că Lisa nu era de găsit. A doua era că un taur cu coarne de lungimea celor ale unui elefant ţeţe con- golez se repezea la el în goană

.io. Tour de France

Taurul era de dimensiunile unui tractor mic, dar avea o viteză maximă semnificativ mai mare. Nilly şi-a dat seama că, chiar dacă ar fi

alergat cât l-ar fi ţinut picioarele sale micuţe, taurul tot ar fi ajuns la el. Pământul de sub el tremura şi auzea fornăitul cumplit al animalului. Albinele şi fluturii au zbughit-o îngrozite din calea

taurului, iar Nilly a ţâşnit de-a lungul pajiştii acoperite cu flori, care cu numai câteva secunde în urmă păruse atât de idilică şi paşnică.

— Ajutor! a strigat Nilly, dar

numai foarte încet, pentru că ştia că nimeni n-avea să-l ajute şi că ar face bine să-şi drămuiască aerul din plămâni.

Avea nevoie de el ca să ajungă la gard înaintea fiarei ăleia

pline de muşchi şi
coarne care se
apropia vertiginos de
el din spate. Aşa că a
mai strigat foarte
încet „ajutor!” o dată,
după care a
recunoscut că oricât
aer i-ar mai fi rămas,

n-avea să ajungă la gard primul, că foarte curând avea să atârne de una dintre coarnele alea ca nişte fripturi uriaşe. Aşa că Nilly s-a pregătit, şi-a strâns picioarele la piept, şi-a strâns braţele în jurul

lor, s-a făcut ghem şi a ţipat (fără să economisească aer deloc): „Pârtie!”

Cu asta, băieţelul a dispărut. Taurul s-a oprit şi a privit coama dealului acoperită cu iarba câinelui, begonii

sălbatice, lăcrămioare
şi alte lucruri care
cresc pe pajiştile
franceze, despre care
taurul nici măcar nu
ştia cum se numesc. A
scormonit puţin în
salata asta cu una
dintre coarne şi a

descoperit că acum era şi mai furios. Unde buca-vacii dispăruse tipul mic şi incredibil de enervant ?

Nilly se târa în iarbă şi nu s-a mai ridicat în picioare până nu a trecut pe

sub gard şi dincolo de el. S-a întors spre taur, care încă era acolo, pe pajişte, şi adulmeca pământul.

— Ei, tu! Alo, domnul Friptură Prăjită Potrivit spre Bine!

Taurul a ridicat capul şi s-a holbat la Nilly, care a vârât câte un deget mare în fiecare ureche, a mişcat din degete şi a făcut „na, na, na”, a scos limba şi a bolborosit printre

buze. Ca răspuns, taurul a suflat aburi fierbinţi prin nările mărite, s-a înfipt bine cu picioarele în pământ şi a coborât capul. *Ce tânăr nesuferit, neastâmpărat şi nepoliticos,* a gândit el

în sinea sa. Apoi a ţâşnit. Dar nu a ajuns la băiatul roşcovan. După câteva secunde, coarnele lui enorme, de taur, s-au izbit de cada aia nenorocită care, prin cine ştie ce întâmplare, apăruse

pe pajişte. Cada a fost azvârlită în aer, s-a răsucit şi apoi a aterizat pe pământ cu fundul în sus, astfel încât s-a vărsat toată apa cu săpun.

Nilly ar fi râs, dar, în loc de asta, a

încremenit. A scotocit cu disperare prin buzunarele sale ude, dar a găsit numai obiecte mici, care începeau cu *P:* un bilet de parcare, un sâmbure de prună şi o pungă de plastic

sigilată, cu praf de
vântonaut. Dar nu şi
ceea ce căuta. Evident
că nu l-a găsit, pentru
că Lisa luase borcanul
cu săpun al timpului.
Lui nu-i rămăsese
decât o cadă călătoare

În timp goală! Cum avea să se întoarcă?

Nilly a vârât degetul arătător în ureche, l-a tot învârtit şi l-a scos din nou. *Plop!* însă nici măcar gestul ăsta nu l-a ajutat. Creierul nu i-a

dat niciun răspuns. Era terminat. Aşa că Nilly nu râdea, câtuşi de puţin.

Totuşi, râdeau alţii.

Nilly s-a întors să vadă de unde veneau râsetele. Şi a văzut un

bărbat scund şi slab întins pe spate în iarbă, cu un fir de iarbă în colţul gurii. Purta un tricou sportiv pe care era înscris un număr.

— Al un spirit grozav.

Bărbatul a râs.

— Ar trebui să te apuci de ciclism, puştiule.

— Mersi, a spus Nilly.

Şi, din moment ce era un optimist înnăscut căruia îi plă-

ceau compania şi conversaţia oamenilor, perspectiva situaţiei deja începuse să se lumineze.

— Ştii de ce se înfurie atât de tare taurii ăia? a întrebat Nilly. I-am făcut eu

ceva grămezii ăleia de carne sau ce ?

Tipul a spus „păr roşu” şi a arătat spre capul Iui Nilly.

— Taurii văd roşu înaintea ochilor când văd roşu.

Nilly a aplecat capul său roşcat într-o parte şi s-a uitat la bărbat.

— Ăăă, cum de vorbeşti în norvegiană?

Bărbatul a râs din nou.

— Vorbesc în franceză, prietene. Aşa cum vorbeşti şi tu.

— Vorbesc în franceză?

— Chiar că eşti un clovn nostim. Cum te cheamă?

— Nilly. Şi nu sunt clovn.

— Nu eşti? a spus bărbatul. Atunci te rog să mă ierţi, Nilly. Ăla mi s-a părut a fi un nas de clovn.

Nilly a ridicat mâna ca să-şi pipăie

nasul. Uitase cu totul de cleştele pentru nas. În mintea lui se aprindea încet o lumină. Şi-a dat jos cleştele şi a făcut un test:

— Şi pe tine cum te cheamă, domnule

cu tricou albastru de biciclist ?

Bărbatul s-a uitat la el fără să înţeleagă.

— *Chescâ tiu a diif*

— Aha! a strigat Nilly triumfător.

Nu numai că în capul lui se înfiripa o lumină, acum strălucea ca în amiaza mare. A priceput totul. Bine, aproape totul. În orice caz, a înţeles de ce înţelesese cuvintele dansatoarelor de

cancan şi la ce se referise Juliette când spusese că lucrurile se vor lămuri dacă va ţine cleştele pe nas. Atât timp cât îl purtai, pricepeai şi puteai să vorbeşti în franceză. Ce să vezi, încă o

invenţie ingenioasă de-ale lui Proctor!

Nilly s-a entuziasmat atât de tare, încât, ca de obicei, a uitat cu totul de problemele sale. Şi-a pus cleştele pentru nas şi l-a întrebat pe

bărbat cum îl cheamă
şi de ce zăcea acolo,
în iarbă, în vreme ce
toţi ceilalţi biciclişti pe
care-i văzuse pedalau
de parcă vieţile lor ar
fi fost în joc.

— Mă cheamă Eddy. Şi bicicleta mea a făcut a treia pană pe azi.

A arătat spre marginea drumului, unde o bicicletă de curse zăcea întinsă pe o parte.

—Pur şi simplu n-am mai suportat. Linia de sosire e în vârful muntelui de acolo.

Eddy a arătat în spate şi Nilly a trebuit să-şi îndoaie gâtul înapoi ca să vadă vârful de munte

acoperit cu zăpadă din faţa lor.

— Povestea ta care e, Nilly?

—Am venit din viitor, a spus Nilly. Cred că am venit la momentul potrivit, dar într-un loc nepotrivit.

în ce an suntem şi cum se cheamă locul ăsta?

Eddy a râs cu şi mai multă poftă.

— îţi mulţumesc, Nilly. Măcar tu mă înveseleşti.

— Nu glumesc.

— Păi, a spus Eddy. E 1969 şi ne aflăm în Innfirar. Tu unde trebuia să ajungi?

— Innfirar? a bolmojit Nilly, scărpinându-şi perciunele stâng.

Trebuia să ajung într-un loc care începe cu „Inn”, dar am uitat restul numelui. Lisa trebuie să fi ajuns deja acolo, ştii?

— Lisa?

Da, trebuie să-l găsim pe doctorul

Proctor. Poate că ea l- a găsit deja şi acum aşteaptă doar să apar şi eu. De fapt, e extrem de important să-i găsesc. Fără ei, o să rămân prins aici, în 1969

— .Nu sună bine, a spus Eddy.

A luat o gură din sticla sa cu apă şi i-a întins-o lui Nilly.

— 1969 chiar e un an infect.

— Chiar? a întrebat Nilly.

— Numai pene la roată în fiecare cursă, a spus Eddy. O situaţie la fel de nefericită ca a lui Napoléon în 1815.

—1815? Napoléon?

— Nu-ţi aminteşti ?

Nilly s-a gândit.

— Nu cred că mă născusem atunci.

—De la orele de istorie, zăpăcitule! 18 iunie 1815. Când

Napoléon şi-a condus trupele...

— Peste Alpi ? a propus Nilly.

—Nu, a spus Eddy, făcând vânt unui bondar. Atunci a luat-o pe coajă în Bătălia de la Waterloo. Ştiu asta

bine, pentru că Waterloo se află Ia numai câteva minute de mers cu bicicleta în stil Eddy de la atelierul de biciclete al tatălui meu, din Belgia. O ţară absolut plată. Ştii ce? Dacă tot

renunţ la ciclism, mă gândesc să mă duc acasă şi să încerc să-mi găsesc de lucru acolo.

—Bună idee, a spus Nilly, luând o gură din sticla cu apă. Pentru că, zău, ce rost

are să tot urci şi să coborі munţii cu bicicleta? Sunt mult prea mari.

— Ce rost are?

Eddy se holba Ia Nilly de parcă Nilly i-ar fi amintit ceva ce uitase.

— Da, a spus Nilly, înghiţind apă în continuare.

Călătoriile astea în timp îi făcuseră o sete ieşită din comun.

— E Tour de France, a spus Eddy. Cel care va câştiga

etapa asta din munţi va câştiga bani, va fi sărutat pe obraz de fete frumoase şi va fi intervievat la TV, sub ochii tuturor oamenilor din Franţa.

Nilly s-a gândit la toate astea şi a

început să simtă că poate totuşi avea rost. Mai ales luând în considerare partea cu săruturile fetelor frumoase. Şi n-avea cum să strice nici să fii văzut la TV de toată lumea din Franţa...

— Ia stai! a strigat Nilly. Cumva ai spus că te-ar vedea *toţi* oamenii din Franţa?

— Absolut toţi, a spus Eddy. Toate televizoarele din Franţa sunt aprinse şi

urmăresc Tour de France. N-ai cum să nu-l vezi.

— Chiar şi dacă n-ai televizor acasă?

—Au pus televizoare în toate cafenelele, restaurantele şi

prăvăliile provinciale. *Merde!* Nu mă mai pune să vorbesc despre toate astea, Nilly! Acum nu mai vreau decât să sar iar pe bicicletă şi să câştig cursa asta blestemată!

— Chiar asta o să faci! a strigat Nilly.

Atunci a fugit la Eddy şi l-a ridicat în picioare.

— Ce-i ? a întrebat Eddy.

— întâi o să te ajut să-ţi peticeşti

roata, şi apoi o să ne lansăm cu vânturi până-n vârful muntelui, unde o să ni se ia interviuri televizate.

— Adică împreună? a întrebat Eddy, în timp ce Nilly

îl împingea spre bicicleta sa.

— Chiar aşa. Pentru că o să particip şi eu la interviu. Şi o să spun că Lisa şi doctorul Proctor trebui să vină şi să mă ia, ca să ne putem

întoarce în timpurile noastre.

— Să ştii că spui numai lucruri trăsnite, a mormăit Eddy şi a scos trusa sa de peticit. Dar măcar mi-ai redat dorinţa de a câştiga.

După două minute, două oi rumegătoare au ridicat capetele în clipa în care pe drumul drept de lângă gardul lor a trecut o bicicletă.

— Ai văzut? a spus una dintre oile

rumegătoare celeilalte. Doi oameni pe o bicicletă. Asta nu înseamnă că trişează?

Cealaltă oaie a clipit somnoroasă.

— *Beee>* de ce? Aşa bicicleta e şi mai

grea când urci la deal. Oricum, sunt ultimii.

— Asta nu contează, a spus prima oaie. E *permisf*

Cealaltă a rumegat o vreme, chibzuind asupra problemei.

— N-am idee, a spus ea în cele din urmă. Sunt o oaie, ştii? Noi nu ştim aşa ceva.

Eddy se ridica pe pedale şi apăsa din toate puterile. Nu numai pentru că, stând

pe pedale, mergea mai repede, ci şi pentru că şaua sa era ocupată de un tip mic cu păr roşcat şi un cleşte prins de nas, care-i urla în ureche:

— Haide, Eddy! Mai repede, Eddy!

Eşti cel mai tare, Eddy!

Şi când Eddy a încercat să încetinească puţin:

— Adună-te, Eddy! Vrei să ţi-o iei, Eddy? Vrei ca ăsta să fie Waterloo-ul tău,

Eddy? Vrei să ajung să peticesc anvelope cu normă întreagă, Eddy? Poţi mai mult! E atât de plăcuuuuut să fii obosit!

Şi adevărul e că într-adevăr îi era de ajutor. în curând, au

început să depăşească biciclişti, care se holbau cu gurile căscate la echipa de doi oameni, din care băieţelul urla:

— împinge, Eddy! Ceilalţi ciclişti sunt şi mai obosiţi! Gân-

deşte-te la fetele care aşteaptă în vârf, Eddy. Au buze catifelate. Buze catifelaaaate, Eddy. Mai repede, mai repede, altfel îţi dau o castană! Şi nu vorbesc de-o castană mică şi afectuoasă, vorbesc

de-o castană uriaşă, ca de yeti!

Eddy, care nu ştia exact ce înseamnă să primeşti castane, dar nici nu-şi dorea să afle în mod special, a împins. Limba îi atârna din gură şi

respiraţia sa începea să facă un zgomot ciudat şi răguşit. Dar continuau să depăşească ciclist după ciclist şi urca-seră o bucată bună de drum pe munte, până-n locuri în care încă se

găseau petice de zăpadă la umbră. Cu toate că hainele lui Nilly se uscaseră în lumina soarelui, acum îi era atât de frig, încât clănţănea din dinţi în timp ce scanda amestecul său de

încurajări şi ameninţări. Până când Eddy l-a întrerupt şi i-a spus hârâit:

— Nu pot...

— Ce? a strigat Nilly printre dinţii zornăitori. Vrei o c-c-

castană, vafa belgiană ce eşti?!

—Linia de sosire e prea aproape... a hârâit Eddy. N-o să reuşim să-i întrecem pe toţi.

— Prostii, a spus Nilly. Am spus că o să

ne lansăm pe muntele ăsta cu vânturi, şi când Nilly spune că o să ne lansăm pe munte cu vânturi, să faci bine să-l…

— Poţi să dai câte vânturi vrei… a gemut Eddy.

Limba îi atârna până la ghidon şi bicicleta începuse să se clatine ameninţător.

— Uite şi tu ce abrupt e.

Nilly s-a uitat. Drumul era atât de abrupt, încât parcă ar

fi fost un zid. Şi sus de tot, mult deasupra lor, a văzut tricoul galben al tipului din faţă.

— Hmm, a făcut Nilly.

— Ce hmm? a şuierat Eddy.

— O să dau un vânt.

Nilly a vârât mâna în buzunar şi a scos o pungă de plastic, pe care a desfacut-o hotărât, după care şi-a turnat conţinutul în gură.

— Ce-a fost asta? a întrebat Eddy.

—Ăsta a fost un lucru mic şi uşor de purtat, care începe cu *P*, a spus Nilly şi a râgâit. Ţine-te bine. Şase... cinci... patru... trei... doi...

— Să mă ţin...?

Eddy n-a avut ocazia să mai spună şi altceva. A izbucnit o bubuitură atât de zgomotoasă, încât parcă ceara i-ar fi fost îndesată în urechi şi ochii i-ar fi ieşit din

orbite. Apoi s-a auzit un uruit puternic, ca de la un motor de rachetă aprins. Motivul pentru care i-a venit în gând fix un motor de rachetă era că goneau în sus, pe versantul muntelui, ca

un fel de — de fapt, exact ca o — rachetă!

— Uraaa! i-a strigat Nilly în ureche.

— Uraaa! a strigat Eddy, trecând pe lângă cicliştii din faţă şi ajungând să-l mai aibă de depăşit doar

pe cel cu tricou galben.

Dar iată linia de sosire! Şi tipul cu tricou galben mai avea numai câţiva metri de parcurs.

—Dă tot ce poţi, Nilly! a strigat Eddy,

manevrând bicicleta cum putea mai bine, ca să nu zboare peste marginea muntelui. Cu toate vânturile înainte! Altfel, tu o să primeşti castane!

— încerc, a bâiguit Nilly, care era

cumplit de roşu la faţă.

— Mai repede, Nilly, n-o să reuşim! Gândeşte-te la buzele alea catifelaaaate!

Şi Nilly s-a gândit. S-a gândit că, dacă nu izbuteau, probabil că n-

avea să-i mai vadă niciodată nici pe Lisa, nici pe doctorul Proctor. Gândul ăsta i-a ambiţionat intestinele să facă un ultim efort şi a

dat un jet de gaz puţin mai mare, repezindu-se înainte cu o viteză puţin mai mare. Spectatorii aveau să-şi po- vestească întâmplarea asta

ani de-a rândul — cum fuseseră martori la sprintul incredibil din munţii Provenţa din cadrul Tour de France al anului 1969, când legendarul Eddy

şi pasagerul său roşcovan şi ciudat, pe al cărui nume nimeni nu şi-l va mai fi amintit, au zburat spre linia de sosire de parcă ar fi avut un motor

cu reacţie pe
bicicletă. Unii
chiar vor susţine
că bicicleta s-a
ridicat de la sol.
într-adevăr, câţiva
vor fi susţinut
chiar că din dosul
pantalonilor

băieţelului de pe
şa ar fi ţâşnit un
fum alb şi ciudat.
Chiar şi aşa,
situaţia a părut
lipsită de spe-
ranţă, tocmai
până la ultimii
câţiva metri, când

au reuşit să accelereze încă un pic şi la linia de sosire au reuşit să depăşească tricoul galben cu a *nşpea* milioana parte dintr-un milimetru. A fost

prima victorie a
lui Eddy, care mai
departe a ajuns
să devină Eddy
cel faimos în
toată lumea, care
a câştigat curse
cu bicicleta în
lumea întreagă,

dar care în memoriile sale avea să scrie că victoria din Provenţa l-a ajutat să creadă în sine şi să se ţină de ciclism

.Însă toate astea se aflau în viitor (sau în trecut, în funcţie de cum aţi privit problema). În prezent (sau atunci), Eddy şi Nilly se bucurau de victoria lor. Amândoi au fost luaţi de pe

bicicletă şi purtaţi de
mulţimea înnebunită
pe podiumul
câştigătorilor, unde
fiecare a primit câte o
medalie, fiecare a
primit câte un ursuleţ
de pluş şi fiecare a
fost pupat pe obraji de

buze cati- felaaaate.
Apoi cineva Ie-a vârât sub nas un microfon şi Nilly imediat şi-a făcut loc în faţă.

— Bună, a spus el. Sunteţi de la TV?

— Da, a spus femeia din spatele

microfonului. Aţi putea să le spuneţi cetăţenilor francezi cine sunteţi de fapt?

— Desigur, a spus Nilly. Unde-i camera?

— Acolo, a spus femeia şi a arătat spre o cameră uriaşă in-

stalată în fundul unui camion din spatele său.

Nilly a privit direct acolo şi s-a îndreptat de spate.

—Salutări, cetăţeni ai Franţei, a spus el. Eu sunt Nilly

şi cred că aţi face bine să reţineţi numele ăsta. Vă vorbesc — adică eu, Nilly — în direct, de pe vârful unui munte numit...

—Ştim numele muntelui, a spus femeia cu microfonul

pierzându-şi răbdarea. Ai pătruns în lumea ciclismului ca o cometă, *Messieo* Nilly, dar oare veţi rămâne în ea?

— Nu, a spus Nilly. De fapt, aş vrea să plec de aici cât mai

repede, aşa că, dacă Lisa şi doctorul Proctor ar putea să vină şi
să mă ia, o să-i aştept în vârful... Amintiţi-mi, ce munte e ăsta?

— *Moo Blaa*, i-a şoptit Eddy la ureche.

— Moo Blaa! a strigat Nilly. Mai exact, o să-i aştept la...

— *Hotel Moo Blaa,* a şoptit Eddy.

— *Hotel Moo Blaa!* a strigat Nilly.

—Amicul meu şi cu mine vom înnopta în apartamentul de lux din turn, a spus Eddy către cameră. Câştigătorului i se oferă mereu apartamentul din turn.

Grăbi ţi-vă, Lisa şi doctore Proctor!

După interviu, au fost duşi la masa] şi apoi la o baie fierbinte, încântătoare, în apartamentul din turn. Un croitor a venit în camera lor, l-a

măsurat pe Nilly şi a clătinat din cap, râzând, după care a dispărut. Când s-a întors, după câteva ore, a adus un costum cu cămaşă şi pantofi şi i-a spus Iui Nilly să le poarte Ia cina

organizată cu ocazia victoriei.

—Tare! a strigat Nilly, privindu-se în oglindă. Vor fi şi cancanuri ?

Eddy a izbucnit în râs şi a clătinat din

cap exact aşa cum făcuse croitorul.

— Etapa următoare începe mâine dimineaţă, la opt fix. O să mănânc patru cartofi prăjiţi şi apoi o să mă culc.

—Plicticosule! a protestat Nilly, dansând step în noii săi pantofi din piele de lac, făcându-i să pocnească pe podeaua de marmură. Hai să dăm drumul petrecerii!

Cina avea loc în restaurantul de la Hâtel Moo Blaa. Era multă lume îmbrăcată în haine simandicoase, de serată, care voia să dea mâna cu Nilly, însă, din câte vedea el, nu se pregătea

niciun spectacol de cancan. Unii ciclişti au venit la el şi l-au întrebat în şoaptă despre praful pe care-l văzuseră înghiţind, întrebându-se dacă nu cumva ar fi putut să cumpere şi ei de la el.

Când Nilly clătina din cap, ei şuierau: „Trişorule!” De fapt, tot evenimentul a fost destul de plictisitor. Când au fost servite aperitivele, Nilly deja începuse să moţăie şi îi tot cădea capul. În

cele din urmă, a alunecat pe nesimţite de pe scaun şi a dispărut sub marginea mesei. Eddy l-a descoperit dormind. După ce a încercat de trei ori să-l trezească, l-a ridicat pe umărul

său şi a urcat scările
cu el, spre
apartamentul din turn.
Aici l-a întins pe Nilly
în cel mai mare dintre
cele două paturi şi s-a
băgat la rândul său în
patul mai mic. Apoi a

căscat de două ori şi a stins luminile.

Nilly s-a trezit şi a deschis ochii. O rază de lumină pătrundea printr-un gol dintre perdelele apartamentului din turn şi cadea drept pe

faţa lui pistruiată. S-a întins şi a descoperit că cineva lăsase un tricou galben micuţ pe noptiera lui. Pe el scria TOUR DE DE FRANCE 1969 şi lângă el era un bilet cu mesajul:

Bună dimineaţa, Nilly! îţi mulţumesc pentru ajutor.

N-am vrut să te trezesc, aşa că atunci când vei citi mesajul

ăsta, noi vom fi reluat cursa în etapa următoare. Sper că

Lisa şi doctorul Proctor vor veni în curând.
Prietenul tău, veşnic:
Eddy

Nilly s-a întins, simţindu-se în formă, de parcă ar fi avut o condiţie fizică

extraordinară, dar adevărul fie spus, simţind şi că i-ar fi prins bine încă puţin somn. S-a gândit o clipă, a căscat şi a închis ochii din nou. Apoi s-a gândit la micul dejun. În clipa

în care s-a gândit la asta, a auzit uşa deschizându-se încet şi a simţit mirosul de mâncare bineştiut. A zâmbit şi a visat la preparatele delicioase care trebuie să fi fost aduse în cameră pe

roţi. Da, nici n-a fost nevoie să deschidă ochii ca să-şi dea seama că era vorba de un cărucior pe roţi. Auzea scârţâitul roţilor.

Roţile scârţâitoare...

Nilly a făcut ochii mari şi a privit în tavan. A inhalat încă o dată mirosul de mâncare. Nu era vorba de ouă cu bacon. Ci de... carne stricată şi şosete puturoase.

A sărit în pat în clipa în care uşa s-a trântit zgomotos şi cheia s-a răsucit în broască. Acolo, chiar înaintea sa, se afla o persoană înaltă îmbrăcată cu un trenci lung şi negru, de sub

care ieşea un picior de lemn.

Buzele roşii, rujate, ale acelei persoane se întindeau schiţând un rânjet neobişnuit de mare, care descoperea acei dinţi ascuţiţi, ca de

cretă. în mână ţinea un pistol cu ţeava lungă, care parcă ar fi fost furat dintr-un muzeu. Vocea persoanei era aspră ca un vânt în deşert:

— Bună dimineaţa, Nilly. Unde e? Unde-i doctorul Proctor?

— R-r-r... a făcut Nilly. Ra-ra-ra...

Nu încăpea îndoială. începuse iar să se bâlbâie

.ii. Podul din Proventa >

Lisa stătea în cadă, clipind ca să-şi scuture bulbucii de săpun din gene, şi apa îi curgea din haine. A privit în jur. Prima descoperire a fost că era înconjurată de munţi înalţi şi sumbri,

care ascundeau soarele. A doua a fost că se afla cu cada pe un soi de creastă cu iarbă. A treia a fost că drept în faţa ei se întindea un pod, un pod cenuşiu, din oţel, mânjit de funingine şi

de timp. A patra a fost că era absolut singură. Cu alte cuvinte, Nilly nu era de găsit.

— Nilly! a strigat Lisa.

— Nilly! a răspuns ecoul, întâi dinspre

versantul unuia dintre munţi, apoi dinspre altul, apoi dinspre încă unul.

A sărit din cadă şi s-a apropiat de marginea crestei. Sub ea şi sub pod se

întindea o prăpastie adâncă.

— Nilly!

—Nilly! Nilly! Nilly... au repetat ecourile, care apoi s-au stins.

— Bună!

Acel „bună” venise dinspre pod. Lisa şi-a umbrit ochii şi a avut o tresărire de speranţă când a zărit cum cineva îi făcea cu mâna de pe şosea, de la capătul podului.

Poate că era Nilly? Sau doctorul Proctor?

—Bună! a strigat Lisa, făcând la rândul ei cu mâna, şi a pornit greoi prin iarbă, coborând versantul, înspre şosea.

Mergând, a auzit ceva, murmurul unui motor care se apropia. Şi a auzit strigătul celui din faţă. S-a oprit, ca să asculte mai atent.

— Grăbeşte-te! Se apropie!

Vocea nu părea a fi nici a lui Nilly, nici a doctorului Proctor. Era vocea unei fete. Lisa a auzit murmurul motorului din ce în ce mai clar şi a înţeles din instinct că trebuia să facă ce-i spunea

fata. Şi asta a făcut. S-a grăbit. Lisa a alergat cât au ţinut-o picioarele, timp în care motorul s-a auzit din ce în ce mai tare. Sosind în capătul podului, a descoperit că persoana

respectivă era o fată puţin mai tânără decât ea, cu păr negru şi ochi căprui, purtând o pelerină roşie. Fata a apucat-o pe Lisa de mână şi a tras-o în jos, să se ascundă în rigola de pe marginea

drumului, fix când o motocicletă a apărut de după colţ.

Şi era o motocicletă pe care Lisa a recunoscut-o într-o clipă.

Avea ataş şi şoferul era înalt şi

slab, şi purta ochelari de mo- tociclist, o cască din piele şi un fular de lână neobişnuit de lung, care se întindea în urma lui şi dispărea după colţ. Şi atunci, ce să vezi, de după

colţ s-a ivit şi capătul fularului. De capăt atârna o femeie, care era trasă după motocicletă de parcă s-ar fi dat cu schiuri pe apă. Tălpile pantofilor ei scoteau un fum negru, ca de la

cauciuc aprins. Lisa a căscat gura uimită. Ştia ce urma să se întâmple!

Şi chiar *asta* s-a întâmplat, doar că mult mai repede decât îşi închipuise când Juliette îi povestise

întâmplarea. Femeia a alunecat pe marginea şoselei, fularul s-a înfaşurat în jurul unui indicator amplasat înaintea podului şi, Ia jumătatea podului, şoferul a fost smuls de pe motocicletă, cu

fularul strâns în jurul gâtului. între timp, femeia se învârtea în jurul indicatorului în cercuri din ce în ce mai mici. Dimprejurul motocicletei au ţâşnit scântei şi motocicleta a alunecat pe pod

până când, în cele din urmă, s-a oprit şi între munţi s-a aşternut din nou tăcerea.

— Juliette! i-a strigat Lisa femeii, care în sfârşit îşi eliberase fularul şi în mod clar era foarte

ameţită în urma distracţiei, pentru că pornise împleticindu-se pe pod fără să dea atenţie strigătului ei. Juliette! a strigat din nou Lisa şi a dat să alerge spre ea.

Dar fata cu pelerina a ţinut-o pe loe.

— A spus că trebuie să stăm aici, a spus ea.

— Cine a spus? a strigat Lisa, încercând să se elibereze.

— Doctorul Proctor, a spus fata.

Lisa a încremenit.

— Doctorul Proctor a fost aici?

— Da, a spus fata. A spus că trebuie să lăsăm să se întâmple ce s-a

întâmplat. Că, dacă am încerca să oprim evenimentele, s- ar putea să-i stricăm celelalte planuri. Capul jos, vin hipopotamii!

Abia când a auzit cuvântul „hipopotam”,

Lisa a sesizat sunetul unui alt motor şi şi-a dat seama că veneau, exact aşa cum povestise Juliette. Şi, într-adevăr, limuzina neagră a apărut de după colţ, după care a înaintat cu grijă pe

podul care abia o cuprindea.

Lisa a rămas ghemuită şi a privit cum femeia de pe pod l-a ridicat pe bărbat în picioare.

— În scurt timp o să se urce pe

motocicletă şi-o să pornească spre Italia, a şoptit Lisa. Şi ea se va preda hipopotamilor, care o vor duce înapoi la Claude Cliché, la Paris. Cu care va

trebui să se căsătorească.

— Ştiu, a spus fata şi, în vreme ce Lisa se holba la ea, între- bându-se de unde ştia toate astea, fata a spus în continuare: Mi-a spus

profesorul. Din ce epocă ai venit?

— Din aceeaşi ca a doctorului Proctor. Cum ţi-ai dat seama că am traversat timpul ?

— Am văzut cada. Cum te cheamă?

—Lisa. Lisa Pedersen. Am venit să-l găsesc pe doctorul Proctor. Şi tu ai ajuns aici călătorind în timp?

Fata a râs şi a clătinat din cap.

— Sunt doar de aici şi de acum. Mă cheamă Anna. Anna Showli.

— Ca să vezi, a spus Lisa. Pe prietena mea cea mai bună o cheamă tot Anna. Locuieşte în

Sarpsborg. În Norvegia. Părinţii mei cred că am plecat să-i fac o vizită.

Deodată, Lisa a simţit că-i venea să plângă, cu gândul la mama şi la tatăl ei.

Anna i-a zâmbit şi a mângâiat-o liniştitor pe obraz, deşi părea a fi măcar cu un an mai mică decât Lisa. Pe de altă parte, dacă Lisa s-ar fi întors vreodată şi ar fi întâlnit-o în propriile ei vremuri,

atunci Anna ar fi fost pe puţin de aceeaşi vârstă cu mama ei.

— Eşti singură? a întrebat Anna.

—Aşa s-ar părea, a spus Lisa. Bănuiesc că Nilly a uitat unde trebuia să mergem.

Uneori, îi e greu să se concentreze.

Pe pod, motocicleta a pornit şi şi-a continuat drumul.

—Hei! a strigat Lisa, ridicându-se în picioare. Doctore Proctor! Nu pleca!

— Şşş, a făcut Anna, trăgând-o pe Lisa în spate. Ăla e doctorul Proctor la tinereţe. N-ar fi înţeles o iotă din ce voiai să-i spui.

— Cum? a spus Lisa. Atunci ce s-a

întâmplat cu doctorul Proctor în vârstă?

Anna a oftat.

— A plecat.

— Dar a fost aici ? L-ai întâlnit ?

Anna a încuviinţat din cap.

— A intrat în Innapoiete azi-dimineaţă, la pas, ud leoarcă, ca un slip de înot. A venit la mine, pentru că verii Trann mă aruncaseră iar în Iazul Innapoiete.

— Verii Trann?

—Doi băieţi groaznici care locuiesc în capătul străzii pe care stau eu. îmi doborâseră bicicleta, îmi aruncaseră totul din ghiozdan şi-mi umpluseră buzunarele

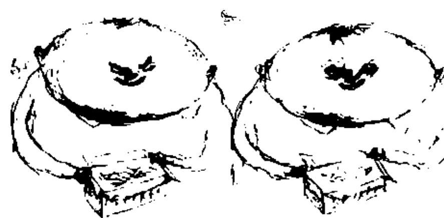
cu cuie. Vezi tu, se antrenează să devină hipopotami, ca taţii lor.

— Aha, a spus Lisa oftând.

— Ei, bănuiesc că înfăţişarea lui zănatică i-a speriat. Cel puţin

asa cred. În plus, a strigat la ei într-o limbă străină şi a agitat pumnii. Băieţii Trann şi-au luat tălpăşiţa, dar mi-au strigat că o să-i cheme pe taţii lor. Apoi profesorul m-a ajutat

să- mi adun cărţile şi rechizitele. Şi, când a văzut că aveam un mar- ker mare, m-a întrebat dacă l-ar putea împrumuta ca să scrie un mesaj pe zidul benzinăriei.

jl

— Un mesaj ?

— Da. A spus că voia să-şi dea sieşi un

avertisment. Să scrie un mesaj prin care să-şi spună sieşi să nu oprească acolo şi să meargă mai departe, până-n Italia. Mi-a spus toată povestea.

— Şi tu l-ai crezut? a întrebat Lisa surprinsă.

—Nu, nu, a spus Anna râzând. Mi-am zis că era un profesor prietenos, dar foarte ţicnit. Cu toate că mi-a arătat cada cu care

spunea că poate călători în timp. Era printre maşinile dezmembrate din curtea cu fier vechi a hipopotamilor. Atunci am auzit clopoţelul de la şcoală, departe, şi i-am explicat cum să

ajungă la benzinărie fără să dea nas în nas cu taţii Trann. Apoi am luat-o la fugă, ca să nu întârzii la ore.

—înţeleg, a spus Lisa. Dar atunci, de ce nu eşti la şcoală acum?

—N-am apucat să ajung până acolo. Când am dat colţul, i-am descoperit pe taţii Trann, care mă aşteptau. M-au scuturat şi m-au întrebat cine era străinul ăla nebun

care-i ameninţase pe
băieţii lor scumpi şi
dragi. Mi-a fost atât
de frică, că le-am spus
totul. Au făcut nişte
feţe atât de ciudate
când le-am spus
despre profesorul
tânăr care fugise pe

motocicletă cu Juliette Margarine. Au spus ceva de genul că trebuie să fi fost tipul pe care-l căuta domnul Cliché, şeful lor. M-au întrebat dacă ştiam unde era străinul, dar eu m-am

făcut că nu ştiu.
Atunci m-au lăsat să plec şi au început să discute între ei. S-au înţeles să-i anunţe pe ceilalţi hipopotami din sat să fie atenţi după străini dubioşi. Şi au hotărât că probabil ar

fi fost isteţ să trimită un avertisment la benzinărie, din moment ce acolo se duceau de obicei toţi străinii care veneau în Innapoiete. Apoi au urcat în limuzina lor şi au plecat.

— Şi tu ce ai făcut?

— Mi-am dat seama pe loc că poate era totuşi o urmă de adevăr în povestea profesorului. Aşa că am alergat cât mai repede în direcţia în

care-i spusesem profesorului să se ducă. *Mon dio,* cum am alergat! Din fericire, l-am ajuns din urmă şi l-am găsit ascunzându-se vizavi de benzinărie. I-am povestit ce se

întâmplase. Am privit din ascunzişul lui şi am văzut că limuzina era deja acolo şi că taţii Trann vorbeau cu cei doi hipopotami care lucrează la benzinărie.

— Aşa se explică de ce au fost atât de bănuitori când Proctor şi Juliette au oprit ca să alimenteze, a spus Lisa.

Ochii Annei s-au umplut de lacrimi.

— E numai vina mea, aşa-i?

— Nici vorbă, a spus Lisa şi acum ea mângâia obrazul Annei. Nu aveai de unde şti că profesorul Proctor nu e de-a dreptul nebun.

Sinceră să fiu, şi eu mă întreb uneori...

Anna şi-a şters lacrimile.

— Profesorul a spus că planul lui dăduse greş, că trebuia să găsească altă cale.

— Ţi-a spus la ce se gândea mai exact? a întrebat Lisa.

— A spus că ai o singură şansă să schimbi ceva în istorie, şi că trebuia să plece în alt timp şi să schimbe ceva acolo.

— Unde? a întrebat Lisa. Unde?

— A spus că-i venise o idee strălucită.

— Ce idee ? a strigat Lisa.

— Capul jos! a spus Anna.

Limuzina lată dăduse înapoi de pe pod şi acum se întorcea drept în faţa lor. Lisa a privit cu grijă peste marginea şanţului şi a surprins un chip palid înăuntru, dincolo de geamurile

întunecate. Era Juliette. Atunci limuzina a accelerat şi a dispărut într-un nor de praf.

— Ce fel de idee? a repetat Lisa înecându-se.

— Profesorul voia să călătorească înapoi în timp şi să se întâlnească cu inginerul care a proiectat podul din faţa noastră, înainte să-l fi construit. Ca să-l

înduplece să modifice planurile.
Să modifice podul? De ce

?

— Pentru că limuzina folosită de hipopotami e la fel de Iată ca tancurile americane care au traversat podul pe aici ca să elibereze Franţa de sub Hider în al Doilea Război

Mondial. Ai zis că limuzina abia a încăput pe pod, nu?

— Da, a spus Lisa.

— Ei, profesorul a spus că, dacă ar reuşi să convingă inginerul să

proiecteze podul numai *un pic* mai îngust în 1888, atunci limuzina n-ar mai încăpea şi hipopotamii ar fi nevoiţi să renunţe să-i mai urmărească pe el şi pe Juliette. Şi ei ar fi putut pur şi

simplu să-şi vadă de drum. Şi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi...

—Genial! a exclamat Lisa. Ce idee bună! Dar... dar de unde ştia cine fusese inginerul şi anul în

care desenase planurile?

— Simplu! Scrie pe indicatorul ăla de acolo.

Anna l-a arătat cu degetul şi cele două fete s-au ridicat din şanţ şi s-au dus la

indicatorul în jurul căruia se înfaşurase fularul.

— Proiectat de inginerul Gustave Eiffel în 1888, a citit Lisa. Terminat în 1894. Stai! Eiffel? El

nu e tipul care a proiectat...

— Exact, a spus Anna. El a proiectat turnul Eiffel. Poftim, asta-i. Profesorul s-a decis să-l viziteze pe Gustave Eiffel în 1888. Aşa că şi-a luat rămas-

bun, s-a scufundat în cadă şi — *voilâ* — a dispărut! L-am şi căutat cu mâinile prin cadă. Atunci mi-am dat seama că poate, totuşi, nu era ţicnit. Aşa că, în loc să mă duc acasă cu bicicleta,

am venit aici ca să văd dacă va avea loc ce a zis profesorul, dacă lucrurile acelea chiar se vor întâmpla. Şi aşa a fost.

Brusc, Anna părea iarăşi tristă.

— Totuşi iubita profesorului, săraca de ea... închipuie-ţi, să fii silită să te măriţi cu ticălosul ăla, Claude Cliché.

Deodată, şi-a lovit palma cu pumnul.

— Nu pot să cred că niciunul dintre judecătorii ăia lasi din Paris n-a avut curajul să-l condamne pe ticălos! Sunt atât de furioasă că toată lumea pur şi simplu

joacă după cum cântă el.

—Din păcate, nu putem face nimic în privinţa celor de teapa lui Cliché, a spus Lisa. Dar acum trebuie să-l găsesc pe Proctor. Am

săpunul timpului de care are nevoie.

Lisa şi-a lovit uşor buzunarul de la haină.

Anna a urmat-o pe Lisa, care pornise în pas alergător. Sărise şanţul şi acum alerga prin iarbă, înapoi spre

locul unde se afla cada călătoare în timp. Aici, Lisa s-a liniştit descoperind că rămăseseră bulbuci în apă.

—Îţi mulţumesc pentru tot ajutorul, Anna, a spus Lisa,

sărind în cadă. Vei vedea. În cele din urmă, faptele tale îl vor salva pe profesor.

— Aşa sper, a spus Anna. Însă sper că te înşeli în cealaltă privinţă.

— în care privinţă?

— În privinţa ideii că nu putem face nimic ca să-i oprim pe cei de teapa lui Claude Cliché.

— Te încurajez sa încerci, a spus Lisa.

Mult succes, Anna Showli!

— Succes şi ţie, Lisa Pedersen. Salută-l pe profesor din partea mea când îl întâlneşti.

— Aşa voi face, promit.

Lisa a dat să se prindă de nas cu degetele, dar a descoperit că încă purta cleştele albastru.

— Stai, profesorul mi-a mai spus un lucru, a spus

Anna. Să am grijă în caz că-şi face apariţia vechiul lui asistent. Se pare că asistentul lui ştie să urmărească oamenii citind în urmele lăsate de săpunul timpului şi se poate ţine după ei

indiferent spre ce vremuri ar călători.

— Da, aşa am înţeles şi eu, că asistentul lui era un tip cam dubios, a spus Lisa. Bine, la revedere!

— Dar... a dat să spună Anna.

însă era prea târziu, pentru că Lisa deja dispăruse printre bulbuci.

—... asistentul lui nu era bărbat, a spus Anna în continuare.

Profesorul mi-a spus că era femeie. O femeie foarte neobişnuită...

În vremea asta, sub apă, Lisa îşi concentra gândurile asupra biroului Iui Gustave Eiffel şi a

unei zile din 1888. Dar la ce dată să se gândească? A ales-o pe prima care i-a venit în minte: 17 mai, Ziua Independenţei Norvegiei. La fel de bună ca oricare altă dată, nu?

Din patul său, din apartamentul care se afla în turnul hotelului Moo Blaa, Nilly privea drept pe ţeava unui pistol de modă veche. Şi se gândea că ar fi preferat să privească la o farfurie cu ouă

prăjite şi bacon. Nu numai pentru că-i era din cale afară de foame, ci pentru că nu e plăcut să priveşti în ţevile pistoalelor. Din ele ar putea ieşi oricând un glonţ.

— Tălpile pe podea, pune hainele pe tine şi ia drepţi, a ordonat femeia din spatele pistolului.

—D-d-de ce? s-a bâlbâit Nilly, trăgându-şi cuvertura la bărbie.

— Pentru ca o sa mă ajuţi sa-l găsesc pe bărbatul care mi-a distrus viaţa.

— P-p-pe cine?

Cu ochii lucind de ură, Raspa a şoptit răguşit:

Pe doctorul Proctor, fireşte

.12. Povestea Raspăi

Haideţi să dăm înapoi cinci secunde şi să reluăm firul de unde am rămas.

—O să mă ajuţi sa-l găsesc pe bărbatul care mi-a distrus

viaţa, a şuierat Raspa cu un pistol îndreptat asupra patului în care zăcea cu pătura trasă până la bărbie eroul nostru, Nilly.

— P-p-pe cine? a şoptit Nilly, care poate că nu arăta atât de

eroic pe cât ne-am fi dorit.

Cu privirea clocotind de ură, Raspa a şoptit răguşit:

— Pe doctorul Proctor, fireşte.

Nilly a înghiţit în sec şi a întrebat:

—N-n-aş putea doar să-i transmit salutări din partea ta când îl văd?

—ÎN PICIOARE! a răcnit Raspa, cu pistolul tremurân- du-i în mână.

— Bine, bine! a spus Nilly, a azvârlit cuvertura la o parte şi a sărit din pat pe podea. Nu e nevoie să urli aşa. Ce-oi fi vrând cu profesorul ăsta bătrân şi prăfuit?

— Nu mare lucru, a spus Raspa aşezându-se într-un fotoliu şi urmărindu-l pe Nilly în timp ce se îmbrăca. Vreau doar ce- mi aparţine.

— Şi anume...?

—Elementar, dragul meu matelot. Schemele pentru cada călătoare în timp.

— Este invenţia ta? Oare nu profesorul Proctor a descoperit...?

— Dar eu am inventat săpunul timpului! a mârâit Raspa, împroşcând stropi de salivă. Şi apoi idiotul ăla m-a trădat! S-a îndrăgostit de tipa aia, Juliette, şi a stricat totul. Numai

ce-i pronunţ numele şi simt un gust de unt rânced pe limbă. A stricat totul!

— Adică tu erai... erai...

— Da, eram asistenta Iui. Dar

eram cel puţin la fel
de isteaţa ca el!

—Şi acum vrei sa dai de el ca sa furi contribuţia lui la invenţie.

— Grăbeşte-te!

Nilly a descoperit că-şi încălţase pantofii

înainte să-şi tragă pantalonii şi a fost nevoit s-o ia de la capăt.

— De ce să te ajut să-l găseşti pe profesor dacă nu vrei decât să furi de la el?

Raspa a agitat pistolul.

— A, da, a bombănit Nilly, îmbrăcându-şi pantalonii. Cu noi ce-o să se întâmple după ce o să pui ghearele pe scheme?

— În locul tău, a spus Raspa, scărpinându-şi nasul cu pistolul, m-aş strădui să nu mă gândesc la asta. Mai bine gândeşte-te bine unde ar putea fi profesorul.

—N-am idee, a spus Nilly. Na, dă-mă în judecată, dar n- am nicio idee.

— Nimeni nu se sinchiseşte să dea în judecată pitici morţi, a spus Raspa, agitând

pistolul încoace şi-ncolo.

— Bine, că veni vorba, îmi amintesc totuşi că locul începe cu „In", a spus Nilly imediat. Şi sunt atâtea locuri de genul ăsta. India, de exemplu.

Sau Indonezia. Imperiul Incaş. Insula Inishark, din Irlanda...

— încetează! s-a stropşit Raspa, înălţând pistolul. E clar că nu-mi eşti de ajutor, pramatie

mucoasă ce eşti! Aşadar, adio...

Nilly a văzut degetul ei arătător lung şi strâmb încolăcindu- se în jurul trăgaciului şi începând să-l apese.

— Stai! a strigat el. Tocmai mi-am amintit!

Raspa a mijit ochii la el bănuitoare, fără să lase pistolul.

— A, chiar aşa?

— Da, da, da! a spus Nilly, dând din

cap cu atâta energie, încât bretonul lui a schiţat dâre roşiatice în aer.

— Ei? Undee?

— Avem nevoie de o cadă călătoare în timp ca să ajungem acolo, a spus Nilly.

A fugit la baie şi a deschis uşa.

—Poci sa pregăteşti cada asta?

—Nu, idiotule! a răcnit Raspa. Nu pot fără schemele lui Proctor. Trebuie sa ne întoarcem la cada de

pe pajiştea aia blestemată. Am aterizat drept în cap când am ajuns... s-a plâns Raspa, masându-şi fruntea, şi Nilly abia acum a observat cucuiul albăstrui chiar

de la marginea părului.

— Ai ajuns aici în aceeaşi cadă cu care am venit eu?

— Evident, a mormăit Raspa.

— Cum?

—Gata cu vorbăria. E timpul s-o luăm din loc, a spus Raspa şi apoi a deschis uşa, făcându-i semn lui Nilly cu pistolul să iasă pe hol.

Nilly a căscat gura uluit.

— *înainte* de micul dejun? îţi dai seama că micul dejun e *inclus* în preţ la hotelul ăsta? Că e *din partea casei?*

— ACUM!

Nilly a ridicat din umeri.

—Fie, a spus el cu un aer inocent.

Inocent exact ca aerul cuiva căruia tocmai i-a venit o idee mai puţin inocentă. Pentru că Nilly tocmai realizase că trebuia să iasă în stradă, ca să

poată fugi pe furiş şi, datorită staturii lui mici, să se piardă în mulţime.

— Haide, a spus el, ieşind cu paşi hotărâţi.

Raspa l-a urmat, coborând scările şi

vârând pistolul în buzunarul trendului. Ieşind în stradă, Nilly a privit în jur derutat. Norii năvăliseră peste noapte şi acum parcă stătea să plouă, însă nu asta îl deruta.

— Dar unde a dispărut lumea? Aici a fost o mulţime uriaşă ieri.

—Au plecat odată cu circul de ciclişti, spre următorul popas, a spus Raspa, privind de-a lungul străzii

pustii. A, îmi pare rău. Cumva ţi-am stricat planul să fugi pe furiş şi, datorită staturii tale mici, să te pierzi în mulţime?

Nilly nu a răspuns.

Ce, acum poate ţi să-

mi citească gândurile?

Raspa a izbucnit în râs.

— Haide, piciule, sari la mine în spinare.

— La cine în spinare?

— Cumva vezi vreun taxi în jur?

— Nu... a spus Nilly fără tragere de inima.

Raspa s-a aplecat.

— Sus! Sa coborâm de pe muntele ăsta

blestemat înainte să înceapă să toarne.

Nilly a ezitat, dar apoi s-a supus. îndată ce Raspa s-a convins că-l ţinea suficient de strâns, a luat-o din loc. Roţile din capătul piciorului ei de lemn,

care de multă vreme
nu mai fuseseră unse,
au început să scârţâie.
Au traversat huruitor
asfaltul şi au trecut
printre prăjinile liniei
de sosire, care încă nu
fuseseră strânse. Au

început să prindă viteză.

—Ţine-te bine, a spus Raspa peste umăr. Toate pânzele sus, înainte!

S-a aplecat în faţă. În depărtare se auzeau tunete şi

vântul i- a suflat în faţă lui Nilly când au ţâşnit în josul aceluiaşi drum de munte dezolant şi extrem de abrupt pe care Nilly şi Eddy se chinuiseră să-l urce cu o zi în urmă. La curbe,

Raspa se înclina într-o parte şi roţile ei de cauciuc, ca pentru skateboard, şuierau.

Iar Nilly, din moment ce era Nilly, a uitat cu totul de situa-ţia neplăcută în care

se afla şi a chiuit fericit:

— Uraaaa! Mai repede! Mai repede!

I s-a făcut pe plac. În cele din urmă, au ajuns să înainteze cu atâta viteză, încât presiunea aerului le

făcea obrajii să fâlfâie, pleoapele să se dea pe spate şi nasurile să se turtească. Nilly a întrerupt brusc chiuiturile atunci când limba i-a dispărut în gât şi a trebuit să închidă gura ca,

tuşind, s-o poată
scuipa la loc/

Două oi stăteau împreună şi priveau femeia ieşită din comun — ca să punem problema delicat — şi băieţelul din spinarea ei» acelaşi băieţel care ţâşnise pe lângă

ele în ziua din urmă, mergând în sens opus.

— Nu l-am mai văzut cândva pe tipul ăla roşcovan? a spus una dintre oile rumegătoare către cealaltă.

— N-am idee, a răspuns a doua oaie rumegătoare. Ştii, noi suntem oi. Nu ţinem minte lucruri de genul ăsta.

Când au ajuns la ultima curbă, Raspa şi Nilly aproape că

înaintau pe orizontală, apoi drumul s-a nivelat şi Nilly a zărit pajiştea acoperită cu flori. Şi picioarele căzii răsturnate.

Fix atunci s-au rupt norii. Şi chiar a plouat, nu glumă! Par-

că cei mai mari stropi de ploaie din lume se adunaseră anume deasupra acelei pajişti ca să organizeze campionatul mondial de Ultimul Strop la Pământ E un Ou Clocit.

— Perfect, a strigat Raspa, sărind gardul şi pornind şchiopătat spre cadă.

— Per-fect? a întrebat Nilly, sărind în spatele ei şi simţind cum ploaia i se

prelingea pe ceafa şi-i intra sub tricou.

Raspa mergea drept spre cadă. S-a scuturat ca Nilly să cadă şi să se rostogolească în iarbă. Apoi a apucat unul dintre picioarele căzii.

— Ajută-mă s-o îndreptăm ca s-o putem lansa.

Nilly s-a ridicat şi a făcut întocmai. Au întors cada, aşezând-o în poziţia obişnuită şi au privit cum ploaia lovea fundul ei

emailat. Raspa a scos un borcan, pe care l-a deschis şi din care a turnat. A presărat în cadă un praf cunoscut, de culoarea căpşunilor, iar ploaia a făcut spumă din săpun, care îndată a

început să formeze bulbuci.

— Acum trebuie doar să aşteptăm până se umple, a spus ea, intrând în cadă şi aşezându-se într-un capăt al ei.

Nilly a intrat şi el şi s-a aşezat în capătul celălalt.

— Aşa deci, cum ne-ai găsit mai exact? a întrebat Nilly.

—Foarte uşor, a spus Raspa. Când v-am văzut intrând în

prăvălie cu un timbru din 1888 care părea nou-nouţ şi avea urme de săpun alb pe margini, am avut o bănuială. Văzând că mai are şi gust de căpşuni, mi-am dat seama că explicaţia nu

putea fi decât una
singură: anume că
Proctor reuşise să
facă să funcţioneze
cada lui călătoare în
timp. Iar tu nu prea
ştii să păstrezi
secretele, matelot.
Când aţi spus că

mergeaţi la Paris, mi-am dat seama că mă veţi conduce drept la el.

— Te-ai luat după noi.

—Da. Am vegheat lângă Hotel Frainche-Fraille şi, când am

văzut-o pe fată întorcându-se cu femeia aia groaznică...

— Juliette Margarine e groaznică ?

— Nu rosti numele ăla! s-a răstit Raspa. Au urcat către

cameră şi mi-am dat seama că trebuia să fiţi acolo, toţi patru. Aşa că am bătut...

— A, credeam că ăia erau hipopotamii, a spus Nilly, simţind că nivelul apei crescuse puţin, numai

că până şi în ploile torenţiale dura o vreme să se umple o întreagă cadă călătoare în timp.

— Am încercat să dobor uşa, dar am fost nevoită să mă las păgubaşă. Aşa că am

fugit la parter, la pămpălăul ăla mic de la biroul de recepţie şi i-am cerut cheia politicos.

— Şi el ţi-a dat-o, pur şi simplu? a întrebat Nilly neîncrezător.

— I-am cerut-o *foarte* politicos, a spus Raspa. În plus, i-am arătat pistolul.

— A, a spus Nilly. Bine gândit.

— Dar când am ajuns în cameră, am descoperit că era goa-

lă, a spus Raspa cu un oftat. Proctor nu era acolo, şi nici altcineva. Am întors camera cu fundul în sus. Nici ţipenie. Doar un păianjen nenorocit, cu şapte picioare. Şapte picioare! Dacă aşa

ceva ar fi existat, ai fi zis că era un păianjen peruvian sugător cu şapte picioare.

Nilly nu a spus nimic.

—Şi am priceput că fugiserăţi cu cada călătoare în timp, aşa

că am început să descifrez urmele lăsate de săpun...

— Chiar poţi să iei urma oamenilor folosindu-te de săpun?

— Bineînţeles, a pufnit Raspa iritată.

Machiajul îi curgea în firişoare negre din cauza ploii.

— Eu am inventat săpunul, ştiu *tot* ce e de ştiut despre el. Aveam o singură problemă: prea multe urme. Fiecare dintre

voi plecase în alt loc, aşa că a trebuit să aleg. Şi aşa am ajuns aici. M-am dus la cafeneaua de acolo şi te-am văzut la TV. Frumos din partea ta că ai spus exact unde erai. Şi la fel de

frumos o să mă conduci acum oriunde s-ar fi dus Proctor. Să mergem, şi să nu încerci vreo năzbâtie. Pur şi simplu o să mă iau după urmele tale, oriunde te-ai duce. Să nu uiţi asta.

— Dar eu... a dat să spună Nilly, înfigându-şi degetul arătător în ureche şi sucindu-l încolo şi-ncoace.

— E timpul să mergem! a spus

Raspa, ridicând pistolul.

Din capătul ţevii picura apă.

— Scoate degetul din ureche!

A izbucnit încă un tunet, de data asta, destul de aproape cât

să facă pământul să se cutremure.

—Biiiiiine, a spus Nilly înfiorat şi s-a auzit un mic *plop!* când degetul lui arătător a ieşit brusc din ureche.

Dar Nilly nu se înfiorase din cauza pistolului. Nici din cauza apei reci. Şi nici din cauza planului trăsnit care tocmai se conturase în mintea lui. Nilly se înfiorase pentru că tocmai

descoperise că tunetul care cutremurase pământul nu venise din cer. Ci de la ceva greoi care se repezea la ei din spatele Raspăi. Un enorm taur negru şi deosebit de furios.

—E timpul să mergem, a spus Nilly, scufiindându-se în cadă.

Şi-a ţinut respiraţia şi s-a concentrat. S-a concentrat asupra celor spuse de Eddy,

pentru că asta era
cheia noului său plan.
Nu era convins că ar fi
fost un plan din cale
afară de *bun*, dar,
chiar şi aşa, s-a
concentrat asupra
unui loc aflat chiar
lângă un atelier de

reparat biciclete din Belgia. Locul se numea Waterloo. Data era 18 iunie 1815. Dormitorul lui Napoléon Bonaparte, a gândit Nilly.

Când s-a ridicat din nou la suprafaţă,

inițial a crezut că dă-
duse greș, pentru că
încă auzea tunetele.
Dar apoi a descoperit
că se afla într-o beznă
aproape totală, într-un
cort. Şi a descoperit
că tunetele n-aveau
nicio legătură cu

fulgerele sau cu vreun taur. Era vorba de un sforăit adânc şi cutremurător. Era noapte şi Nilly se afla în mijlocul Bătăliei de la Waterloo, cea mai faimoasă bătălie din istorie. Şi Nilly

cunoştea istoria suficient de bine ca să-şi dea seama că era în tabăra celor care aveau să fie învinşi, care aveau să fie făcuţi praf, sfărâmări bucăţele şi siliţi s-o ia la sănătoasa.

Pe scurt: Nilly nu mai avea niciun dubiu. Acum era aproape sigur că planul său *nu* fusese bun.

jj. Waterloo

Nilly a clipit în întuneric. Era ud leoarcă, speriat, şi nici

până acum nu luase micul dejun. Simplu spus, ziua asta nu începuse aşa cum şi-ar fi dorit. Şi acum, pe lângă toate astea, avea să devină cea mai cruntă zi din istoria militară a

Franţei, ziua în care francezii aveau să fie zdrobiţi de nenorociţii de englezi şi de cel puţin la fel de nenorociţii de germani.

Ochii lui Nilly s-au adaptat la întuneric şi

au descoperit că sforăiturile tunătoare se auzeau dinspre un pat aflat în mijlocul cortului. Lângă pat era un scaun, pe spătarul căruia era aranjată meticulos o uniformă. Nilly s-a

cutremurat. Evident, uniforma avea să-i fie mult prea mare, dar măcar era uscată. A ieşit tiptil din cadă şi s-a furişat până la scaun, dezbrăcându-şi din mers hainele umede. Şi-a pus

uniforma şi — ce naiba? — chiar îi venea! Nilly a coborât privirea la pat, la bărbatul întins pe spate, care sforăia cu gura deschisă larg. Oare chiar era marele general şi dictator

Napoleon Bonaparte? Dar era la fel de micuţ ca Nilly! însă nu era vremea să se gândească la asta acum. Nilly a încheiat în grabă toţi nasturii lucioşi de la uniformă, şi- a legat centura cu

sabia lucioasă care
atingea pământul
numai un pic şi a
înşfăcat pălăria
ciudată, cu trei
colţuri, aşezată pe
scaun. De unde s-o
apuci să-ţi dai seama
care-i faţa şi care-i

spatele unei asemenea pălării? Nu era vreme să se gândească nici la asta, pentru că în curând Raspa avea să descifreze săpunul timpului şi să sosească aici. Nilly şi-a pus pălăria pe cap şi a

scos borcanul cu praf de vântonaut din buzunarul pantalonilor săi uzi. Şi atunci s-a întors brusc, auzind pe cineva strănutând în spatele său. Dar nu era Raspa, care se afla încă în cadă. Strănutul

venise din afara cortului.

— Sănătate, a auzit un răspuns din afara cortului.

Nilly a răsuflat uşurat, a deschis punga de praf de vântonaut, a întins-o

cu grijă deasupra gurii căscate a generalului sforăitor şi a turnat. Dar fix atunci bărbatul mic a expirat, scoţând un sunet lung şi şuierător şi suflând praful înapoi, drept în faţa lui Nilly. Lui Nilly

au început să-i
lăcrimeze ochii, i-a
intrat praf în nas şi,
înainte să se poată
stăpâni, a strănutat.
Când a deschis ochii
din nou, a văzut că
toată faţa generalului
era acoperită cu pete

de praf de vântonaut umed. Nilly şi-a ţinut respiraţia.

— Sănătate şi ţie, a auzit încă o voce din afara cortului.

Apoi toate sunetele au fost acoperite iar de

sforăitul hurui- tor cu care Napoléon a inspirat, iar Nilly s-a grăbit să profite de ocazie şi să-i mai toarne praf în gură. Sforăitul inspirat s-a oprit subit, şi la fel a făcut şi inima lui Nilly.

Câteva secunde, nu s-a mai auzit decât cântecul unui greier de afară. Apoi inspiraţiile fornăitoare ale generalului au început iar, şi la fel a făcut şi inima Iui Nilly. Acum mai rămânea

doar să aştepte şi să numere invers. Nilly s-a dus într-un colţ al cortului, a închis ochii, şi-a acoperit urechile cu mâinile şi în sinea lui a numărat invers.

Şase, cinci, patru, trei, doi, unu...

VOOOOOMU!

Două dintre gărzile personale ale lui Napoleon Bonaparte se aflau chiar lângă cort. Amândoi dormeau pe

jumătate şi amândoi
erau pe jumătate
surzi, de la toate
focurile de tun pe care
urechile lor fuseseră
nevoite să le îndure
de-a lungul carierelor
lor lungi de soldaţi.
Dar amândoi s-au

trezit când au auzit *vooom-ul* uriaş.

— Ce-o mai fi şi asta? a întrebat una dintre gărzi, luându-şi puşca de pe umăr şi răsuflând agitat prin mustaţa sa în formă

de ghidon de motocicletă.

— Credeam că ai strănutat tu din nou, a spus celălalt, luându-şi puşca de pe umăr şi răsuflând agitat prin mustaţa sa în stil Fu Manchu.

— Priveşte, a spus Ghidon, arătând spre cer.

Şi acolo — conturat pe fondul lunii mari şi galbene — au zărit ceva fluturând,

îndepărtându-se
în zbor şi în cele
din urmă
dispărând în
întunericul ce se
întindea de
cealaltă parte a
drumului către
Bruxelles, de

partea în care englezii îşi ridicaseră tabăra de noapte

— .Ce-a fost asta? a întrebat Ghidon.

— Dacă n-aş fi avut mai multă minte, aş fi zis că a fost un

tip îmbrăcat în cămaşă de noapte agitându-şi braţele, a spus Fu Manchu. Dar suntem numai în 1815, aşa că oamenii încă nu ştiu să zboare.

— Adevărat, adevărat. Dar poate c-

ar fi bine să vedem dacă toate sunt în ordine cu împăratul.

Au ridicat clapa cortului şi au păşit înăuntru. întâi au văzut că luna strălucea printr-o gaură din tavanul

cortului şi că bucăţele mici şi aparent scumpe de puf de pilotă pluteau în lumina ei.

— Ce... a început să spună Ghidon, înălţând arma sa lungă cu baionetă

aproape la fel de lungă şi alergând la pat, unde a ţipat: Generatorul nu-i aici!

— Şi lipseşte şi pilota lui! a strigat Fu Manchu ajungând şi el aici.

— Bună, a spus Nilly, păşind în lumina lunii.

Cele două gărzi au luat îndată poziţia de drepţi, cu armele în lateral.

— Iertare, Sire! Nu v-am văzut,

Generatore, Sire! a strigat Ghidon.

— Pe loc repaus, soldat, a spus Nilly. Bubuitura pe care tocmai aţi auzit-o, ştiţi ce a fost?

— N-am idee, Generatore, Sire! a strigat Fu Manchu.

—Au fost englezii, care au încercat să mă asasineze. O bombă în patul meu. Din fericire pentru Franţa,

personalitatea mea e de tip A...

— E de... ce?

— Mă trezesc devreme. Tocmai stăteam aici şi mă spălam pe dinţi.

— Cum? a spus Fu Manchu. Dar toată

lumea ştie că francezii niciodată nu se spală pe...

— Gura, Jacques, a spus Ghidon, holbându-se la umbre cu arma pregătită. Unde s-au dus englezii şi cum au intrat?

— A fost unul singur, a spus Nilly. Şi, de fapt, era o englez-oaică. Se ascunde în cada aia.

Ambii soldaţi s-au răsucit şi au îndreptat armele spre cadă,

care părea să fie goală.

—Credeam că francezii nici nu fac baie, a mormăit Fu Manchu din spatele mustăţii.

— Taci, Jacques, a şoptit Ghidon. L-ai auzit. E englezoaică.

— Şşş! a poruncit Nilly. Pregătiţi-vă s-o arestaţi!

Toţi trei au privit cada îndelung, foarte pregătiţi.

— Ce aşteptăm? a întrebat Ghidon în cele din urmă.

— Ca ea să rămână fără aer şi să (ie nevoită să se ridice la suprafaţă, a spus Nilly.

— N-am putea s-o ridicăm noi, pur şi simplu? a întrebat Fu Manchu.

—Ei, am putea încerca, a spus Nilly. Dar aici e vorba de marea spioană engleză Zero Zero

Virgulă Zero Raspa Hari, care a străpuns 16 de floretişti în dueluri foarte cinstite, a strangulat un şarpe constrictor boa şi a putut să ridice în braţe patru ruşi. Dar nu am nimic

împotrivă, daţi-i bătaie.

— Ei, nu, a spus Ghidon. Nu ne grăbim, nu-i aşa, Jacques?

— Nu-i nicio grabă, a spus Fu Manchu.

Aşa că toţi trei au privit cada în continuare, foarte pregătiţi.

— Doamna are plămâni pe cinste, a şoptit Fu Manchu.

Ca două baloane meteorologice, a

spus Nilly, care observase că luna începea să se stingă şi că întunericul începea să capete o nuanţă cenuşie, ca la răsărit

Drept atunci, suprafaţa apei a fost străpunsă şi aşa şi-a făcut apariţia: înaltă şi slabă, cu un trenci negru, cu cei doi ochi ai ei holbaţi, deasupra

gurii ăleia căscate, descoperind acei dinţi mici şi ascuţiţi, de peşte răpitor

— .*Uaa*, a făcut Fu Manchu, sărind în spate de spaimă.

—Nu mişca, vrăjitoare hidoasă a apelor ce eşti! a strigat Ghidon. Să mişti măcar un fir de păr din nas, şi-o să trag!

Raspa a deschis gura. Apoi a închis-o.

A deschis-o, a închis-o, şi aşa mai departe. Dar nu s-a mişcat.

— Puneţi-i cătuşele! a strigat Nilly.

— Ce anume ? a întrebat Ghidon, holbându-se în

continuare, cu o privire destul de neliniştită.

— A, aşa-i, probabil că încă n-au fost inventate, a spus Nilly, scărpinându-se în creştetul capului, pe sub pălăria aia

ciudată. Atunci frânghie. Legaţi-o pe spioana engleză Zero Zero Virgulă Zero Raspa Hari. Acum! E... ăăă... un ordin!

Cu aceasta, cei doi soldaţi au ridicat-o din cadă pe Raspa, care a

început să ţipe şi să lovească din picioare, şi au legat-o fedeleş, până când a ajuns să arate ca un ştiulete de porumb.

— Ce ţipete de strigoi! a spus Ghidon.

Apoi şi-a descălţat bocancul stâng jerpelit, şi-a scos şoseta stângă, plină de găuri, şi i-a îndesat-o în gură. Brusc, s-a lăsat tăcerea.

— Acum ce facem, Generatore?

— Percheziţionaţi-o!

Ghidon a făcut cum i-a spus Nilly.

— Un borcan de praf, a spus el. Hmm, miroase a căpşuni.

— Dă-l încoace, a spus Nilly şi a prins borcanul care i-a venit în zbor. Şi duceţi prizoniera în vreo carceră. S-au inventat carcerele, nu?

— Ăăă, păi, da, a spus Fu Manchu,

punând-o pe Raspa pe picioare — bine, de fapt, pe rolele ei — şi împingând-o afară din cort.

— Vino, frumoasă domniţă-spion.

— Mai bine te-ai duce şi tu s-o

supraveghezi, i-a spus Nilly lui Ghidon, care nu se clintise.

— Dar, Generatore, am primit ordin de la mareşalul Grou- chy să te păzim neîntrerupt.

— Chiar aşa? a spus Nilly. Ei, atunci, contramandez ordinul ăla chiar acum. În fond, eu sunt... ăăă... Generatorul, nu?

— Desigur, Generatore, Sire!

Ghidon a luat poziţia de drepţi, a salutat, a făcut stânga- mprejur şi a ieşit din cort în pas de marş.

înainte ca clapa cortului să se ñ aşezat la loc în urma lui, Nilly

deja fugise la cadă şi turnase în ea nişte praf din borcanul cu săpun. Şi-a scos sabia din teacă, a înfipt-o în apă şi a început să amestece. În scurt timp, a început iar să se formeze un strat de

spumă. Nilly a înşfăcat borcanul cu săpun al timpului şi s-a urcat pe marginea căzii. Voia să sară iar în ea ca o ghiulea, să se întindă pe fund şi să-şi dorească să se întoarcă la Hôtel

Frain- che-Fraille, unde fără îndoială că-l aşteptau toţi ceilalţi: Lisa, doctorul Proctor şi Juliette Margarine. Claude Cliché ar ajunge să ţină de istorie şi n-ar mai fi întâlnit pe niciunul dintre ei.

Nilly şi-a aplecat genunchii, pregătit să sară în cadă.

— *Puis-je entreri** a strigat o voce aspră.

Nilly a ridicat privirea. Un bărbat într-o uniformă

aproape la fel de frumoasă ca a lui aştepta în pragul cortului. Era subţire, înalt şi avea o cicatrice în formă de Vpe unul dintre obraji.

— Bună dimineaţa, Generatore Napoléon.

— Nu cred că a venit încă dimineaţa, a spus Nilly, vârând îndată borcanul cu săpunul timpului în

buzunarul interior al hainei.

Dar bărbatul a intrat imediat în cort.

— Se pare că puţinul somn v-a priit, Generatore. Păreţi mai tânăr decât ieri.

— A, mulţumesc frumos, a spus Nilly, încercând să născocească cea mai rapidă cale de a-l convinge pe tipul ăsta să plece. Bănuiesc că e doar efectul hainelor. Sunt noi, fireşte.

— Adică sunt hainele noi ale împăratului? a întrebat bărbatul zâmbind şi s-a aşezat pe un scaun.

— Sunt împăratul? a spus

Nilly, căscând gura de uluire.

Bărbatul a izbucnit în râs.

— Depinde de dumneavoastră. Însă ultimul dumneavoastră ordin a fost să vi se spună Generator.

— Asta am dedus şi eu. Aăă, aminteşte-mi, de ce am vrut asta?

— Aţi uitat? E o combinaţie între general şi dictator Rezultă Generator, nu? Ei, bine, strict

vorbind, a fost ideea mea. Aşa cum sunt multe dintre ideile din ultima vreme.

A oftat, privindu-şi mănuşile albe.

— Atunci, să trecem la treabă?

— La treabă? a întrebat Nilly. După cum vezi, încă mă pregătesc. Nici n-am apucat să iau micul dejun. Ai putea, deci, să- mi acorzi câteva minute, domnule... domnule...?

Bărbatul a ridicat din sprâncene.

— Eu sunt, mareşalul Grouchy.

— Da, desigur, a spus Nilly, râzând nervos. E doar... doar... din cauza

acestui... ăăă... cleşte pentru nas.

Grouchy s-a ridicat.

— Dacă v-aţi terminat de spălat sabia, Sire, avem o bătălie de câştigat, Generatore.

— O bătălie? a întrebat Nilly confuz. Care bătălie?

— Armata britanică aşteaptă de cealaltă parte a drumului, Generatore. Nu sunteţi nerăbdător să pornim?

— Foarte nerăbdător, a spus Nilly înghiţind în sec.

— Ei, atunci să mergem. Suntem pregătiţi.

— La cine te referi mai exact când spui „suntem”? a

întrebat Nilly, gândindu-se dacă n-ar fi mai bine să sară în cadă, pur şi simplu.

Tipul ăsta nu se dădea dus.

— La dumneavoastră, la

mine, la calul dumneavoastră şi...

A tras clapa cortului într-o parte.

—... la aproximativ 70 000 de oameni.

Nilly a holbat ochii şi a rămas cu gura căscată. într-adevăr, în

lumina zorilor, în faţa cortului a văzut un cal alb magnific, gata de drum. Însă nu de asta a căscat gura Nilly. În spatele calului, cât cuprindea privirea lui, erau aliniaţi soldaţi în uniformă albastră, cu

puşti şi baionete, aşteptând ordine.

Mareşalul Grouchy a ieşit din cort.

— Soldaţi, salutaţi-l pe Generatorul vostru! a strigat el.

În răspuns, pe câmpie a răsunat strigătul sincronizat a 70 000 de oameni: *„Vive Napoleon! Vive la France!”*

Nilly a coborât privirea la bulbucii de săpun de dedesubt,

încă ar fi putut să plece.

— Soldaţi, sunteţi gata să muriţi pentru Generatorul vostru? a strigat Grouchy.

— *Oui!* au strigat soldaţii.

Nilly tocmai îşi apleca genunchii, pregătindu-se să sară, când un gând i s-a ivit într-o jumătate a creierului. Despre ceva ce-i spusese Juliette, că ar avea o singură şansă să

schimbe istoria. *Şi ce daca?* a spus cealaltă jumătate de creier. *Scapă de-aici cât mai poţi!* Nilly s-a pregătit să plonjeze în cadă. Adică era convins că se ghemuise, pregătindu-se să sară

ca o ghiulea, dar când a privit în jos, a descoperit că încă stătea în picioare pe margine. Nu putea s-o facă. Pur şi simplu nu putea. Aşa că a oftat, a sărit de pe marginea căzii, şi-a vârât sabia

înapoi în teacă şi a ieşit din cort.

Un soldat, care îl aştepta, l-a ridicat în şaua calului său alb. Din nefericire, în timpul acestei manevre, sabia a

ajuns între picioarele lui Nilly înainte să se aşeze, şi l-a durut atât de tare, încât a trebuit să inspire adânc şi încet de câteva ori, ca să nu

izbucnească în ţipete. După ce, clipind, a reuşit să-şi alunge lacrimile de durere din ochi, a observat armata de 70 000 de soldaţi, care-l

priveau fix. Adică 140 000 de ochi. Minus cei care pierduseră unul sau ambii ochi în bătăliile din Rusia sau Prusia, desigur. Însă toţi soldaţii cu câte

doi, unul sau zero
ochi aveau ceva
în comun. Toţi
arătau foarte
ţepeni şi rigizi, cu
burţile supte şi cu
umerii aduşi
cumva în spate

— Pe loc repaus, a strigat Nilly.

70 000 de soldaţi au răsuflat, şi-au relaxat umerii şi s-au rezemat de puşti în acelaşi timp.

Hmm, a gândit Nilly. *Fascinant. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă af...*

— Zâmbiţi! a strigat Nilly.

înaintea lui au apărut 70 000 de zâmbete uşor derutate.

— Săriţi ! a strigat Nilly.

70 000 de soldaţi au sărit şi pământul s-a cutremurat când au aterizat.

Din poziţia sa, ţinând încă mâna în interiorul hainei pe borcanul cu săpunul timpului, Nilly a

trebuit să admită că toate astea erau cam drăguţe. Chiar aşa, simţea că s-ar putea obişnui foarte uşor să conducă 70 000 de oameni în felul ăsta. Mai ales dacă ar fi

luat micul dejun înainte.

Lângă el s-a ivit încă un cal, pe care stătea mareşalul Grouchy.

— Pălăria voastră, Sire... a şoptit

mareşalul din colţul gurii.

— Da? a spus Nilly.

— Epusă pe dos.

— Pe dos?

— Vârful trebuie să stea în faţă, Generatore. Aşa arată

puţin... ei bine, caraghios.

—Eeee, a spus Nilly. Dacă pot hotărî să mi se spună împărat şi să fac 70 000 de oameni să sară, cred că ar trebui să pot

hotărî şi cum să-mi port pălăria. Nu crezi, Grouchy?

Pielea de pe faţa mareşalului Emmanuel de Grouchy s-a albit şi parcă s-a şi întins.

— Nu crezi ? a repetat Nilly mai tare.

— Ăăă, da, Generatore, Sire, a spus Grouchy cu o plecăciune, dar Nilly a observat cum strângea din falei de furie. Poate că ar fi

bine să însufleţiţi puţin trupele înainte de bătălie.

— Aşa voi face, a spus Nilly şi s-a întors spre armata sa.

A tras aer adânc în piept şi vocea lui a

răsunat în dimineaţa tăcută:

— Dragii şi bravii mei soldaţi!

— *Oui!* au aclamat soldaţii.

— Luptăm de multă vreme! a strigat Nilly.

— *Oui!* au aclamat soldaţii, dar unii şi-au aruncat între ei priviri derutate.

— Mulţi dintre noi nici măcar n-au luat micul dejun! a strigat Nilly.

Soldaţii au strigat *„Oui"*! dar, de data asta, cu mai puţin entuziasm şi în mulţimea de soldaţi au început să se audă murmure. Cu colţul ochiului, Nilly l-a observat pe

mareşalul Grouchy apropiindu-se.

—Şi, de fapt, pentru ce am luptat şi am murit? a strigat Nilly. Ei bine, pentru mine, un Generator cam micuţ, ca eu să

pot stăpâni mai mult teritoriu!

Câţiva soldaţi au strigat *„Oui!”>* pe când alţii I-au privit în tăcere.

—De ce-ar fi atât de onorabil să mori pentru împărat şi

patrie, când împăratul şi patria nu vor decât ca voi să-i ajutaţi, şi niciodată invers ?

Vocea lui Grouchy a şuierat încet de lângă Nilly.

— Ce-ţi închipui că faci, netotule? Strici totul!

Dar Nilly nu s-a oprit:

—Iată-ne aici, într-o ţară micuţă, care în câţiva ani se va numi Belgia. Nu va aparţine

nici francezilor, nici englezilor, ci unor ţărani paşnici care se vor guverna singuri, vor alege din când în când un prim-ministru, vor face cartofi prăjiţi şi se vor întrece în curse cu

bicicleta. Şi atunci ce rost au toate împuşcăturile astea, împuşcarea unor soldaţi care luptă în numele altor regi stupizi care-şi spun că ar fi distractiv să adune cât mai mult

teritoriu cu putinţă, dar cărora, de fapt, nu le pasă dacă supuşii lor sunt fericiţi sau dacă au ce mânca la micul dejun?

În afară de vocea lui Nilly şi de un greiere care se

scărpina la picior, pe câmpurile din Waterloo nu se mai auzea absolut nimic.

— Am o propunere! a strigat Nilly. Anume să ne ducem cu toţii acasă şi să luăm micul dejun!

— *Oui!* a strigat un singur soldat undeva în mijlocul câmpiei.

— Eşti nebun! a şuierat Grouchy, trăgând scurt de hamuri şi făcându-şi calul să se ridice pe picioarele dinapoi. Te

eliberez de comandă, Generatore!

— Propun, le-a strigat Nilly soldaţilor confuzi. Adică nu vă dau un ordin, dar propun următoarele. Lăsaţi puştile, mărşăluiri spre casă,

îmbrăţişaţi-vă soţiile şi copiii şi nu fumaţi în pat!

— *Oui!* au strigat câţiva.

—Faceţi mişcare! a strigat Nilly. Votaţi în alegeri libere şi

puneţi-vă centurile de siguranţă!

— *Oui!* au strigat şi mai mulţi soldaţi.

— Şi nu vă temeţi că cei de acasă ar putea să ne numească laşi, a strigat Nilly. Mareşalul Grouchy, de

aici, mi-a promis că va spune curţii regale din Paris că am luptat ca nişte idioţi ce suntem, dar că a trebuit să cedăm înaintea unor forţe superioare!

Calul lui Grouchy sălta cu atâta

sălbăticie, încât mareşalul înspăimântat a alunecat de pe el şi a aterizat în fund.

— Aşadar, ce spuneţi? a strigat Nilly. Mergem ACASĂ?

De data asta, răspunsul a fost atât de gălăgios şi sincronizat, încât, practic, cerul de peste Waterloo s-a surpat şi englezii de peste drum au crezut că francezii lansaseră

prima salvă de tun.
Sau a doua, din
moment ce cu puţin
timp în urmă îl
lansaseră în tabăra lor
pe tipul ăla mic şi
ciudat, îmbrăcat doar
în cămaşă de noapte,
un om atât de nebun,

încât pretindea c-ar fi fost Napoléon!

—*Oui!* au strigat soldaţii francezi. *OUI!*

— Bine! a strigat Nilly. Dar nimeni sa nu povestească nicăieri ce s-a întâmplat, de

fapt, aici, la Waterloo. De acord?

— *OUI!* i-au strigat în replică cei aproximativ 70 000 de soldaţi.

—În marş, spre casă! a ţipat Nilly şi, întorcând calul, a au-

zit puştile izbindu-se de pământ în spatele său.

Dar în faţa sa l-a văzut pe mareşalul Emmanuel de Grouchy.

— Ce-ai impresia că faci? a răcnit

mareşalul, masându-şi spatele. *Anulezi* Bătălia de la Waterloo ?

—Şi ce dacă? a spus Nilly căscând. N-ai decât să mă dai în judecată!

— Să te dau în judecată? Te trimit Ia curtea marţială!

Grouchy era atât de furios, încât îi tremurau ochii.

— Fie, a spus Nilly, coborând din şa. După

baia mea de dimineaţă.

S-a grăbit să intre în cort, dar abia a apucat să pună un picior pe marginea căzii, că a simţit ceva foarte ascuţit împun- gându-l în spate. S-a întors şi

s-a trezit faţă în faţă cu Grouchy, care avea o sabie în mână. Nilly a înjurat, pentru că a descoperit că vârful spadei mortale îl fixa drept între ochi, de la numai câţiva milimetri de frunte.

— Spune-mi, a spus Grouchy. *Chiar* eşti Napoleon? Dă-ţi jos chestia aia de pe nas, să văd.

— Drepţi! a ordonat Nilly. Sari!

Însă ordinele lui scurte parcă n-aveau

niciun efect asupra mareşalului.

— Gărzi! a urlat Grouchy fără să-şi ia ochii de la Nilly. Gărzi, veniţi în clipa asta!

— Ne-a strigat cineva?

Ghidon şi Fu Manchu au intrat în cort şi s-au oprit drept în spatele lui Grouchy.

—Arestaţi-l pe impostorul asta! a zbierat mareşalul. Legaţiei şi perpeliţi-l la foc mic până când va

recunoaşte că e spion englez. Apoi îl vom spânzura de primul copac!

— Bine, a spus Ghidon oftând. Frate, numai muncă, muncă şi iar muncă.

—Şi ce rost mai are să-l frigem? a întrebat Fu Manchu oftând. De ce să nu-l spânzurăm imediat? încă n-am luat micul dejun.

— Mişcaţi-vă! a răcnit Grouchy.

— Da, să trăiţi, mareşale.

Au oftat şi au pornit spre Nilly.

— Staţi! a spus Nilly. Mareşalul trebuie legat!

— Interesant, a spus Ghidon, oprindu-se brusc. Altceva?

— Gâdilaţi-i tălpile cu nişte pene până când promite să se poarte ceva mai frumos. Şi apoi

trimiteţi-l acasă, la mama lui, cu un bilet.

— Legaţi-I imediat! a răcnit Grouchy. Altfel, o să vă spânzur şi pe voi!

— Aşa ai să faci, da? a întrebat Ghidon, mişcând puşca puţin,

încât s-a întâmplat să ajungă îndreptată chiar spre mareşal.

Grouchy a devenit alb la faţă.

— Ascultaţi, bunii mei domni, a spus el. Vă voi promova la rangul de locotenenţi

dacă faceţi cum vă spun. Gândiţi-vă: ofiţeri în armata franceză. Mai mult, voi accepta să *nu* vă spânzur. Ce spuneţi ?

Ghidon şi Fu Manchu s-au uitat unul la altul. Apoi la

mareşal. Şi, la urmă, la Nilly.

— Ce spuneţi, Generatore? Aveţi o ofertă mai bună?

—Da, a spus Nilly scărpinându-se în ureche cu degetul arătător stâng. Micul

dejun. Pâine proaspătă cu gem de căpşuni.

—Pâine proaspătă, a repetat Ghidon, întorcându-se spre Fu Manchu.

—Gem de căpşuni? a repetat Fu Manchu, privindu-l pe Ghidon.

— Ascultaţi, bunii mei domni... a spus Grouchy.

Dar atât a apucat să spună, pentru că în clipa următoare i-a

fost îndesată în gură o şosetă găurită pentru piciorul drept şi, după ce a fost legat cu destul de multă frânghie, şi el s-a transformat în ştiulete.

— Luaţi-l şi gâdilaţi-l, a spus Nilly şi a început să-şi descheie nasturii de la haină. Şi ar fi minunat dacă aţi putea să agăţaţi un semn cu NU DERANJAŢI la intrare, pentru că am

de gând să fac baia de dimineaţă.

Englezilor şi Ducelui de Wellington nu li s-a împotrivit nimeni în ziua aceea, la Waterloo. Au mărşăluit direct în tabăra abandonată a

francezilor. Aici au găsit nenumărate puşti şi tunuri părăsite, precum şi o carceră în care era ţinută o femeie pe jumătate scoasă din minţi, cu un picior de lemn şi un trenci lung

şi negru, plus un cort la intrarea căruia era atârnat un semn pe care scria NU DERANJAŢI în franceză. în mod normal, englezii, un popor foarte politicos, n-ar fi ignorat un ase-

menea semn, dar, din moment ce nu ştiau să citească în franceză, au intrat drept în cort. Însă n-au găsit decât o cadă din care tocmai dispăreau şi ultimii bulbuci de săpun.

— Cât de stânjenitor! le-a spus Ducele de Wellington ofiţerilor săi, lovind supărat cada cu piciorul. Şi eu, care eram nerăbdător să devin erou, cu pierderi umane imense de

ambele părţi. Am câştigat fără să tragem măcar un singur foc!

Unul dintre ofiţerii lui Wellington i-a şoptit ceva în ureche.

—Strălucit! a exclamat Wellington.

Tocmai mi-a venit o idee! Ascultaţi, când ajungem acasă, le vom spune celor de la curtea regală că am luptat cu mult curaj şi i-am strivit pe francezii ăştia. Vom spune că a fost cea mai mare

bătălie a tuturor timpurilor! Cât despre francezul ăla mic şi ciudat, în cămaşa de noapte, care-şi închipuie că-i Napoleon, vom spune că e *chiar* Napoléon!

Ducele a râs zgomotos.

— Şi apoi îl vom trimite pe vreo insulă îndepărtată, ca să nu ne poată dezvălui înşelătoria, în caz că-i va veni mintea la loc!

Ducele s-a apropiat de ofiţerii săi într-o maniera conspirativă şi a şoptit:

—Şi nimeni să nu spună ce s-a întâmplat, de fapt,

aici, la Waterloo. De acord?

Toţi ofiţerii au răspuns odată:

— De acord!

Nilly stătea pe un scaun, lângă cada din Hotel Frainche-Fraille. Purta

pantaloni mult prea
mari pentru el şi o
cămaşă pe care-o
împrumutase de la
Madame Trottoir, de
la biroul de recepţie.
Dar măcar hainele
astea erau uscate,
spre deosebire de

uniforma albastră udă leoarcă cu care sosise, atârnată acum de spătarul scaunului în timp ce apa se scurgea din ea. Nilly stătea cu capul sprijinit în mâini şi privea amărât apa

întunecată. Ceilalţi nu erau aici! Era complet singur. Fără a lua în seamă păianjenul peruvian sugător cu şapte picioare, numit Perry, care se afla într-un pahar pentru periuţe de dinţi lângă

un tub cu Super-Lipiciul cu Acţiune Rapidă al Doctorului Proctor, pe poliţa de sub oglindă. Perry asculta în tăcere şi, aparent, cu aer compătimitor, în timp

ce Nilly îndruga disperat:

— Acum ce mă fac? Nu mai suport. Ştii ce-aş vrea să fac? Să mă întorc la momentul în care ne-am mutat pe Bulevardul Tunurilor

şi să mă asigur că n-o să-i cunosc niciodată nici pe Lisa, nici pe doctorul Proctor! Pot să-mi găsesc alţi prieteni, care să-mi dea mult mai puţină bătaie de cap.

Nilly a chibzuit asupra celor spuse.

—Bine, poate că nu mi-aş fi făcut alţi prieteni. Dar mai degrabă aş fi rămas singur decât să fiu... ei bine, singur, cum sunt acum. îmi pare rău s-o

zic, Perry, dar nu prea ştii să-mi ţii de urât.

Nilly a lovit cu piciorul peretele căzii, încât aceasta a scos un sunet adânc şi cutremurător, ca de submarin.

Apoi a sărit de pe scaun, a ieşit din baie şi s-a întins în pat istovit.

Ultimul gând care i-a venit înainte să adoarmă a fost că măcar a doua zi avea să poată lua micul dejun.

Nilly visa un ou prăjit cu gălbenuşul de mărimea unui capac de canalizare şi felii de bacon atât de proaspete, încât încă guiţau, moment în care, deodată, s-a trezit.

Auzise ceva.

În baie.

Bulbuci… ca şi când cineva s-ar fi înălţat din adâncuri… din adâncuri de apă, spaţiu şi timp… ca şi când sosise ceva… în cada călătoare în

timp? Nilly s-a ridicat în capul oaselor şi s-a holbat prin întuneric la uşa de la baie, ascultând cu inima zvâcnindu-i în piept. Dar nu s-a mai auzit nimic.

A strigat precaut:

— Lisa?

Vocea lui părea atât de goală şi de singuratică în întuneric. Mai ales pentru că din baie n-a venit niciun răspuns.

— Doctore Proctor?

În continuare, niciun răspuns.

— Juliette?

Tot nimic.

Nilly s-a ascuns sub pături. Nu simţea nevoia să strige şi al patrulea nume, nici nu voia să se gândească

la el. Pentru că până şi gândurile sale erau bâlbâite când venea vorba de R-R- Raspa.

A rămas aşa câteva minute, dar nu s-a întâmplat nimic. Iar pentru tipi ca Nilly, o singură situaţie e

mai dureroasă decât atunci când se petrec lucruri foarte înfricoşătoare, şi anume când nu se întâmplă nimic. Aşa că a sărit din pat şi, pe jumătate dezbrăcat, s-a dus tiptil la locul

unde era atârnată uniforma umedă, a scos sabia din teacă, s-a apropiat pe vârfuri de uşa de la baie şi a smucit-o strigând:

— *Banzai, Englischer SchtveinehundP*

Nilly a dat buzna agitând sabia şi spintecând întunericul în trei, patru... da, poate chiar în cinci bucăţi. Abia după ce s-a convins că întunericul şi toate dinăuntrul lui fuseseră

ciopârţite ca lumea, a apăsat pe întrerupător. Din paharul pentru periuţe de pe poliţa de sub oglindă, Perry se holba la el îngrozit, cu ochii săi negri. Dar, altfel, nu era nimic

aici, în orice caz, nimic ce nu fusese aici înainte să se fi dus la culcare.

Greşit.

O sticlă de vin goală cu dop plutea în apa nemişcată din cadă.

A privit-o mai atent. Iarăşi greşit: nu era deloc goală.

ENGLISCHE SCHWEINHUND

Nilly a luat sticla, şi-a înfipt dinţii în dop şi l-a scos cu un *plop*. Apoi a întors sticla cu capul în jos, a scuturat-o, şi un petec de hârtie a căzut pe pardoseala băii.

L-a despăturit şi a citit. Ochii i-au fugit la final. Zâmbetul de pe chipul lui se lungea din ce în ce.

Era de la Lisa.

— Ei bine, Perry, prietenul meu vechi, a spus el, împăturind

biletul şi privind în oglindă partea destinată lui. Din nou la luptă. îmi pare rău că sunt nevoit să te lipsesc de compania mea, dar mă cheamă aventuri noi. Spune-mi, ce ştii despre Re-

voluţia Franceză şi despre decapitări ?

* ***Pot intra?*** (lb. franceză, în original). ***(N. red.)***

* ***Englischer Schweinehund — Ticălos englez*** (Ib. germană, în original). ***(N. red.***
)

14- Gustave Eiffel

Un bărbat cu o mustaţă enormă, în formă de ghidon de motocicletă, cu o burtă şi mai enormă şi având între buze o pipă se holba la fata care apăruse atât de subit în biroul său. Ca

să nu mai vorbim de cadă. Şi-a strâns ochiul în jurul monoclului, a scos un *pff!* surprins printre buze şi un nor de fum de tutun s-a înălţat în aer printre rafturile de cărţi.

Lisa s-a uitat în jur. Pe pereţi erau atârnate ilustraţii cu clădiri, poduri, berării şi alte lucruri enorme care încep cu consoane, care n-ar fi încăput într-o geantă obişnuită. Pe birou,

sub fereastră, erau două schiţe, două sticle de vin roşu goale şi un săculeţ cu tutun. Fereastra dădea spre o piaţă publică întinsă, liberă şi cam pustie. De fapt, surprinzător de pustie.

Cu excepţia tuturor oamenilor cu umbrele de soare şi jobene, care se plimbau prin ea. Piaţa asta părea ciudat de familiară, şi-a spus Lisa.

— Cine eşti? a întrebat bărbatul. Şi de unde ai venit?

— Sunt Lisa, a spus Lisa, storcând mâneca puloverului său. Vin de pe Bulevardul Tunurilor din Norvegia. Dintr-un

moment din mileniul următor. Trebuie să fiţi Gustave EifFel, aşa- i?

Bărbatul a încuviinţat din cap şi apoi a izbucnit într-un acces de tuse.

— înţeleg că vă e teamă, domnule EifFel, a spus Lisa ieşind din cadă.

Bărbatul a făcut un gest indiferent din mână, tuşind, şi apoi, cu o voce care abia se

putea numi şuierat, a şoptit:

— Nici vorbă.

Faţa lui se făcuse roşie ca un bujor şi era clar că se chinuia să ia aer. Când în sfârşit a reuşit să respire, a cârâit din

gât şi a bolborosit din plămâni. Apoi şi-a pus pipa înapoi în gură, a inhalat şi a spus cu un zâmbet mulţumit:

— Nimic grav, doar un pic de astm.

Lisa a observat că domnul EifFel nu

părea atât de speriat pe cât se aşteptase, având în vedere că o cadă şi o fată care spunea că venise din viitor tocmai apăruseră din senin în biroul lui. Şi, după o

clipă, a înţeles şi motivul.

— Profesorul a spus că vor veni două persoane, a spus domnul EifFel. Se pare că un anumit domn Nilly lipseşte.

— Aţi vorbit cu doctorul Proctor? a exclamat Lisa. Unde e?

Domnul EifFel şi-a vârât un deget între doi nasturi de la vestă şi s-a scărpinat pe burtă.

— Din nefericire, nu ştiu exact, *mon amie*. A avut o întâlnire foarte scurtă, chiar aici, în camera asta. Apoi a plecat. Dar a sosit într-o cadă, aşa, ca tine. O cadă

călătoare în timp, din câte mi-a explicat.

Şi I-aţi crezut? a întrebat Lisa. Că a inventat o metodă de a călători în timp

—?Fireşte. Mi-ar fi fost mai greu sa cred

situaţia opusă, că
nimeni n-ar ii inventat
vreodată o metodă de
a călători în timp.
Doar sunt inginer, şi
am o mare şi fermă
încredere în ca-
pacitatea oamenilor
de a crea diverse

lucruri. Nu e nevoie decât de un dram de imaginaţie şi de puţină logică.

EifFel a zâmbit trist.

— Din păcate, eu însumi am doar logica, dar nu şi imaginaţia.

Dacă este ceva din care niciodată n-o să ai destul, aceea este imaginaţia.

— Vai, dar ştiu un băieţel care la capitolul ăsta întrece orice limită, a spus Lisa, storcându-şi

părul ud deasupra căzii.

— Chiar aşa? De-aş putea să fiu în poziţia lui...

— De ce?

EifFel a tuşit şi a făcut un semn spre fereastră

—.Anul viitor arc loc Expoziţia Internaţionala şi consiliul oraşului Paris mi-a cerut să proiectez un turn care să se potrivească în piaţa aceea de afară. Mi-au impus numai

trei cerinţe: să fie frumos, să fie ingenios şi să taie respiraţia oricui l-ar vedea. Fie...

EifFel a lăsat monoclul să-i cadă în mână, a închis ochii şi s- a scărpinat pe frunte cu pipa.

—Problema e că pur şi simplu nu am imaginaţia necesară să născocesc ceva atât de frumos şi de ingenios. Şi singurul lucru care-mi taie respiraţia e tutunul ăsta, care nu e nici pe

departe suficient de tare. Construcţia trebuie să înceapă în câteva luni şi acum toată lumea aşteaptă să termin proiectul. Dar numi reuşeşte. O să mă concedieze şi o să mă pună să

proiectez suporţi pentru biciclete!

L-a cuprins un nou acces de tuse şi roşul i s-a ridicat în obraji de parcă ar fi fost un termometru.

—Baliverne, a spus Lisa. Fireşte că puteţi

să proiectaţi ceva frumos şi ingenios.

—Mă tem că nu e aşa, a spus EifFel, înecându-se puţin. Nu reuşesc decât să proiectez poduri late, solide şi cam urâte. Cum e podul ăsta

despre care a venit să mă întrebe profesorul...

— Aşa?

— Am terminat proiectul pentru un pod din Provenţa. Aveam de gând să-l predau săptămâna

viitoare. A vrut să modific planurile, să fac podul un pic mai îngust. Mi-a spus ceva despre hipopotami şi limuzine...

— Da, da! a strigat Lisa. Mai îngust, ca doctorul Proctor şi

Juliette să poată scăpa, să meargă la Roma şi să se căsătorească!

—Da, asta a spus. O poveste înduioşătoare, mărturisesc că aproape mi-au dat

lacrimile. Şi chiar nu am avut nimic împotrivă să fac monstruozitatea aia puţin mai îngustă. Aşa că am acceptat.

— Uraaa! a exclamat Lisa, sărind de bucurie. Atunci va

funcţiona! Atunci toate se vor termina cu bine! Vă mulţumesc atât de mult, domnule EifFel! Rămas-bun!

A sărit înapoi în cadă.

— Stai o clipă... a spus Eiffel.

— Trebuie să mă întorc repede în vremurile mele, cât încă mai sunt clăbuci. Cred că toţi mă aşteaptă.

— Profesorul tău nu s-a întors. Nu m-a lăsat să schimb planurile pentru pod.

— Poftim? a spus Lisa uluită, făcând ochii mari. De ce nu?

— La o sticlă de vin, mi-a spus câte

ceva despre ce se va întâmpla în viitor. Şi atunci i-a venit deodată în minte ceva ce eu uitasem. Că, dacă podul ar fi mai îngust, tancurile americane care au eliberat Franţa de sub

Hider în al Doilea Război Mondial nu vor reuşi să-l traverseze. Şi că asta ar fi o catastrofa mai mare decât dacă el şi Juliette n-ar mai fi împreună. Da, acest Hider se va naşte

foarte curând şi înţeleg că va fi o persoană groaznică. Aşa că nu vrem să-l lăsăm să stăpânească Franţa.

—Nu, fireşte că nu, a spus Lisa. Da... dar atunci, ei bine,

atunci totul e pierdut. Atunci, până la urmă, Claude Cliché va învinge.

— Da, asta a spus şi doctorul Proctor al vostru, a spus EifFel, încuviinţând uşor din cap. Aşa că am

deschis încă o sticlă de vin, am băut mai departe şi amândoi am ajuns să ne emoţio-năm cam tare.

— Şi apoi? a întrebat Lisa.

— Apoi am făcut singurul lucru la care

mă pricep, a spus EifFel. Am privit situaţia în mod logic.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Profesorul vostru mi-a spus că, atunci când stră-stră-stră-stră-străbunicul

lui Juliette, Contele de Monte Crisco, a fost decapitat în Revoluţia Franceză, averea familiei a fost moştenită de Leaugras Margarine, care era împătimit de jocurile de noroc. În scurt

timp, a pierdut-o pe
toată la jocuri de Uno.
Dar, dacă n-ar fi fost
decapitat, contele în
mod sigur ar fi avut
copii. Şi atunci *ei* ar fi
moştenit averea în
locul loazei ăleia
beţive de Leaugras.

Atunci, familia Margarine nu şi-ar mai pierde averea. Şi atunci, tatăl lui Juliette n-ar mai fi nevoit să accepte propunerea lui Claude Cliché de a se căsători cu fata sa, pentru a-i

salva de la sărăcie. Aşa că l-am întrebat pe profesor de ce nu s-a dus pur şi simplu în timpul Revoluţiei, ca să-l salveze pe conte de la ghilotină. Destul de logic, n-ai zice?

— Chiar aşa, a spus Lisa. Dar ce e... ăăă... ghilotina?

— A, da, a spus EifFel entuziasmat. O invenţie foarte isteaţă pe care revoluţionarii au folosit-o ca să taie capetele conţilor şi

baronilor. Bine, de fapt, şi pe ale conteselor, şi pe ale baronese- lor. Iute şi eficient, *haşt% haşt!* Am schemele invenţiei pe aici, pe undeva...

EifFel a deschis unul dintre sertarele de la birou.

— A, chiar nu e nevoie, a spus Lisa îndată. Deci acolo s-a dus doctorul Proctor? La Revoluţia Franceză?

—Da, dar trebuia să-l găsească pe acest conte în mijlocul haosului care vuia la Paris în **1793.** De aceea, nu ştiu exact unde e acum. Sau atunci. În trecut. Of, treaba asta cu

călătoritul în timp e cam derutantă, n-ai zice?

EifFel a fost cuprins iar de tuse şi ochii Iui s-au bulbucat atât de tare, încât parcă ar fi stat să-i sară din cap.

Lisa a privit spre clăbucii din cadă, care deja se risipeau. Ca să scape de aici, trebuia să se grăbească.

—Şi n-a lăsat niciun mesaj care m-ar putea ajuta să-l găsesc? a întrebat ea.

—Mă tem că nu, a spus EifFel, clătinând trist din cap. Ei bine, după ce profesorul vostru s-a gândit o clipă, m-a întrebat dacă am vreo felicitare şi vreun timbru cu chipul lui

Felix Faure, din **1888.** Ceea ce, fireşte, chiar aveam, din moment ce e **1888** şi Felix Faure e actualul preşedinte, nu?

EifFel a izbucnit în râs.

— Profesorul vostru a susţinut că timbrul va fi foarte rar şi valoros într-o bună zi, ceea ce, evident, e de-a dreptul ridicol. Pentru că timbrul ăsta e perfect banal — îl găseşti în orice lo-

cuinţă din Franţa! În orice caz, i-am dat timbrul şi o felicitare cu o imagine a pieţei pe care o vezi, aici, pe fereastră.

— Ştiam eu că piaţa asta mi-e

cunoscută! a exclamat Lisa.

S-a gândit la imaginea de pe felicitare şi şi-a amintit cum i se păruse că din piaţa pustie ar fi lipsit ceva...

— A scris câteva rânduri încifrate pe felicitare, spunând ca erau pentru doi prieteni din Oslo, a spus EifFel. Un domn Nil- ly şi o doamna Lisa. Mi-a spus că voia să vă transmită să

mergeţi în locul în care se pregătea să plece el.

— Adică... la... ăăă... Revoluţia Franceză din 1793?

— Da, nu ştiaţi asta? A spus că asta scrisese pe felicitare.

—Probabil că e vorba de partea care s-a şters. Aveţi idee unde ar trebui să încep căutarea din timpul Revoluţiei Franceze ?

— Ei bine... a spus EifFel, răsucindu-

şi mustaţa. Aş încerca la Place de la Révolution, aflată în faţa temutei temniţe Bastilia din Paris. Acolo a fost folosită ghilotina cel mai straşnic şi fără îndoială că tot acolo a

fost decapitat şi Contele de Monte Crisco.

— Mulţumesc, a spus Lisa. O să mă concentrez asupra anului 1793, a Contelui de Monte Crisco şi a *Pastiliei* din

Paris. Dar mai am o nelămurire: Cum a reuşit doctorul Proctor să trimită felicitarea de aici?

La această amintire, EifFel a început să chicotească:

— A ţinut felicitarea sub apă, în cadă, şi şi-a scufundat în acelaşi timp şi capul. A spus că n-a făcut decât să se gândească la locul în care voia să ajungă felicitarea şi — voilà!

— acolo s-a dus. Bănuiesc că numai obiectele scufundate cu totul în apă pot ii trimise, aşa că el a rămas aici.

— Interesant, a spus Lisa şi a arătat sticlele de vin goale

de pe birou. Pot să împrumut una din astea, o coală de hârtie şi un creion?

Gustave EifFel a făcut un gest larg cu mâna şi a spus:

— Te rog!

Lisa s-a dus la birou, a luat un creion şi a început să mâzgălească ceva pe o foaie. Apoi a facut-o sul, a vârât-o într-una dintre sticlele de vin, a găsit două dopuri în coşul

de gunoi şi a îndesat unul în gura sticlei.

— Ce e aia? a întrebat EifFel.

— Un bilet în care am scris unde mă duc, a spus Lisa. Dacă doctorul Proctor a putut să trimită

obiecte prin poşta-
cadă,

— Pare logic. Cui îi e adresată?

— Lui Nilly sau lui Juliette. Nu ştiu unde sunt, dar trimit biletul la cada din camera noastră, la Hotel Frainche-Fraille.

Eiffel n-a apucat să audă şi acele ultime cuvinte, pentru că Lisa îşi coborâse deja capul sub apă odată cu sticla, şi cuvintele ei pluteau la suprafaţa apei ca nişte bulbuci mici cu text.

— Gata! a spus ea, ridicând capul la loc. L-am trimis!

— Acum trebuie să plec, a spus Lisa, urcându-se în cadă.

— Şi eu trebuie să mă grăbesc, a spus Eiffel amărât. Dar a

fost o plăcere să te cunosc, Lisa. Dacă-l găseşti pe profesor, transmite-i salutări din partea mea. Şi te rog să nu zăpăceşti prea tare istoria. probabil că o să poc şi eu.

Lisa i-a făcut cu mâna şi s-a scufundat.

După ce a plecat, EifFel s-a aplecat peste desenele sale şi a bombănit:

— *Merde,* de ce n-au putut şi ei să-mi ceară să proiectez un

pod standard urât, ca toate celelalte ?

Apoi a sesizat sunetul a ceva care picura pe podeaua de lemn, lângă el, şi a ridicat privirea. Acolo a dat cu ochii de Lisa,

cu părul plin de clăbuci de săpun.

— Până la urmă n-ai mai plecat, *mon amief* a întrebat el.

— Mi-am zis să vă fac mai întâi o propunere, ca să vă mulţumesc pentru

ajutor, a spus ea, apucând unul dintre creioanele lui şi începând să deseneze.

EifFel a privit cu ochi mari cum mâna ei zbura înainte şi-napoi, ca şi când ar fi ştiut exact cum arăta

lucrul pe care-l desena. Arcurile, structurile în zăbrele, cele patru picioare coborând încet în afară, aproape ca picioarele unei căzi. Era frumos, era

ingenios, îi... îi lua respiraţia.

Uite-aşa, a spus Lisa. Vă place

?Eiffel se simţea depăşit.

— C-ce e asta?

— Un turn.

— Asta văd. Dar nu e doar un turn, e un turn *minunat* E perfect! Dar cum să-i spun? Turnul Lisa?

Lisa s-a gândit o clipă.

— Cred că Turnul Eiffel sună mai bine.

— Turnul Eiffel?

Inginerul a avut un acces de tuse din pur entuziasm.

— Eşti sigură? Îţi mulţumesc!

— Nu-i nevoie să-mi mulţumiţi. Succes! a spus Lisa, apoi s- a

întors la cadă, s-a urcat în ea, a bolmojit „Pastilia din Paris” în sinea sa, s-a scufundat şi — voilâ! — imediat a şi dispărut.

Când a ieşit din nou la suprafaţă, primul lucru care a

izbit- o a fost duhoarea. În al doilea rând, a remarcat guiţatul şi grohăitul isteric. Şi, dacă Lisa ar fi fost Nilly, ar treilea lucru care i-ar fi venit în minte ar fi fost gândul la: *Micul*

dejun! Ba- con proaspăt!

Al patrulea lucru pe care l-a observat a fost scândura de lemn care a izbit-o în ceafa. Celălalt capăt se afla în mâna unui fermier

furios, purtând o pălărie cu dungi roşii.

Ieşi din cocina mea, zdrenţuito! a urlat el. Şşş! Porcuşor, porcuşor, şşş

!ij. Revoluţia Franceză

Lisa s-a aplecat când scândura a zburat spre ea a doua oară.

S-a ridicat repede din apă şi s-a urcat pe marginea căzii.

împrejur şi sub ea se întindea un covor viu de spinări de porci rozalii, care toţi se loveau de cada

călătoare în timp şi se izbeau între ei.

—Şşş! Porcuşor, porcuşor, şşş! îi îmbia fermierul furios, apropiindu-se de Lisa cu scândura sa.

Lisa a sărit. A aterizat în spinarea

unui porc şi, pe deasupra freamătului neîncetat de mestecat şi grohăit, s-a înălţat un ţipăt asurzitor. Din instinct, în clipa în care porcul a luat-o la goană, Lisa s-a prins de urechile lui. £1 şi-a

făcut loc prin gloata de porci şi s-a îndreptat spre gardul care împrejmuia cocina, azvârlind bălegar cu picioarele, din mers. Ajungând la gard, s-a oprit subit, s-a ridicat pe picioarele

din faţă şi a zvâcnit
din fund, azvârlind-o
deodată pe Lisa.
Aceasta a zburat peste
gard, peste o furcă,
peste un purcel care
ieşise din cocină, şi a
închis ochii,

pregătindu-se pentru o aterizare dură.

Descoperind cu uluire că aceasta nu mai venea, a deschis iar ochii şi s-a trezit pe un balot mare şi moale de fân. Lisa s-a ridicat, şi-a scuturat

hainele de fân şi a privit spre fermier, care se apropia cu viteză maximă.

Lisa era sătulă. Sătulă să tot fíe fugărită, sătulă să-i fíe frică şi sătulă să tot călătorească fără să

găsească ceea ce căuta, sătulă să nu fíe acasă, cu mama şi tatăl ei, şi sătulă de faptul că nu avea alături ursuleţul ei de pluş. Se săturase. Aşa că a sărit jos, a împins purcelul la o parte din

calea sa, a apucat furca şi a îndreptat-o spre fermier urlând, cu vocea tremurând de furie:

— O să te trag în ţeapă şi-o să te dau să te mănânce porcii,

ţărănoi nenorocit ce eşti!

Fermierul s-a oprit brusc şi a lăsat scândura din mâini.

— C-c-ce vrei? a întrebat el pe un ton blând.

—Vreau ursuleţul meu de pluş! a urlat Lisa, pornind spre fermier. Pe lângă asta, vreau să-mi spui pe unde s-o iau spre *Pastilia*! Chiar acum! Să auzim!

— P-p-pastilia? s-a bâlbâit îngrozit fermierul, fugind de furcă împleticit. Păi... asta e.

— Nu văd nicio temniţă aici! Unde-i Place de la Révolution?

— A... cred că te referi la Bastilia, cu *B.*

Furia din ochii Lisei s-a stins puţin.

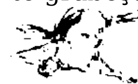
— Bastilia?

— Da. E în centrul oraşului, drept în faţa Place de la Révolution.

— Cât de departe e ?

— E cam mult de mers, dar p-p-poate nu te grăbeşti ?

—Află că trebuie să ajung acolo înainte să-l decapiteze pe Contele de Monte Crisco.

—Aoleu, a făcut fermierul. Atunci — atunci nu prea ai timp.

Lisa a coborât furca.

— De ce nu?

— Pentru că au de gând să-l decapiteze pe Contele de Monte Crisco chiar azi.

Lisa a aruncat furca în lături.

— Repede! Ai vreun cal pe care să-l pot lua?

— Un cal? a pufnit fermierul indignat. Eu sunt fermier de porci, nu vreun ţărănoi împinge-ponei.

Lisa a oftat. A privit în jur. Un porc negru şi păros — monstruos, mare cât o motocicletă, cu colţi ascuţiţi — tocmai se rostogolise în bălegar, se ridicase şi acum grohăia la ea ame-

ninţător. Lisa a oftat încă o dată. Avea să fíe treabă urâtă. Avea să fíe treabă riscantă. Avea să călărească porci.

În acea zi, un băieţel pe nume Marcel a venit la Place

de la Révolution cu părinţii săi, ca să admire mulţimile.

— Şi ca să ne asigurăm că îşi vor face treaba călăii, spusese tatăl lui.

Mama lui pregătise un coş mic,

cu bucate pentru prânz, şi Marcel se gândea cu poftă la brânza şi la pâinea franceză. Fireşte că Marcel nu-i spunea pâine franceză, aşa cum spaniolii nu-i spuneau pâinii pâine

spaniolă, danezii nu vorbeau de pâine daneză, americanii... ei, aţi prins ideea.

Îi spunea pâine, pur şi simplu.

Şi brânză.

Şi poate un pic de vin roşu amestecat cu apă.

Şedeau pe o pătură pe care mama sa o întinsese peste pavelele din piaţa ticsită. Marcel privea nerăbdător coşul cu

bucate, în vreme ce părinţii săi şi toţi ceilalţi stăteau cu ochii pe platforma de lemn din faţa lor. Călăul — un tip fără cămaşă, cu pieptul transpirat şi cu o glugă neagră trasă

peste cap, având doar două găuri pentru ochi — avea să dea citire condamnărilor la moarte pe un ton grav şi autoritar. Apoi avea să tragă de o frânghie şi, cu un sunet şuierător, tăişul

ascuţit avea să cadă
din vârful scheletului
înalt de trei metri
jumătate şi să scoată
un *haşt!* când avea să
taie capul sărmanului
de dedesubt, care
stătea cu gâtul fixat în
ghilotină. Acel *haşt!*

avea să fie urmat de uralele mulţimii.

— Vezi aia? a întrebat tatăl, dând din cap admirativ. Asta numesc eu decapitare grozavă. Ai văzut, Marcel ?

Dar Marcel nu văzuse. Se plictisea. Decapitările astea avuseseră loc toată vara. Tot tăiau şi iar tăiau. Capetele dansau până la coşurile împletite din faţa ghilotinei şi

sângele curgea de pe scenă pe pavelele de dedesubt. Şi, din când în când, în cazul celor care făcuseră vreo ticăloşie deosebită sau fuseseră puţin prea bogaţi sau aristocratici, capul era

cusut înapoi pe trup şi era tăiat încă o dată.

Nu, lui Marcel îi plăcuseră duminicile dinaintea începerii revoluţiei. În vremea aceea venea cu mama şi cu tatăl său la Place de Révolution şi

ascultau muzicieni care cântau în faţa Bas- tiliei. Muzica îi plăcea foarte mult lui Marcel şi îşi dorea să se facă muzician la maturitate. Lua cu el trompeta primită de la bunicul său oriunde se

ducea. Ziua de azi nu făcea excepţie. Aşa că, în timp ce ceilalţi urmăreau cu interes ce se petrecea sus, pe scenă, Marcel şi-a dus trompeta la buze ca să cânte o piesă scurtă pe care o compusese

de unul singur. Dar n-a mai apucat să cânte, pentru că atenţia i-a fost captată de ceva care gonea spre ei de pe una dintre străzile laterale. Nu era o treabă frumoasă, şi nici lipsită de risc. De

fapt, îi părea că era vorba de cineva călare pe un porc. Şi în spinarea porcului, care era negru şi monstruos, stătea o fată!

Porcul s-a oprit, iar fata a sărit de pe el

şi a fugit în mulţime, strigând:

—Doctore Proctor! Doctore Proctor! Sunt eu, Lisa! Eşti aici ? Doctore Proctor ?

Însă vocea fetei a fost înăbuşită de şuierul tăişului, de

spin- tecare şi de chiuitul mulţimii. Fata s-a oprit şi, nemişcată, a ţipat iar şi iar, dar nu i-a răspuns nimeni. Bineînţeles că nu, nimeni n-avea cum să audă vocea ei delicată, de fată. S-a lăsat

păgubaşă, şi Marcel a văzut că i se adunau lacrimi în ochi, stând aşa şi căutând disperată în mulţime. Din moment ce Marcel era un băiat sensibil, pe care îl interesau muzica şi fericirea

semenilor săi mai mult decât decapitările, şi-a luat trompeta şi s-a dus la ea.

— Bună, a spus el.

Dar fata era prea preocupată să

privească mulţimea încât să-l observe.

Marcel şi-a dres glasul.

— Bună, Litha.

Fata s-a întors şi s-a uitat la el surprinsă.

— Ai spus Lisa? a întrebat ea.

—Da, Litha. Athta am thpus. Ai nevoie dhe adhutor? a întrebat Marcel.

— De unde ştii cum mă cheamă? a întrebat fata.

— Pentru că ai ţipat de câteva ori „Thunt eu, Litha”.

— A, da, a spus Lisa, zâmbind, dar nu era un zâmbet fericit, ci un zâmbet de mai-am-puţin-şi-plâng.

— Vothea ta nu the aude athât de bine dhin caudha zgomothului dhe la atâthia oameni, a spus Marcel. Dhacă vrei să the audhă docthor Procthor, ăsta, îthi trebuie theva cu mai

multhă puthere. De astha, de exemplu.

Marcel i-a arătat trompeta.

— Şi poathe c-ar fi thi mai bine să-thi dai dhos clethele ăla ciudath de pe nath.

Lisa s-a uitat la instrumentul lui.

— Nu pot să-i strig numele cu aia.

— Nu, a spus Marcel. Dar poathe că ath puthea să cânth theva care thă-l thacă

să întheleagă că efthi aithi.

— Mai exact ?

— Nu fthiu. Nu ai freun cânthec al docthorului Proctor? Sau al Lithei ?

Lisa l-a privit descurajată şi a clătinat din cap.

Marcel a aplecat capul într-o parte.

— Poathe freun cânthec din locul thău nathal?

— Un cânthec al Bulevardului Tunurilor, adică, un cântec? a spus Lisa. Nu prea cred.

—Ei, atunthi, a spus Marcel oftând şi s-a gândit un moment. Ai frea o chelie de

pâine cu puthină brândhă şi patheu?

Lisa privea cu ochii mari trompeta lui Marcel. Inchipuirile- s închipuiri, zicea în sinea ei. Şi visele sunt

doar vise. Dar poate că nu.

— Aş putea să împrumut trompeta ta? a întrebat ea.

Marcel s-a uitat întâi la ea şi apoi la instrumentul său. A

ezitat. Dar apoi a încuviinţat din cap şi i-a întins trompeta. Lisa a dus-o la buze şi s-a concentrat, încercând să ignore sunetul unui nou *voomî — haşt! — ura!* Pentru că Ia asta

visase. Nu că s-ar întâmpla chiar într-un loc unde oamenilor li se tăiau capetele, dar oricum: să cânte piesa asta pentru o mulţime mare.

Şi-a poziţionat degetele pe clape, aşa

cum o învăţase Nilly, şi apoi a suflat. Prima notă a izbucnit tremurător, şovăielnic şi timid. A doua a fost nepotrivită şi a sunat oribil. A treia a fost greşită de-a dreptul. Dar a patra a fost

corectă. Când a şasea notă s-a înălţat puternică şi limpede spre cerul albastru al după-amiezii, peste Place de la Révolution din Paris, Marcel a încuviinţat din cap mulţumit. £ ciudat

dacă stai să te gândeşti, dar nimeni în afară de mine şi de tine nu ştie că asta a fost prima dată în istorie când cineva din Franţa — de fapt, cineva din lume — a auzit un cântec care n-

avea să fie compus
decât după vreo 60 de
ani, un cântec pe care
toţi norvegienii aveau
să-l recunoască într-o
bună zi, un cântec
care avea să devină
Imnul Naţional al

Norvegiei, „Ja, vi elsker”-.

Notele au străpuns zgomotul mulţimii şi i-au făcut pe toţi să se întoarcă şi să asculte. Până şi călăul de pe scenă, care fusese poreclit Baie-de-Sânge

datorită eficienţei
sale, s-a oprit din
lucru, a ciulit urechile
sub gluga sa neagră,
de călău, şi s-a scăr-
pinat pe pieptul său
descoperit, în formă
de butoi. I se părea un
cântec chiar

captivant. Nu-i lipsea decât... Ei, ce-i lipsea, de fapt?... Poate un acordeon? Baie-de-Sânge s-a dezmeticit din reveriile sale muzicale când tipul care stătea în clipa aceea cu capul în

ghilotină, o prăjină de om subţire, cu nişte ochelari ciudaţi care parcă erau lipiţi de faţa sa, a început să strige şi să ţipe într-o limbă ciudată şi străină:

— Nilly! Lisa! Aici! Sunt aici, sus!

Lisa s-a oprit din cântat şi a privit în jur, cu inima zvâcnin- du-i în piept, pentru că nu încăpea îndoială cui îi aparţinea vocea.
îngâna r-urile ca o

maşină de tuns iarba veche şi ruginită. Era doctorul Proctor! A sărit, încercând să-si dea seama de unde venea glasul.

— The-ai dhithe thă te ridichi pe umerii mei ca thă

vedhi mai bine? a propus Marcel.

—Eşti sigur că ai atâta putere? a întrebat Lisa, privindu-l cu neîncredere pe băiatul acela slăbuţ.

— Firefthe, a spus Marcel, lăsându-se în genunchi.

Lisa s-a căţărat pe umerii lui şi Marcel s-a ridicat, clătinân- du-se şi împleticindu-se.

— Sunt aici! a strigat doctorul

Proctor. Repede! Situaţia e cam... ăaă... urgentă!

Vai... a spus Lisa, pierzându-şi speranţa

.Sus, pe scenă, a văzut un bărbat slab, cu părul răvăşit

deasupra unei perechi
de ochelari de
motocicletă murdari
de cenuşă, care ţipa
într-o limbă pe care
Lisa o bănuia a fi
norvegiana, din
moment ce Lisa încă

purta cleştii de nas francezi.

— Doctore Proctor!

— Ce-i? a icnit Marcel de sub ea.

—Doctorul Proctor e sub ghilotină! O să-l

decapiteze! Trebuie să-l salvăm!

Lisa a sărit de pe umerii lui Marcel, a alunecat pe spinarea lui şi a ţâşnit, făcându-şi loc prin mulţime.

—Nu! a strigat Marcel.

Decapitheadhă pe orithine în- thearcă thă împiedithe decapithările! Lisa!

Dar Lisa nu-l asculta, doar înainta împingându-se în oameni.

Vocea gravă a lui Baie-de-Sânge a răsunat de pe scenă:

— Curtea revoluţionară a Parisului îl condamnă pe doctorul Victor Proctor la decapitare, pentru că a încercat

să împiedice decapitarea insului de aici...

Baie-de-Sânge a băgat mâna în coşul împletit, a apucat de păr un cap şi l-a prezentat publicului atent.

— A recent decedatului Conte de Monte Crisco!

Mulţimea a izbucnit în urale.

Lisa aproape că ajunsese la scenă, dar s-a împotmolit în spatele unei persoane

înalte care nu voia nicicum să se mişte.

— Vă rog, lăsaţi-mă să trec! a strigat tare Lisa, împungând persoana în umăr cu trompeta.

Persoana s-a întors încet şi s-a holbat la

Lisa, a zâmbit larg şi a şoptit cu o voce aspră ca vântul deşertului:

—Corabie la orizont, aici erai. Lasă-mă să te strâng în braţe!

Lisa a simţit că toate se prefac în

gheaţă. Sângele care-i curgea în vene, ţipătul pe care-l ţinea pe buze, da, până şi timpul parcă a stat în clipa în care a fost cuprinsă de două braţe subţiri, dar vânjoase ca nişte

cabluri de oţel. Respiraţia a trăsnit-o aproape cu puterea unei vijelii şi duhnea a şosete puturoase.

Baie-de-Sânge a azvârlit capul Contelui de Monte Crisco înapoi în coş şi şi-a

pus o pereche de ochelari peste mască. A început să citească cu voce tare dintr-un document.

— Juriul a avut de spus despre condamnat următoarele:

„Doctorul Proctor e un tip foarte haios, care a vorbit în apărarea sa cu elocvenţă. Dar a ales o tactică nepotrivită şi a făcut o greşeală cumplită când a spus astăzi înaintea curţii că

tocmai ar fi inventat o cadă călătoare în timp care..![4]

Mulţimea a izbucnit în râsete vesele şi Baie-de-Sânge a trebuit să aştepte câteva

momente înainte să poată continua.

Între timp, Lisa se zbătea fără succes în strânsoarea ca de fier a femeii înalte.

—Dă-mi drumul! a urlat ea, dar braţele femeii nu s-au clintit.

—Linişteşte-te, copilă, i-a şoptit femeia la ureche. Hai să savurăm sfârşitul împreună. După asta, invenţia va fi numai a mea, nu înţelegi?

Avea aceiaşi dinţi ascuţiţi şi acelaşi

machiaj negru la ochi ca înainte, dar Raspa i-a părut Lisei şi mai înfiorătoare decât în închipuirile ei din cauza felului în care-i străluceau ochii a nebunie.

—Ei, Lisa, cumva vrei să-l salvezi pe neisprăvitul ăla de acolo, de sus? a întrebat Raspa, făcând semn spre ghilotină şi doctorul Proctor, care se holba disperat în mulţime, în vreme ce

Baie-de-Sânge citea ce mai rămăsese din sentinţă punctat din când în când de strigătele batjocoritoare ale publicului, care, era clar, începuse să se plictisească.

— Mă rog, a icnit Lisa. Dacă-i taie capul, pot pur şi simplu să mă întorc în timp cu câteva ore şi să-l salvez atunci.

Raspa a râs şi a clătinat din cap.

— Nu-i atât de uşor să schimbi istoria cum e limpede că vă închipuiţi voi, idioţilor. N-aţi observat? Nici măcar Victor nu pare să priceapă că e imposibil să schimbi cele întâmplate fără

să-ţi dai viaţa. Ori ai uitat ce ţi-am spus în prăvălie? Istoria e cioplită în piatră, şi puteţi schimba cuvintele gravate numai dacă sunteţi dispuşi să vă daţi viaţa.

Acum Lisa şi-a amintit. De aceea nu reuşiseră să împiedice nimic din cele întâmplate?

— Cum de ştii mai multe despre schimbatul istoriei decât doctorul

Proctor? a întrebat ea ca să câştige timp, încercând în vremea asta să-şi elibereze mâna în care ţinea trompeta.

— Pentru că nimeni nu a studiat şi nimeni nu ştie mai

multe despre timp
decât mine, fetiţo.
Doar eu am inventat
săpunul timpului.
) l I

— Săpunul timpului? a icnit Lisa.

Şi-a amintit de ceasurile din Prăvălia de Ceasornice cu Trenci şi şi-a dat seama instinctiv că Raspa spunea adevărul.

Dar, în acelaşi timp, a mai înţeles ceva.

— Dar... dar daca istoria e înscrisa în piatra, atunci doctorul Proctor nu poate sa moara acum! Atunci, praful de vânto- naut n-ar mai H inventat,

fapt ce ar schimba istoria. Şi asta nu e posibil. Cel puţin nu după spusele tale.

— Nu auzi ce spun, fată proastă ce eşti, a spus Raspa, cobo- rându-şi pleoapele machiate în

negru peste ochii săi enormi şi coborând vocea. Moartea face excepţie. Poţi schimba istoria numai dacă mori. Pentru că atunci tu însăţi ai dispărea în timp şi nu te-ai mai întoarce niciodată. Şi,

vezi? Se petrece chiar acum. Victor e pe cale să moară, să dispară definitiv, fapt ce va schimba istoria.

Avea ochii larg deschişi şi în glasul ei se auzea un râset ca de gheaţă:

— Toate vor fi ale mele, şi numai ale mele!

Lisa a reuşit să-şi desprindă braţul pe jumătate, dar n-a putut mai mult.

— Cum adică *toate vor fi ale tale?*

— Dacă Victor Proctor moare în 1793, cine crezi că va patenta cada călătoare în timp? Cine va deveni cea mai mare inventatoare din lume?

Sus, pe scenă, Baie-de-Sânge s-a oprit din citit. S-a uitat repede peste rândurile din pagină rămase şi apoi a strigat pe fondul corului de huiduieli

din ce în ce mai zgomotoase:

— Bine, oameni buni, mai sunt nişte lucruri scrise aici, dar e vorba cam de aceeaşi poveste ca până acum. Aşa că

propun să-i dăm drumul.

Aplauze entuziasmate.

Raspa a lăsat capul pe spate şi a izbucnit într-un râset absolut îngrozitor.

Lisa s-a folosit de prilej ca să încerce o ultimă smucitură puternică. Şi-a eliberat o mână din strânsoarea Raspăi.

—Ei, om de uscat nenorocit... a început

să spună Raspa, dar n-a putut mai mult.

O trompetă a lovit-o în cap şi ditamai femeia s-a aplecat într-o parte, după care s-a prăbuşit.

Lisa a pornit în grabă, s-a strecurat pe

sub braţele paznicilor aflaţi de o parte şi de alta a scărilor şi a urcat treptele în fugă, ajungând pe scenă. Aici a sărit în spatele lui Baie-de-Sân- ge, care deja apucase frânghia şi se

pregătea să elibereze lama ascuţită.

— Stai! a ţipat ea. Doctorul Proctor e nevinovat! Faceţi o greşeală!

Baie-de-Sânge a mişcat scurt din umeri, de parcă în

spinarea sa aterizase o biată muscă.

— Gărzi! a strigat el.

— Venim! a răspuns o voce.

— Iertaţi-ne, domnule Baie-de-

Sânge, a spus altă voce.

Şi imediat după aceea, Lisa a simţit nişte braţe puternice care au desprins-o din spinarea lui Baie-de-Sânge şi au ţinut-o

strâns. înaintea ei a văzut trei chipuri:

O faţă pătată, cu o mustaţă în stil Fu Manchu.

O faţă la fel de pătată cu o mustaţă ca un ghidon de motocicletă.

Şi o faţă care, de fapt, nu era faţă deloc, ci o mască neagră, cu găuri pentru ochi.

— încerci să împiedici o decapitare, a mârâit Baie-de-Sânge, arătând-o cu un deget

tremurător. Te acuz şi cer să iii decapitată. Acuzata are ceva de spus?

Lisa a căscat gura.

— Am, ăăă... profesorul... ăăă... suntem nevinovaţi!

— Şi juriul ce are de spus? a mârâit Baie-de-Sânge, holbân- du-se la Ghidon şi Fu Manchu.

— Eu... ăăă... păi, s-a bâlbâit Ghidon. E doar o fetiţă.

— Doar o fetiţă, da, a spus Fu Manchu. Aşa că, în ceea ce mă priveşte... ăăă...

Baie-de-Sânge i-a privit fix.

— Mai e cineva aici care vrea să împiedice o

decapitare? a mârâit cu o voce gravă.

— E vinovată! a strigat Ghidon.

— Vinovată! a strigat Fu Manchu.

Baie-de-Sânge s-a apropiat de ghilotină şi a deschis butucul în

care era imobilizat doctorul Proctor.

— Mai e loc pentru încă o persoană. Vino încoace. Să facem o decapitare dublă!

Paznicii au aplecat capul Lisei lingă cel al

doctorului Proctor. Apoi butucul s-a închis la loc, peste gâturile lor, şi au fost prinşi.

— Bună, profesore, a spus Lisa. Mă bucur să te revăd.

Şi-a întins gâtul, chinuindu-se să

privească în lateral, dar era destul de greu, din moment ce capul ei era imobilizat.

— Bună, Lisa, a spus doctorul Proctor. îmi pare râu că te- am adus în situaţia asta

dezastruoasă. Chiar foarte rău.

Nu-ţi face griji. Nu-i atât de important, a spus Lisa, ridicând capul puţin ca să poată privi în sus şi să vadă o

particică din cerul de deasupra mulţimii. Şi deasupra, la câţiva metri peste ei, soarele se oglindea într-o lamă foarte

lucioasă şi foarte
ascuţită

GI MEG
ÆIAN Ø!!

— Aşadar, daţi-mi un *HAŞTt* a strigat Baie-de-Sânge, ţinând frânghia în mână. Toată lumea e gata?

— *OUI!* a răsunat răspunsul în Place de la Révolution.

— Daţi-mi un *Ht* a strigat Baie-de-Sânge.

— *Ht* a strigat mulţimea.

— Daţi-mi un *A!* — *A t*

—Trebuie să-ţi transmit salutări de la

o grămadă de oameni, a spus Lisa. De la Anna, din Innapoiete, de la Gustave Eiffel şi, fireşte, de la Juliette.

—Of, Juliette, a şoptit Proctor, închizând ochii înlăcri-

maţi. Am dezamăgit-o pe Juliette...

Şi ochii Lisei s-au umplut de lacrimi. Şi poate că de aceea i s-a părut că vede ce a văzut, privind în mulţime şi zărind chipul Raspii acolo, în

rândul al doilea.

Pentru că chiar părea că lacrimi apăruseră şi în ochii Raspăi.

— Daţi-mi un *Ş!* a strigat Baie-de-Sânge.

-Şt'

— Daţi-mi un 77

— 77

în spatele ei, Lisa l-a auzit pe Baie-de-Sânge şoptind în grabă paznicilor:

— Mai trebuie un / sau ajunge? a strigat Baie-de-Sânge.

— Eu zic că ajunge, a şoptit Ghidon.

— Cred că în mod clar trebuie şi un /, a spus Fu Manchu.

Lisa a clipit, scăpând o lacrimă.

Aşadar, ăsta va fi sfârşitul.
Soarele strălucea, în aer plutea mirosul de iasomie şi pâine proaspătă şi în depărtare auzea cântecul păsărilor şi guiţatul porcilor. Ochii

i s-au umplut iar de lacrimi. Chiar n-avea sâ-i mai vadă niciodată pe mama sa, pe tatăl său sau pe Nilly? A clipit încă de două ori. Ceva dansa peste capetele

oamenilor, în mulţime, poate un fluture.

— Daţi-mi încă un / discret! a strigat Baie-de-Sânge.

— *I!*

Un fluture albastru. Cu pantaloni albi. Şi o pălărie în

trei colţuri, aşezată strâmb. Şi se îndrepta spre ei.

— Laolaltă, ce obţinem? a strigat Baie-de-Sânge.

— HAŞT(I)!

— Nu prea vă aud.

— HAŞT(I)!

Fluturele se făcea din ce în ce mai mare. Se vedea mai clar. Lisa vedea acum că nu zbura, ci sărea între oameni, din creştet în creştet, croindu-şi drum pe deasupra

mulţimii. Şi avea... pistrui?

— Şi acum ce facem? a răcnit Baie-de-Sânge?

— Facem HAŞT!

Era... nu se putea... dar era... ERA NILLY!

Ce minunat! Vai, şi ce cumplit! Pentru că era prea târziu. Lisa l-a auzit pe Baie-de-Sânge trăgând de frânghie, şi păsările s-au oprit din cântat şi porcii s-au oprit din guiţat. Acum nu se

mai auzea decât şuierul tăişului în coborâre.

- Numele complet al imnului norvegian este ***Ja, vi elsker dette landet*** şi înseamnă ***Da, iubim această ţară. (N. red.***

)i6. Până peste cap

În văzduh răsuna o notă şi acea notă era sunetul tăişului cuţitului proaspăt eliberat, care se repezea spre gâturile Lisei şi al doctorului Proctor. În curând avea să separe

capetele de trupurile lor şi istoria avea să se schimbe. Nicio fată pe nume Lisa nu va locui vreodată în casa roşie de pe Bulevardul Tunurilor şi niciun doctor Proctor nu va locui vreodată în cea

albastră. Praful de vânturi, praful de vântonaut şi cleştii de nas francezi nu vor fi inventaţi niciodată. Iar cada călătoare în timp va fi inventată de altcineva, mai exact, de asistenta lui cam

diabolică, Ras- pa. £ adevărat că Nilly se îndrepta spre scenă, dar ajunsese prea târziu. Baie-de-Sânge deja eliberase lama ghilotinei.

Perspectivele de viitor erau — cu alte

cuvinte — cam sumbre.

Lisa a închis ochii.

Şi atunci cuţitul a sosit, şi şuierul s-a oprit cu un zăngănit zgomotos.

Lisa era moartă. Fireşte că era moartă,

doar tocmai fusese
decapitată, şi, mai
mult, era înconjurată
de o tăcere de moarte,
într-adevăr, a fost
puţin ciudat că
sunetul scos de cuţit
când a lovit-o a fost
zbang!$_y$ şi nu *haşt!*$_t$

dar ce importanţă are ? Gân- dindu-se mai bine, i s-a părut cam ciudat că auzise un sunet, din moment ce acum nu mai avea cap. De fapt, era ciudat că gândea toate astea, de vreme ce era

decapitată şi aşa mai departe. Lisa a deschis ochii şovăind, parcă aşteptându-se să vadă interiorul unui coş împletit şi — deasupra ei — propriul trup lipsit de cap. În loc de asta, a

privit în mulţime, care se holba mută la ea şi la profesor, cu gurile căscate.

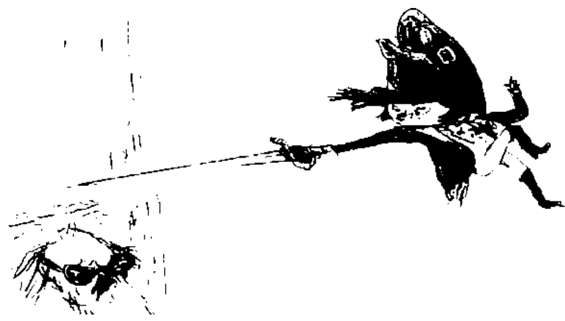
Apoi a auzit o voce cunoscută:

— Dragi cetăţeni ai Parisului! Ziua libertăţii a sosit! întoc-

mai cum sabia mea i-a salvat pe aceşti doi prunci nevinovaţi ai revoluţiei, aşa vă va elibera şi pe voi, da, PE VOI, din ghearele tiraniei, a exploatării, a degradării şi a altor suferinţe! Lisa şi-a

întors capul. Drept deasupra capului ei şi al profesorului, a zărit o sabie cu vârful înfipt în ghilotină. Era clar că sabia oprise lama ghilotinei fix în ultima nanosecundă înainte ca amândoi să-şi

piardă capetele. Sau trupurile. Depinde din ce punct priveşti problema. Lângă ea, l-a auzit pe profesor gemând încet:

— încă suntem în viaţă?

— Da, a şoptit Lisa, urmărind cu ochii tăişul săbiei spre mânerul ei, apoi spre mâna micuţă care o ţinea, spre tipul micuţ, îmbrăcat în uniformă

albastră, care se
adresa mulţimii,
gesticulând înnebunit
cu mâna liberă:
Promit să scad taxele
de orice fel şi
preţurile la tutun,
benzină, jucării şi
croaziere!

— Nilly! a sâsâit Lisa încet. Ce faci?

Nilly s-a oprit şi a şoptit:

—Şşş! Mă pricep Ia chestiile astea. Recent am convins 70 000 de tipi cu puşti să

plece acasă. Ascultă şi tu...

Nilly şi-a dres glasul şi a ridicat vocea iar.

— Vâ voi scâpa de durerile de masele, de orele de educaţie fizică şi de zăpada aia

fleşcăită şi lipicioasă
pe care nu se poate
schia. Şi voi elimina
pedeapsa cu moartea.
Mai ales pe cele la
care sunt condamnaţi
profesorii trăsniţi şi
fetiţele certăreţe.
Dacă îmi veţi da

acordul vostru în problema asta, de Crăciun toată lumea va primi câte un *PlayStation!*

A coborât iar glasul şi a şoptit:

— Vedeţi? încuviinţează din

capete. Îi câştig de partea mea.

— Mă tem că nu e chiar aşa, a spus doctorul Proctor.

Şi se pare că profesorul avea dreptate. În mulţime se răspândea un

murmur de nemulţumire. Câţiva oameni îşi agitau pumnii către scenă.

— Vrem o decapitare! a ţipat o voce de undeva, din mulţime.

— Vrem să vedem cum zboară şi capul ăluia mic! a strigat altcineva.

În spatele lui, pe scenă, Baie-de-Sânge îşi revenise din şocul imaginii unui băieţel mic care apare de

nicăieri, îşi înfige sabia în ghilotină pentru a opri cuţitul şi — mai rău — poate toceşte tăişul lui, încât să trebuiască să fie ascuţit din nou. Dar era clar că băieţelul ăsta era un ţicnit, aşa

că Baie-de-Sânge şi cei doi paznici s-au apropiat de el din spate cu cea mai mare grijă.

— Dar, dragii mei conaţionali, a spus Nilly râzând binevoitor. Nu m-aţi auzit? Vâ

voi scăpa de ploile din zilele de duminică!

O felie de pâine cu brânză a ţâşnit din mulţime şi aproape că l-a lovit pe Nilly. Acesta s-a întors ca s-o evite şi i-a zărit pe Baie-de-Sânge şi pe

cei doi paznici, care îşi scoseseră săbiile.

—Şi salarii mai mare pentru toată lumea! a strigat Nilly, dar acum nu mai părea atât de sigur de sine. Mai ales... ăăă... pentru călăi şi soldaţii

cu mustăţi. De asta ce spuneţi?

Dar nimeni nu a spus nimic de asta. Baie-de-Sânge şi paznicii s-au apropiat încet de el, după cum a făcut şi mulţimea, a cărei rumoare

devenea din ce în ce mai zgomotoasă.

— Fir-ar! Nu pricep, a bălmăjit Nilly. Cu asta i-am dat gata la Waterloo!

—Ai face bine să te gândeşti la altceva, a spus doctorul

Proctor. Şi asta cât de repede. O să ne sfâşie.

— Păi ce altceva? a şoptit Nilly. Deja le-am promis totul! Ce le place, de fapt, oamenilor ăstora?

— Cred, a spus Lisa, că le place… muzica.

— Muzica? a întrebat Nilly îndoielnic.

— Pe ăla mic decapitaţi-l de două

ori! a urlat cineva şi alţii au spus: *„Oui!”*

Nilly a privit în jur disperat. îşi dădea seama că jocul se apropia de final. În curând, dar totuşi încă nu. Căci nu era el un tip descurcăreţ care

ştia să facă una, alta? Poate. Putea să alerge repede, ştia să mintă atât de bine, încât ajungea şi el să-şi creadă minciunile, şi ştia să cânte la trompetă atât de bine, încât până şi păsările

suspinau de bucurie, şi... Trompeta!

S-a uitat la instrumentul de alamă pe care Lisa încă îl ţinea în mână. Şi în clipa următoare a lăsat sabia, a sărit jos de pe ghilotină, s-a

strecurat pe sub braţele soldaţilor şi a înşfacat trompeta. A dus-o la buze direct şi a suflat.

Primele două note s-au înălţat spre cerul albastru şi, uite aşa, ciocârliile şi celelalte

păsări cântătoare s-au oprit din cântat, iar albinele şi muştele s-au oprit din bâzâit. Când a treia şi a patra notă au erupt din trompetă, rumoarea ameninţătoare s- a liniştit şi ea. Pentru

că, spre deosebire de imnul norvegian, toată lumea prezentă mai auzise cântecul ăsta.

— Asta nu e...? a spus o femeie durdulie, cu câte un prunc în fiecare braţ.

— Dar asta trebuie să fie... a spus un fermier, folosindu-se de furca sa ca să se scarpine sub pălăria călduroasă, cu dungi roşii.

însă Nilly n-a putut mai mult, pentru

că cei doi paznici I- au prins de braţe.

— Puneţi-l în ghilotină, a strigat Baie-de-Sânge. A încercat să întrerupă două decapitări, ceea ce înseamnă că trebuie să-l decapitam

de trei ori! Ce spuneţi, oameni buni? Daţi-mi un *H!*

— *H!* a răspuns mulţimea.

într-adevăr, nu cu atâta putere şi entuziasm pe cât se aştepta Baie-de-

Sânge, dar el ştia una bună, anume cum să le stârnească pofta de sânge:

—Daţi-mi un...

— Nu!

Vocea s-a auzit din mulţime şi era atât de mică şi de firavă, încât

Baie-de-Sânge ar fi putut cu uşurinţă s-o înăbuşe. Totuşi, l-a surprins atât de tare, încât pur şi simplu a uitat cum să continue. În cariera lui de călău, nimeni din Place de la Revolurion nu-l

contrazisese, nimeni nu protestase şi nimeni nu se împotrivise celor deja hotărâte. Pentru că toată lumea ştia că asta ar fi însemnat să ceară ca ei înşişi să-şi piardă capul.

—Lasă-l să cânthe la trompetă, a strigat vocea. Vrem thă audhim mudhică! Atha cum the audhea duminica!

În Place de la Revolurion nu s-a auzit niciun sunet.

Baie- de-Sânge a căscat gura la mulţime şi faţa i s-a contorsionat într-o grimasă furioasă pe care nimeni n-o vedea din cauza glugii.

— Cine a vorbit? a urlat el.

— Eu, a spus o voce. Marthel.

— Marthel? a repetat Baie-de-Sânge. Marthel, acum o să...

— Sunt de acord cu Marcel, a spus încă o voce.

Asta era aspră şi uscată ca vânturile deşertului.

— Vrem să auzim cântecul până la capăt. Doar e Marseilleza.

Baie-de-Sânge a rămas iar fără cuvinte.

Se holba la o vrăji-
toare bizară, cu păr negru, purtând un trenci negru.

—Vreau să aud cântecul, a strigat o voce chiar din fundul mulţimii, urmată de

două grohăituri de porci aprobatoare.

— Şi eu! a strigat o femeie.

— Şi eu! Cântă Marseilleza, puştiule.

Baie-de-Sânge s-a întors spre cei doi paznici.

— *Hîmf!* a făcut el.

Apoi a încuviinţat nemulţumit din cap şi ei l-au eliberat pe Nilly. Fără să aştepte să i se ceară a doua oară, Nilly a dus trompeta la buze şi a

început să cânte. N-a terminat bine primul vers, că mulţimea a început să cânte odată cu el. întâi şovăitor, apoi mai hotărât.

Contre nous de la tyrannie L'étendard sanglant est levé.

Sau, pentru cei dintre voi care în momentul de faţă n-aveţi cleştii voştri francezi pe nas: *împotriva noastră se ridică Steagul însângerat al tiranieu*

Nilly a sărit pe ghilotină, peste capetele doctorului Proctor şi al Lisei, care amândoi cântau din străfundul plămânilor:

La arme, cetăţeni.
Formaţi batalioanele.

La marş, la marş! Un sânge impur Să ne îngraşe brazdele.

Nu încăpea îndoială. Erau versuri cu adevărat memorabile. Şi, chiar şi după ce Nilly s-a oprit, lumea a cântat

mai departe. În mulţimea de oameni care cântau, Nilly a reuşit să distingă trei voci — una înaltă şi subţire, uşor peltică; una aspră, ca de nisip; şi, în spatele lui, tonul

grav al lui Baie-de-Sânge.

— Să-i eliberăm pe toţi cei care au fost condamnaţi la moarte, a ţipat Nilly când s-a terminat cântecul. Nu mai vrem moarte.

Pentru că, ce vrem noi...?

— Ce vrem noi?! a strigat lumea din Place de la Révolution.

— Daţi-mi un *V!* a strigat Nilly.

— *VI*

— Daţi-mi un I!

— *I!*

— Daţi-mi un A! —

A!

— Daţi-mi un ŢĂ!

— *ŢĂ!*

— Ce-am obţinut?

— Viaţă! a

răspuns mulţimea.

Viaţă! Viaţă!

Nilly deja era cuprins de un entuziasm, de o vervă, de un extaz şi de o inspiraţie atât de mari, încât simţea că trebuia neapărat să cânte. Aşa că a cântat:

— Va fi viaţă — da, da! Şi nu moarte — nu, nu! Baie-de-Sânge a alergat la ghilotină, a deschis butucul, i-a scos pe Lisa şi pe doctorul Proctor şi i-a pus pe picioare, ster

-gându-le hainele de praf şi întrebându-i îngrijorat dacă erau teferi. Evident că erau, pentru că îndată au fugit la flăcăul în uniformă, l-a apucat fiecare de câte un braţ şi l-au ridicat, în

vreme ce el cânta în continuare:

— Aici va fi viaţă — da, da!

Jos, în faţa scenei, lumea începuse să danseze şi să ţopăie, cântând odată cu el. Oamenii erau mai

înviorați decât fuseseră până și la cele mai sângeroase și mai reușite decapitări de duminică. Baie-de-Sânge a simțit o căldură ciudată, da, o senzație de bucurie care l-a cuprins. Nu

putea fi oprită, cântecul ăsta simplu şi iritant avea ceva deosebit. Şi aşa, când bucuria i s-a înălţat până-n gât, Baie-de-Sânge a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată în întreaga

sa carieră de călău
îngrozitor al Parisului.
Şi-a dat jos gluga şi i-a
lăsat pe oameni să-i
vadă faţa. Şi atunci,
într-o clipă, mulţimea
s-a oprit din cântat. S-
au holbat la el
oripilaţi, pentru că

Baie-de-Sânge nu era deloc un bărbat chipeş. Dar apoi a zâmbit larg şi a început să cânte şi el cu vocea sa gravă:

— Aici va fi viaţă — ra, ra!

Şi cu asta, petrecerea s-a reluat cu avânt. Oamenii alergau aiurea peste tot. Erau frenetici, zănatici, lunatici, sclipitoratici şi altele cu *ticu* Nici măcar n-au observat cele trei

persoane care au coborât pe furiş în spatele scenei, au trecut pe lângă colţul clădirii temutei temniţe Bastilia şi s-au făcut nevăzuţi. Au tot cântat, dansat şi împroşcat unii pe alţii

cu vin roşu. Cântecul era deja demult uitat a doua zi, când majoritatea dintre ei s-au trezit cu capul plesnindu-le de durere, cu buzele us- cate şi cu gâtul răguşit, dar nu şi de

către Baie-de-Sânge. Baie- de-Sânge avea să cânte piesa aia până la moarte şi mai târziu avea să le-o transmită şi copiilor şi nepoţilor săi, care în cele din urmă aveau să umble destul de

mult de colo colo, prin Anglia, prin Germania — şi unii dintre ei aveau să ajungă până şi într-un orăşel din Minnesota, unde vor forma o trupă metal pe nume *Chiftea cărnoasa*, care va

deveni faimoasă în urma apariţiei în *mockumentarul Aici vafi viaţă.*

— Ai adus săpunul timpului? a întrebat Proctor pe nerăsuflate.

Lisa, Nilly şi cu el lăsaseră Bastilia în urmă şi acum alergau pe străzile întortocheate ale Parisului. Lisa şi Nilly habar n- aveau unde se aflau, dar se pare că profesorul ştia să

se orienteze printre aleile şi bulevardele liniştite, ca într-o zi de duminică.

— Am puţin, a spus Lisa. Dar nu cred că ajunge pentru toţi trei. Să ştii că a trebuit să fac câteva

ocoluri ca să ajung aici.

—Am puţin, a spus Nilly. Dar nu cred că ajunge pentru toţi trei. Să ştii că a trebuit să fac câteva ocoluri ca să ajung aici.

— Să sperăm că, punând laolaltă porţiile voastre, va fi

suficient, a spus doctorul Proctor, într-o curbă. V-aţi întâlnit cu Juliette? Aşteaptă la hotel?

Dar, înainte ca ei să poată răspunde, doctorul Proctor s-a oprit atât de brusc,

încât Lisa şi Nilly s-au izbit de el.

— O, nu! a spus profesorul. Cineva mi-a furat cada. Priviţi!

Dar nu prea aveau ce să privească, din moment ce profesorul arăta spre o piaţă

pustie, în care se aflau numai câteva carabe.

— Ei, aş zice că cineva s-a procopsic cu o cadă nouă, a mormăie Nilly. Acum ce facem?

— Cada ta unde-i, Nilly? a întrebat Lisa.

— Acolo unde ai spus că te duci în mesajul ăla din sticlă, a spus Nilly. La Pastilia. Apropo, ciudată destinaţie. M-am trezit în mijlocul unui coteţ mare.

—Scuze, am confundat Pastilia cu Bastilia, a spus Lisa. Dacă nu ne ajunge săpunul timpului, va trebui să ajungem acolo înainte să dispară clăbucii. Dar cum am putea să ajungem

acolo? N-avem niciun porc.

— Un porc? au izbucnit deodată şi Nilly, şi profesorul.

—Lăsaţi-o baltă, a spus Lisa oftând, pricepând că i-ar fi

prea greu să le explice. Ce ne facem?

— Da, ce ne facem? au izbucnit deodată şi Nilly, şi profesorul.

Cei trei prieteni s-au privit unul pe altul derutaţi.

Şi, privindu-se aşa unul pe altul, derutaţi, în razele soarelui care pătrundea printre clădirile pariziene înalte, au auzit clămpănitul vioi al unor potcoave şi pârâitul unor roţi mari

de lemn. S-au întors. De după colţ a apărut tropăind un cal brun cu ochelari mari şi negri. Şi, în spatele lui, o trăsură. în faţa trăsurii stătea un vizitiu, care se legăna înainte şi-napoi şi

arăta de parcă ar fi fost pe cale să adoarmă. Avea cearcăne mari sub ochi, o haină zdrenţuită şi un joben ros de molii, negru şi înalt ca hornul unei sobe.

— Vă duc undeva? a întrebat el căscând.

— Tocmai asta ne trebuia! a exclamat profesorul. Haideţi!

S-au urcat prin uşa trăsurii, care

imediat s-a pus în mişcare.

Pe băncile din spate era loc fix pentru patru persoane, şi, iarăşi, tocmai asta le trebuia, pentru că deja era o persoană

înăuntru. Borul jobenului pasagerului îi alunecase peste ochi şi era limpede că dormea dus, pentru că trupul lui se înclina înainte şi-napoi, odată cu mişcările trăsurii.

— Ciudat, a spus Lisa.

— Ce e ? a întrebat profesorul.

— Şoferul nu ne-a întrebat unde vrem să mergem.

— Elementar.

Nilly a zâmbit îngâmfat.

— E limpede că întâi o să-l lase pe celălalt pasager.

— Dar nu avem timp de aşa ceva! a spus Lisa. Să-l trezim şi să-I întrebăm dacă

ar fi de acord să mergem întâi la Pastilia?

Profesorul a clătinat din cap.

— Mă tem că n-ar ajuta cu nimic, Lisa. Sunt sigur că clăbu-

cii vor fi dispărut demult.

Au stat aşa o vreme, chibzuind asupra situaţiei, şi singurul sunet care a întrerupt liniştea era cel al copitelor calului, care clămpăneau pe

pavele ca într-un dans lent de step.

— Raspa era acolo, a spus Lisa. În mulţime. Ai văzut-o?

— Nu, a spus doctorul Proctor. Dar nu mă mir.

— Chiar? au spus Lisa şi Nilly, privindu-l pe profesor uluiţi.

— Asta era ideea — ca ea să vă urmeze la Paris, a spus el, oftând.

— Ideea? au strigat Nilly şi Lisa, aţi ghicit, deodată.

— Da. V-am trimis Ia prăvălia ei cu timbrul ăla ca să priceapă că am reuşit să călătoresc în timp, că am reuşit să fac

invenţia noastră să funcţioneze. Mi-am dat seama că, înţelegând asta, ar încerca să afle unde sunt şi să vină ca să-mi fure invenţia. Aşa cum a încercat să facă

şi când era asistenta mea aici, la Paris.

— Să-ţi fure invenţia! a exclamat Lisa agitată. De ce ai vrea să vină aici dacă fix asta şi-ar propune ?

— Pentru că rămăsesem fără săpun al timpului, a spus profesorul. Şi pentru că ştiam că mai era destul în borcanul ăla din pivniţă ca voi să puteţi veni aici, dar nu şi ca să ne întoarcem

toţi trei. Raspa e singura din lume care ar putea să mai facă săpun al timpului. Aveam nevoie să ajungă aici, nimic mai mult.

— N-ai fi putut să-i trimiţi o felicitare,

pur şi simplu, s-o rogi să vină? a întrebat Nilly.

Profesorul a oftat din nou.

— Raspa n-ar fi venit în veci să mă salveze de bunăvoie. Mă urăşte.

— De ce?

Doctorul Proctor s-a scărpinat în cap.

— M-am întrebat mult timp, dar chiar nu ştiu. Niciodată n-am încercat să-i iau onoarea de a fi

inventat săpunul timpului.

— Dar... a spus Nilly. Cum ai ştiut că vom scăpa secretul, încât să afle că mergeam la Paris?

Profesorul a zâmbit pişicher.

—întâi de toate, am trimis felicitarea şi timbrul, care am ştiut că o vor ajuta să înţeleagă situaţia. În al doilea rând, te pricepi de minune la multe, Nilly, dar nu prea se poate spune

că printre talentele tale se numără şi păstratul secretelor, nu?

Lisa şi-a dres glasul.

— He he he, a chicotit Nilly, zâmbind în zig-zag.

— Totuşi, ce ne facem? a întrebat Lisa. Cum o vom găsi pe Raspa ca s-o convingem să mai facă săpun al timpului ?

— Ei bine, a spus profesorul. Nu va fi greu s-o găsim.

— Nu?

—Aveţi impresia că trăsurile cu cai apar aşa, ca din cer, drept când ai nevoie de ele?

Doctorul Proctor a făcut semn spre pasagerul adormit şi

apoi a coborât privirea. Nilly şi Lisa i-au urmat privirea şi s-au uitat în podea. Şi acolo — ieşind de sub marginea trenciu- lui — se vedea un picior de lemn care se termina cu nişte role.

17. Unde e Juliette?

Căruţa cu cai se legăna înainte şi-napoi pe străzile din Paris. Lisa, Nilly şi doctorul Proctor stăteau înăuntrul ei şi se

holbau la tovarăşul lor ciudat de drum.

—Aşadar, asta era? a mârâit o voce răguşită de sub borul jobenului. Pentru asta ai vrut să mă întorc, Victor? Ca să fac nişte săpun al timpului

pentru tine şi pentru pramatiile astea?

Jobenul s-a suit pe creştetul pasagerei şi s-au ivit ochii înflăcăraţi ai Raspăi, holbându-se mânios la doctorul Proctor.

— Da, fireşte, a spus doctorul Proctor.

—Da, fireşte! a şuierat Raspa, dând cu jobenul de pământ. Pentru că atât am însemnat pentru tine, nu-i aşa, Victor? Am

fost un săpunar nenorocit!

—Dimpotrivă, a spus profesorul surprins. Ai fost un săpunar genial. Cel mai bun, de fapt.

— Dar totuşi un săpunar. Nimic... nimic...

Vocea Raspăi a tremurat puţin.

— Nimic mai mult.

— Ce vrei să spui, Raspa?

L-a privit fix pe doctorul Proctor şi pieptul ei se înălţa şi cobora.

—Nimic, a spus ea, deodată vorbind de parcă ar fi fost răcită. Şi acum, Victor, ai impresia că e acolo,

la Hotel Frainche-Fraille, şi că te aşteaptă, acea... acea...

A făcut un gest sever cu mâna şi a pronunţat numele de parcă l-ar fi scuipat:

— Juliette Margarine!

Nilly s-a uitat la Raspa şi apoi la doctorul Proctor. Nu pricepea ce se petrece şi se pare că nici profesorul — care de obicei înţelegea atât

de multe lucruri — n-avea idee.

Numai Lisa parcă ţinea pasul cu situaţia. În orice caz, s-a aplecat spre Raspa şi a întrebat:

— Unde-i Juliecce?

Femeia cu coc acel machiaj negru a râs ca o cioară croncănicoare:

— Şi de ce v-aş spune aşa ceva?

— Asculcă aici, Raspa... a începuc să spună doccorul Proc-

cor pe un ton amenincăcor, dar a fost încrerupc.

— Nu te ceme, Viccor. Să spunem doar că primeşce ce menea. Uic-o pe femeia aia. Oricum, niciodacă n-a fose

pocrivică pencru cine, vrăjicoarea aia.

— Vrăjicoarea...? Au!

Profesorul se ridicase în picioare în crăsură şi se lovise cu capul de cavan.

— Nimeni n-o numeşce vrăjicoare pe femeia pe care o iubesc!

— Viccor, ce rog, a spus Raspa râzând. Un bărbac de vârsca ta n-ar trebui să se

agice acâc. Gândeşce-ce la inima ca.

— Măcar eu am inimă, a izbucnic profesorul. Pe când cu… tu…

În ochii lui s-au adunac lacrimi mari, de profesor.

— Tu n-ai decâc un creier mare şi rece!

— Raspa, *unde-i* Juliecce ? a repecac Lisa. A călăcoric undeva în cimp, nu-i aşa? Ai urmăric-o după

urmele de săpun, nu-i aşa?

Raspa a oftat adânc.

—Nu şciu câc săpun al timpului mai aveţi, dar, dacă mai aveţi câc de câc, vă sfacuiesc să vă folosiţi

de el ca să mergeţi înapoi în vremurile voascre. Acolo am de gând să mă duc şi eu.

S-a lăsac pe space pe bancă, încrucişându-şi piciorul pesce cel de lemn.

— Raspa... a şopcic doccorul Proccor cuprins de lacrimi, momenc în care o lacrimă enormă, uriaşă, de profesor s-a ros- cogolic pe obrazul lui. Te rog! Spune-mi ce doreşti ca să-mi

spui unde e Juliecce
şi-ţi voi da cocul.

Raspa a ridicac
dincr-o sprânceană.

— Mi-ai da orice?

— Orice! Nu
înţelegi? Fără Julietce,
mai bine aş fi morc!

Raspa s-a cutremurat la cuvintele lui, ca şi când ar fi plesnitei o boabă de mazăre lansată de o praştie.

— Chiar aşa? a întrebat ea aspru, înălţând fruntea.

Atunci desenează planurile pentru cada călătoare în timp şi dă-mi-le. Ha!

—Nicio problemă! a strigat doctorul Proctor zâmbind. Poţi să iei toată invenţia numai pentru tine. De

fapt, poţi să iei şi toate celelalte invenţii pe care le-am născocit. Toate sunt ale tale!

Raspa a deschis gura, dar, iniţial, nu a ieşit nimic din ea. A închis-o la loc, a

deschis-o iar şi a mai încercat o dată.

— Vrei să spui... a şoptit ea. Vrei să spui că mi-ai da totul numai de dragul... femeii ăleia?

— Da, asta spun, a spus repede

doctorul Proctor. Îţi promit. Orice altceva ai crede despre mine, ştii că eu mereu mă ţin de cuvânt.

Raspa l-a privit îndelung, cu gura căscată.

— Ei ? a spus profesorul.

— Batem palma, a spus Raspa, aproape stins. Atunci...

A inspirat adânc şi în trăsură nu s-a mai auzit decât clămpă-nitul copitelor,

mugetul vacilor din depărtare şi un sunet care aproape că aducea a sforăit.

— Când am reuşit să deschid uşa spre camera în care stăteaţi la Hotel Frainche-Fraille, fetiţa

şi băiatul deja plecaseră cu cada. Dar Juliette încă era acolo. Am ameninţat-o cu pistolul meu vechi, dar perfect funcţional. I-am ordonat să intre în cadă, apoi am apucat-o de păr, m-am

scufundat şi eu cu capul, m-am concentrat şi am trimis-o unde e acum. Aşa cum ai trimis şi tu felicitarea, Victor.

— Hmm, a conchis doctorul. Şi unde ai trimis-o?

— Într-un loc din care să nu poată fugi şi în care să nu poată fi găsită, desigur. în fond, ea era singura... cum să spun... singura mea monedă de schimb.

Doctor Proctor a înghiţit în sec.

— Unde ? Spune odată.

—Într-o celulă de temniţă. În oraşul Rouen. Pe 13 martie. În anul **1431.**

Doctorul Proctor părea descumpănit.

— De ce acolo? De ce atunci?

— Ştiu eu, a spus Lisa.

— Ce? a făcut doctorul Proctor, întorcându-se spre ea.

— Doamna Strobe tocmai ne-a povestit la ora de istorie. Ioana D'Arc a fost arsă pe rug în Piaţa Veche din Rouen, în ziua aia.

— Aşa e? a întrebat profesorul, uitându-se la Raspa.

Raspa a ridicat din umeri.

— Asta s-a întâmplat să-mi vină în minte.

—Am senzaţia că problemele noastre încă nu s-au terminat,

a spus doctorul Proctor.

Chiar atunci, trăsura s-a oprit şi au auzit vocea vizitiului strigând de pe acoperiş:

— *Pastilia, Mademoiselle* Raspa!

— Aşadar, aici veneai şi tu? a întrebat Proctor.

—Fireşte, a spus Raspa. Cada mea e aici. Mai exact, în cocina de porci.

— Ai venit după mine, a spus Lisa.

— Da. Mi-am dat seama că ăsta de aici nu m-ar fi dus în veci la Victor, a spus Raspa, făcând semn spre Nilly, care, probabil vă gândiţi că tăcea de o vreme, ceea ce nu-i stătea în

fire. Nilly era întins pe bancă şi sunetul care aproape că aducea a sforăit chiar asta era: sforăit.

Lisa şi-a dat ochii peste cap şi l-a lovit pe Nilly în picior, ca să deschidă ochii. Nilly a

clipit, a plescăit, a zâmbit şi a bălmăjit un foarte mahmur, dar plin de speranţă „Micul dejun?”.

Au coborât repede din trăsură. Din fericire, căzile încă mai erau acolo unde le

lăsaseră. Sigur, au fost nevoiţi să scoată dintr-una trei porci, care se bălăceau în apă, iar în coteţ, pe marginea căzii era cocoţat un cocoş, care i-a tot ciugulit agresiv. Era limpede că avea

impresia că acum cada îi aparţinea.

Raspa a turnat săpun al timpului în ambele căzi şi a spus că voia să meargă cu ei la Rouen. Altfel, cum ar fi avut siguranţa că n-aveau

s-o ia la sănătoasa şi astfel s-o lase fără planurile căzii ?

Doctorul Proctor nu s-a împotrivit şi au convenit ca el şi Nilly să intre în cada din coteţ, iar Raspa şi Lisa

s-o folosească pe cea din cocină.

Când Lisa şi Raspa au ajuns să fie singure în cocină, învârtind în cadă ca să facă clăbuci, Lisa a auzit-o pe Raspa fornăind. Lisa nu a spus nimic.

Doar a aşteptat. Apoi a auzit încă o fornăitură. Şi încă una.

— Te îndrăgostiseşi de el, a spus Lisa în cele din urmă. Nu-i asa?

Raspa a scos o fornăitură lungă, umedă şi supradimensionată.

— Victor n-a observat niciodată, a spus ea. Niciodată nu I- au interesat decât invenţiile lui.

Lisa doar a încuviinţat din cap. Bănuia toate astea de multă vreme.

— Aş fi făcut orice pentru el, a spus Raspa, fornăind şi învârtind mai departe în cadă. I-aş fi dat cu

bucurie reţeta pentru săpunul ăsta stupid al timpului, doar de m-ar fi întrebat. Mi- am zis că era cam lent, că mai avea nevoie doar de puţin timp ca să se îndrăgostească de mine. Dar mi-am dat

seama că nu era deloc lent când, într-o bună zi, a venit la laborator radiind de bucurie şi mi-a spus că se îndrăgostise de o franţuzoaică pe care o întâlnise pe stradă.

Fornăitură enormă.

— Şi, ştii ceva?

— Ce anume? a întrebat Lisa.

— Atunci eram mult mai frumoasă decât... decât...

Juliette Margarine aia. Ca să ştii şi tu!

— înţeleg, a spus Lisa. Dar s-a îndrăgostit de ea. Pur şi simplu, uneori se întâmplă.

Raspa s-a oprit din învârtit şi a întors

capul într-o parte, privind-o pe Lisa de sus.

—Permite-mi să te-ntreb, cine a murit şi ţi-a lăsat postul de Domnişoară Ştie-Tot? Nu eşti decât o

piticanie de fată. Ce ştii tu?

—Poate că nu ştiu multe, a spus Lisa. Dar am pierdut o prietenă odată şi mi-am găsit unul nou.

Raspa şi-a scos batista şi şi-a suflat nasul.

— Nu mai spune, a spus ea. Un prieten nou, da?

— Da, a spus Lisa. Niciodată nu e

prea târziu să-ţi faci prieteni noi, sa ştii.

Raspa a pufnit dispreţuitor.

— Şi cine crede Domnişoara Ştie-Tot că ar vrea să fie prieten cu o cotoroanţă cu un picior de lemn,

dacă nu te superi că întreb?

— Păi, a spus Lisa, coborând privirea la săpun, care începuse să formeze un strat de clăbuci bunicel, eu, de exemplu.

— Spume de mare! a izbucnit Raspa, dregându-şi gâtul.

Lisa n-a răspuns. Au amestecat mai departe în tăcere, deşi

deja făcuseră destui clăbuci cât să poată pleca.

În cele din urmă, Raspa a întrebat:

— Ştii ce-i stupid de-a dreptul?

— Nu, a spus Lisa.

Raspa a izbucnit într-un râs scurt şi amar.

— Să nu-i spui nimic lui Victor, dar ştiu de-o veşnicie cum să construiesc căzi cu care să poţi călători în timp.

Lisa s-a oprit din învârtit.

— Ce vrei să spui?

Raspa a ridicat din umeri.

— Că, de fapt, n-am nevoie de planurile lui. Pot să-mi con-

struiesc una singură oricând.

— Dar... dar atunci de ce ai venit la Paris după mine şi Nilly, dacă nu ca să pui ghearele pe planurile alea?

— Asta nu e ceea ce prietenul tău, Nilly, ar numi *elementar?*

Lisa a zâmbit.

—Voiai să-l găseşti pe doctorul Proctor, nu planurile lui pentru cadă.

Raspa a oftat adânc.

— Am fost proastă, am sperat că... că poate ar mai fi o şansă ca el să...

— Să se îndrăgostească de tine?

Raspa a râs amar.

— Cam stupid, n-ai zice? Adică, îţi închipui? *De mine?* O cotoroanţă cu un picior de lemn şi cu respiraţia puturoasă?

— Nu ştiu ce să zic, a spus Lisa. Dar

nu înţeleg de ce-l ajuţi pe doctorul Proctor s-o găsească pe Juliette, dacă, de fapt, n-ai nevoie de planurile lui.

Uneori, a spus Raspa, intrând în cadă, nici

vrăjitoarele nu ştiu bine de ce fac ce fac. Haide, Lisa. E timpul să pornim în întunericul Evului Mediu timpuriu

.18. Noaptea farmecelor

Şi, într-adevăr, Evul Mediu timpuriu s-a dovedit a fi extrem de întunecat: negru precum cărbunele şi jaisul, ca smoala sau cerneala. De fapt, era de-a dreptul negru ca noaptea. Nilly a hotă-

rât acestea stând în cada sa. Apoi a strigat:

— E cineva aici?

Vocea lui a stârnit ecouri.

— Eu, a spus o voce de lângă el.

—Ei, da, asta ştiu, a spus Nilly. Doar am venit în aceeaşi cadă, nu? Mă întrebam dacă mai e altcineva. Vezi ceva?

— Nu, a spus doctorul Proctor. Juliette? Juliette?

Niciun răspuns.

— Juliette! a repetat profesorul. Juli... Au!

— Asta ce-a fost?

— Ceva m-a lovit iar în cap.

— Ce-a fost?

— Nu ştiu, dar parcă a fost o cadă.

— E cineva?

Era vocea Lisei.

— Eu, a spus o voce aspră ca deşertul.

— Ei, da, asta ştiu, a şoptit Lisa.

Doar am venit în aceeaşi cadă, nu? Mă întrebam dacă...

— Toţi suntem aici, a spus Nilly. Dar unde suntem? E absolut imposibil să vezi ceva.

— Suntem exact unde am vrut să ajungem, a spus doctorul Proctor. În celula Ioanei DArc.

Ochii lui Nilly au început să se obişnuiască cu întunericul şi au reuşit

să distingă vag o ferestruică cu gratii foarte sus, pe perete. Şi contururile a trei căzi albe împrăştiate la nimereală.

— Juliette a fost aici, a spus Nilly. Văd cada ei.

S-a auzit un cârâit piţigăiat.

— Uşa e închisă.

Era vocea Raspăi. Nilly abia îi vedea silueta lângă ceva ce părea a fi o uşă de fier alarmant de solidă.

— Aăă... adică suntem închişi aici şi Juliette nu e de găsit? a spus Lisa. Ce facem? Şşş! Aţi auzit?

Nilly şi-a ţinut respiraţia şi a ascultat. Nu auzea decât un pârâit slab

de afară, ca nişte artificii lansate în depărtare. Dar, stai! Acum a auzit şi el. Un geamăt stins. Venea de sub... de sub cada lui Juliette.

— Ajutaţi-mă să răstorn cada asta! a strigat Nilly.

Raspa şi doctorul Proctor i s-au alăturat într-o clipă. Au întors cada pe o parte şi apa s-a vărsat pe pământul negru, bătătorit. Iar

aici, întinsă pe burtă, sub cadă, se afla o femeie! Chiar atunci, luna trebuie să se fi ivit de după nori, pentru că o lumină palidă şi licăritoare a cuprins celula şi a dezvăluit părul

castaniu şi rochia albă a unei femei.

— Juliette, eşti...! a început să spună Lisa, radiind de bucurie. Dar a tăcut subit când femeia întinsă pe jos a ridicat capul şi i-a privit cu ochii ei

speriaţi, dar de un albastru incandescent. Pentru că, deşi, fără îndoială, arăta exact ca Juliette, cu o rochie de aceeaşi culoare şi cu acelaşi păr castaniu, în mod cert nu era Juliette. Era o

femeie tânără. Bine, de fapt, se prea poate să fi fost o simplă adolescentă.

— Cine eşti? a întrebat doctorul Proctor.

— Ioana, a spus fata cu o voce tremurătoare.

— Ioana dArc? a strigat Lisa uluită.

Fata avea un păr lung şi frumos, exact ca în ilustraţia din cartea ei de istorie,

doar că arăta mult mai tânără.

Fata a încuviinţat din cap.

Nilly a încremenit, ţinând în continuare marginea de sus a căzii. I se legase limba. Fata de sub

cadă era cea mai
frumoasă pe care o
văzuse vreodată, mai
frumoasă decât
femeile care-l
pupaseră pe obraji
după cursa cu
biciclete, mai
frumoasă decât

Juliette în fotografia
aia în care ea şi
doctorul Proctor erau
tineri, da, mai
frumoasă chiar şi
decât dansatoarele de
cancan de Ia Moulin
Rouge.

— Unde-i Juliette? a întrebat doctorul Proctor.

Fata a clipit, neînţelegând întrebarea.

— Femeia care a apărut în prima cadă! a spus profesorul.

— Nu ştiu, a spus Ioana, ghemuindu-se defensiv, ca şi când s-ar fi temut că aveau s-o lovească.

În cele din urmă, Nilly a dat drumul căzii, care s-a răsturnat într-o parte

cu un bufnet prelung, şi s-a aplecat lângă fată.

— Ioana, ştim că ai suferit multe, a spus el grav, cu un fel de voce adâncă simulată, şi a lăsat mâna pe umărul ei.

Dar nu te teme de noi. Am venit doar ca să o salvăm pe Juliette. E iubita profesorului. înţelegi?

Fata a încuviinţat din cap către Nilly, care, la rândul lui, i-a

zâmbit larg şi a adăugat:

—Cât despre mine, eu nu mă văd cu nimeni în prezent. Tu?

Lisa şi-a dres glasul şi l-a împins pe Nilly la o parte, spunând:

— Poţi să ne spui ce s-a întâmplat, Ioana?

Fata s-a uitat când la Lisa, când la Nilly.

— Dormeam, aşteptam să vină să mă ia, a spus ea. Astăzi mă vor arde pe

rug pentru vrăjitorie, să ştiţi.

— Ştiu, a spus Nilly cu entuziasm. Pentru că i-ai ajutat să-i învingă pe englezi la Orléans.

— Da, a spus Ioana. Şi pentru că-l

aud pe Dumnezeu vorbindu-mi. Şi pentru că refuz să-i las să mă tundă castron.

— Să te tundă castron?

— Da, toată lumea trebuie să se tundă castron. Ca să

dovedească că se supune Domnului, nu? Voi nu aveţi tunsori de genul ăsta. De aceea v-au vârât aici.

— Nu, a spus Lisa. Nilly spune adevărul. Am venit aici din viitor,

călătorind în timp într-o cadă, ca s-o salvăm pe Juliette.

Ioana i-a privit îndelung.

— Sărmanii de voi. Vor să mă ardă pe rug pentru că susţin că am auzit câteva

fraze de la Dumnezeu. Inchipuiţi-vă ce vă vor face vouă dacă le veţi spune minciuna asta ridicolă.

—Hai să nu ne batem capul cu asta acum, Ioana, a spus doctorul Proctor.

Spune-ne ce s-a întâmplat.

— M-am trezit pentru că cineva a deschis uşa de fier. Atunci am descoperit că cineva aşezase o cadă peste mine. După o clipă, am auzit pe

cineva ridicându-se în
cadă. Paznicii strigau
şi au scos o femeie
udă leoarcă din cadă,
apoi au luat-o cu ei.
Uşa s-a trântit la loc şi
am rămas singură.
Cred... cred...

Privirea i-a trecut de la Nilly, la Lisa, şi la profesor. —... cred că poate, în întuneric, li s-a părut că eram eu.

— Vai, a făcut Lisa. Adică...

—... au venit s-o ia pe draga mea

Juliette... a continuat doctorul Proctor oripilat.

—... ca s-o frigă peste un foc de tabără, ca pe un porc? a spus Nilly rămânând cu gura căscată. Fata a încuviinţat.

— Chiar în piaţa de afară. îmi pare atât de rău...

Atunci tuturor le-a venit un gând. Lumina licăritoare care intra prin fereastra de sus nu era de la lună. Şi pârâitul nu venea de

la artificii. Era un foc de tabără.

— Nu! a strigat doctorul Proctor, căzând în genunchi. Nu! Nişte unghii lungi s-au înfipt în braţele lui Nilly şi băiatul a

fost ridicat în aer. A simţit pe faţă respiraţia fatală a Raspăi.

— Sus în cuibul corbului cu tine, Napoleon.

Într-o secundă, Nilly a ajuns pe

umerii Raspăi,
drept în faţa
ferestrei cu gratii

— O, a spus Nilly. Vai!

— Ce vezi? a strigat Lisa nerăbdătoare. Descrie ce vezi.

—Bine, a spus Nilly. Suntem chiar la marginea pieţei din

Rouen. Publicul e pregătit şi jucătorii sunt pe teren. Şi, într-adevăr, toată lumea are nişte coafuri în formă de castron care arată incredibil de stupid. Echipa gazdă e îmbrăcată ca nişte

preoţi, ţin în mâini
cruci şi crucifixe şi
recită strigăte de
luptă dintr-o carte
groasă, probabil
Biblia. Echipa
oaspete, formată
dintr-un singur
jucător, Juliette

Margarine, e legată de un stâlp înconjurat de maldăre de vreascuri aranjate frumos, care chiar acum sunt aprinse. O grămadă de torţe au fost aprinse în jurul ei. Din păcate, e clar că favorita e

echipa locală. N-avem timp de pierdut...

—Vai! a exclamat Ioana. Eu trebuia să fiu arsă. Eu sunt vrăjitoarea. Biata femeie!

Nilly a sărit de pe umerii Raspăi, şi-a netezit uniforma, a

dus mâna la mânerul săbiei sale şi a proclamat cu voce tare:

— Nimeni nu va fi ars azi, draga mea Ioana. A venit sergentul Nilly, care ne va scoate pe toţi de aici

şi o va salva pe Juliette. întâi haideţi sa verificam toate cărămizile din peretele asta de aici...

— De ce ? au întrebat ceilalţi într-un cor de fix patru voci.

—Elementar, a spus Nilly, care începuse sa pipăie pereţii cu degetele. în pereţii unor astfel de temniţe sunt mereu ascunse vreo cheie sau vreun cuţit, în spatele unei cărămizi

libere. N-aţi văzut niciodată filme despre închisori? Trebuie doar să găsim cărămida.

— Prostii, a spus Lisa, dar nici ea nu s-a putut abţine să cerceteze peretele cu

privirea, în căutarea unei cărămizi libere.

— Aici! a strigat Nilly. Cineva a scris ceva aici, în mortar! Asta trebuie să fie.

Ceilalţi s-au apropiat. Şi în lumina palidă a lunii venind

de la ferestruica mică
de sus, din perete, au
văzut că, într-adevăr,
deasupra pietrei era
scrisă o dată.

→ 13 JANUĂA 1111

— Trebuie ca un prizonier să fi scrijelit astea, a spus Nilly, apăsând cărămizile din jurul inscripţiei, doar că niciuna nu s-a clintit.

— Nu cred că era prizonier, a spus

doctorul Proctor. Uite, aşa arată când scrijeleşti ceva în mortar.

A scos un cuţit şi a scrijelit o faţă cu doi ochi, o gură şi o mustaţă Fu Manchu.

—Vedeţi, liniile sunt ascuţite şi suprafaţa e aspra. Dar la data asta literele sunt întipărite în ciment cursiv şi rotunjite. Trebuie să fi fost scrisă când cimentul era încă

moale, deci probabil de către cineva care a ajutat la construirea închisorii în im.

— Ciudat, a spus Lisa.

Ceilalţi s-au întors spre ea.

—Singura dintre persoanele pe care le-am întâlnit care desenează ochi şi nasuri mici pe toate numerele şi literele e Nilly.

Ceilalţi s-au întors spre el.

—Ce vrei să spui? a întrebat Nilly. Adică, evident, nu eram în peisaj în **iiii**.

— Evrica! a strigat doctorul Proctor.

Ceilalţi s-au întors spre el.

—*Tu zi* scris mesajul, a spus doctorul. Ai fost acolo în **iiii!** De fapt, aici. Doar că n-ai fost acolo încă!

Şi chiar e nostim cum două, trei sau (din când în când) pa-

tru creiere reuşesc deodată să aibă acelaşi gând în acelaşi timp.

— Evrica! au strigat ei, pentru că „evrica” înseamnă că ai înţeles tot.

Raspa a turnat praf de săpun în cadă şi a început să-l amestece, în vreme ce Nilly a sărit pe margine, pregătindu-se. îşi învârtea capul de jur-împrejur, pe când doctorul Proctor îi

masa umerii, iar Lisa s-a aplecat la urechea lui şi l-a îmboldit pe un ton care făcea să pară că recita o incantaţie:

— Gândeşte-te la Piaţa Veche din Rouen. **13** ianuarie **iiii.**

Atunci au construit temniţa asta. Când soseşti acolo, pune mâna pe cheia de la uşa asta de fier, cere-i unui fierar să facă o copie, du-te la zidarii de la temniţă şi cere-le s-o ascundă sub o

cărămidă. Apoi scrie data în mortar înainte să se usuce. Bine ?

— Bine, bine, a spus Nilly.

— Grăbeşte-te, a şoptit Ioana.

Privea spre ferestruică, prin care

lumina licăritoare se înteţea şi pârâitul se auzea din ce în ce mai puternic.

— Săpunul timpului e pregătit, a spus doctorul Proctor. *Bon voyage!* Şi nu uita să te întorci aici...

S-a uitat la ceas.

— Peste io secunde. Noaptea, la 22:$$. Grăbeşte-te!

— Aşteaptă, a spus Raspa.

A făcut un pas în faţă şi i-a dat lui Nilly o pungă mică, din

piele neagră, cu monede.

— Asta ar trebui să te ajute să-i convingi pe fierar şi pe zidari să te ajute.

— Mersi, a spus Nilly, îndesând punga

cu bani în buzunarul de la uniformă.

Apoi a strigat „Pârtie!” şi a sărit.

Apa săpunită s-a împrăştiat chiar până la fereastra micuţă cu gratii.

—Ce aveai în pungă? a întrebat încet doctorul Proctor, privind minutarul de la ceas.

—Doar o formulă pe care s-a întâmplat s-o descopăr în timpul meu liber, a spus

Raspa. Cum să faci aurum din dioxid de sulf, silicon şi ouă amestecate.

— Aurum? a întrebat Lisa.

—„Aur”, în latină, a spus doctorul

Proctor. Patru... trei... doi... şi... ZERO!

Cu toţii s-au holbat la clăbucii din cadă. Nimeni n-a spus nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Afară, uralele au început să devină din

ce în ce mai zgomotoase.

— Trebuie să fi apărut probleme în 1111, a spus Raspa.

Doctorul Proctor a şoptit aproape imperceptibil:

— E prea târziu să ne ducem după el.

— Nu vă pierdeţi speranţa! a spus Lisa. O să se întoarcă în curând.

Raspa a pufnit pe nas.

— De unde ştii?

—Pentru că e prietenul meu şi ştiu cum e, a spus Lisa. E puţin cam uituc şi cam întârzie mereu. Dar o să vină. Aşa e el.

— Vai, a făcut Ioana.

S-au întors cu toţii. I-au urmărit privirea spre fereastra îngustă şi au văzut-o şi ei: o flacără înaltă şi limpede conturată pe cerul nopţii de afară.

Fix atunci, au auzit un zgomot dinspre apa şi o voce:

— Sa nu mergeri niciodată în ini!

— Nilly! a strigat Lisa.

— Mâncarea e dezgustătoare,

saltelele sunt umplute cu paie şi purici, toată lumea are dinţi stricaţi şi nimeni n-are televizor!

Băieţelul roşcovan stătea pe marginea căzii şi îi privea cu o expresie triumfătoare.

— Scuze, a spus Nilly, sărind jos. Dar ciuma îi omorâse pe toţi fierarii din oraş, aşa că a trebuit să merg călare până la satul vecin. Apoi calul a murit de ciumă pe drumul de întoarcere,

şi de acolo a trebuit să merg pe jos. Şi, până să mă întorc, toţi zidarii dăduseră colţul, aşa că a trebuit să aşez cărămizile de unul singur. Ar trebui să fie chiar...

A scos sabia din teacă şi a început să cureţe mortarul dintre două cărămizi.

—... aici!

A înclinat sabia, făcând bucăţi mici şi uscate de mortar să sară. Apoi a vârât

degetul sub cărămidă, a tras de ea, până când a ieşit, şi a scos cheia. A alergat la uşa de fier, a introdus cheia în lacăt şi a învârtit-o. Sau, mai bine zis, a încercat s-o

învârtă, însă cheia nu s-a clintit.

— Rahat de bufniţă! a blestemat Nilly.

Profesorul se agita în spatele lui.

— Ce s-a întâmplat?

—Hmm, a făcut Raspa, studiind lacătul. Mă tem că au schimbat lacătele de la **iiii** încoace. Ai aşezat o grămadă de cărămizi degeaba.

— Vai! a exclamat Ioana.

A treia sau a patra oară, a gândit Lisa iritată.

— N-are rost, a spus profesorul, căzând în genunchi. Vai!

— Mda, vai, a spus Nilly.

Dar, în timp ce toţi ceilalţi se văitau, Lisei i-a venit o idee. S-a dus la uşă, a apăsat pe clanţă şi a împins.

Văitatul s-a oprit îndată ce balamalele ruginite au scârţâit şi uşa s-a deschis larg.

— Cum...? a dat sa spună doctorul Proctor.

— Elementar, a spus Lisa. Dacă au crezut că au scos singurul prizonier din celulă, de ce s-ar mai

fi sinchisit să încuie uşa? Haideţi!

— Staţi! a strigat Ioana.

S-au întors spre ea şi au descoperit surprinşi că scosese un piepten şi că acum se pieptăna disperată.

S-a oprit când a observat expresiile uluite de pe chipurile lor.

—Păi e multă lume afară, nu? a spus ea puţin agasată, strecurând pieptenul înapoi în rochie.

Apoi au ţâşnit cu toţii pe uşă, au alergat pe coridoarele întunecate, au gonit pe nişte trepte care se unduiau ca şerpii în jurul turnurilor şi, în final, au ajuns la o uşă care dădea în curte,

care, la rândul ei, dădea spre piaţă.

Aici s-au oprit. Oglindirile flăcărilor dansau pe feţele lor.

— Vai, a spus Ioana, acoperindu-şi ochii cu mâinile.

Am ajuns prea târziu, a spus doctorul Proctor

.ip. înapoi în prezent

Lisa parca se prefăcuse în scana de piatra. Mai văzuse scena asta, într-o

ilustraţie, într-o carte, o carte de istorie.

Flăcările se înălţau în jurul unui stâlp din mijloc, de care era legată o persoană în rochie albă.

Un bărbat cu sutană stătea în faţa focului de tabără, cu o cruce întinsă spre ea. Lumea din piaţă era tăcută, nu se auzea decât vuietul flăcărilor şi strigătele în latină ale altui preot, ri-

dicându-se spre cerul nopţii. Şi acum Lisa a înţeles totul: de ce i se păruse că în pictura aceea din cartea ei de istorie Ioana d'Arc semăna atât de bine cu Juliette Margarine. Lisa s-a cutremurat.

Pentru că şi-a dat seama şi că asta putea să însemne un singur lucru: că ceea ce se petrecea se petrecuse deja, că în confuzia asta, Juliette avea să (ie arsă pe rug astăzi, pe 30 mai 1431, în

locul Ioanei d'Arc. Că orice ar fi făcut de aici încolo, n-ar fi avut nicio importanţă. Deja văzuse pictura cu Juliette în cartea ei de istorie. Era cioplită în piatră. Nu putea fi schimbată.

— E prea târziu... a şoptit Lisa. Dintotdeauna a fost prea târziu.

A şoptit acestea atât de încet, încât profesorul, Nilly şi Ioana n-au auzit-o. Dar Raspa trebuie s-o fi

auzit, pentru că s-a aplecat spre Lisa şi vocea ei ca deşertul a plutit drept pe lângă urechea ei dreaptă:

— Poate că aşa e, Lisa. Se prea poate. Dar mai există o cale de a o salva.

— Moartea, a şoptit Lisa. Ai spus că cineva dispus să moară ar putea schimba istoria.

— Corect.

— Doctorul Proctor, a spus Lisa încet. A spus că mai

curând ar muri decât s-o piardă.

— Aşa a spus, a răspuns Raspa. Dar ar trebui s-o facă înainte ca Juliette însăşi să moară.

Lisa şi-a muşcat buza de jos. Rochia lui

Juliette a luac foc. Doctorul Proctor a căzut în genunchi, suspinând.

— Elementar! a exclamat Lisa deodată. Nilly, mai ai praful de vântonaut?

Dar Nilly n-a auzit-o. Se holba vrăjit la focul de tabără. Lisa a vârât mâinile în ambele buzunare de la uniforma Iui şi a scos o punga mica de plastic.

— Ala e săpun al timpului ? a întrebat Raspa.

— Nu, a spus Lisa. E o invenţie şi mai grozavă. De-a doctorului Proctor.

Apoi a lăsat capul pe spate, a deschis

gura larg şi a luat o gură sănătoasă din praful de vântonaut albastru-deschis.

— Ce faci? a întrebat Raspa.

—Schimb istoria, a spus Lisa. Opt! Spune-i doctorului Proctor să

se pregătească să ia locul lui Juliette. Şapte!

— Ce?

— Sase! Cinci! *

Nilly, Ioana şi profesorul s-au întors spre Lisa şi Raspa.

— Nilly şi Ioana, a strigat Lisa, aplecându-se şi orientându- se cu dosul spre foc. Ţineţi-vă bine de mine! Patru! Trei!

Nilly şi-a dat seama imediat ce

spunea prietena sa. În vreme ce Raspa a şoptit ceva în urechea doctorului Proctor, Nilly a fugit la ea, a apucat-o pe Lisa de un braţ şi i-a făcut semn Ioanei s-o apuce de celălalt.

— Doi! Unu! Zer...

Zgomotul a fost atât de puternic, încât urechile lui Nilly s- au chircit cuprinse de durere, doctorul Proctor a simţi că i se striveşte capul şi

genele Raspăi i-au
zburat de pe pleoape.
Stâlpii cu stindarde
din piaţă s-au aplecat,
oamenii au fost
azvârliţi la pământ şi
preoţii au făcut tumbe
cu sutanele şi cu
podoabele fluturându-

le în jurul gâtului. Când într-un final şi-au venit în simţire, au tuşit şi au clipit din ochii arzători şi lăcrimaţi, dar n-au putut să vadă nimic. Pentru că focul şi toate torţele se

stinseseră şi fumul se întindea gros peste piaţă în bezna nopţii.

— Nilly! a ţipat Lisa în întuneric, tuşind.

— Ioana! a ţipat Nilly în întuneric, tuşind.

— Doctore Proctor! a ţipat Ioana în întuneric, tuşind. Dar de la doctorul Proctor n-a venit niciun răspuns. În schimb, au auzit strigate în piaţa:

— Aprindeţi focul din nou!

Mâna lui Nilly a întâlnit o alta mâna.

— Tu eşti, Lisa? a ţipat el. Spune ceva, Lisa! Foarte aproape de urechea lui, o voce a şoptit:

— Şi zici ca fetele nu ştiu sa dea vânturi, da? îmi eşti dator cu o tona de caramele lipicioase.

— Lisa!

— Haide, s-o găsim pe Ioana.

Au bâjbâit în fum şi întuneric, până când mâinile lui Nilly au întâlnit un cap care brusc s-a ferit de ele.

— îmi strici părul! s-a plâns o voce.

—Ioana! a spus Lisa. Sa ne ţinem de mâini, ca sa nu ne rătăcim.

Dar, până la urmă, n-a fost nevoie, pentru că fumul deja începuse să se risipească şi au zărit

primele torţe aprinse la loc în piaţă. Şi au auzit voci care strigau:

— Erau nişte oameni ciudaţi acolo şi unul dintre ei a tras cu un tun din dos. I-am văzut!

— Vrăjitoare şi vrăjitori! Puneţi mâna pe ei!

— Puneţi-i pe rug, alături de cealaltă vrăjitoare!

— Cred că a venit moment să plecăm, a spus Nilly.

— Dar... cu Juliette cum rămâne? a întrebat Ioana.

— Şi cu Raspa, a spus Lisa. Raspa?

— Priveşte! a spus Nilly, arătând cu degetul. Vine cineva.

Şi, într-adevăr, două

siluete învăluite în
fum au venit spre ei
cu paşi mici şi grăbiţi.
Una o susţinea pe
cealaltă şi nu arătau
nici a preoţi, nici a
episcopi, nici a paznici
de închisoare.

— Fugiţi, copii, fugiţi! Era vocea lui Juliette.

— Sunt chiar în urma noastră. înapoi la celulă!

Aşa că au fugit. Şi, din fugă, au auzit în spatele lor un sunet

neplăcut şi deja foarte familiar. Pârâitul de vreascuri aprinse, vuietul flăcărilor înfulecând lemnul, şuieratul vântului suflând asupra rugului pentru vrăjitoare.

— Nu priviţi în urmă, copii! a strigat Juliette.

Au făcut întocmai. N-au privit în urmă, doar au alergat. Au alergat şi s-au străduit să nu se întrebe ce se întâmpla cu doctorul

Proctor în focul din spate. Au alergat în curte, au intrat prin uşa deschisă, pe care apoi au închis-o şi au încuiat-o în urma lor, au coborât treptele în spirală şi, în sfârşit, au ajuns înapoi în

temniţa întunecată. Lisa a ţinut uşa deschisă până când au intrat şi cei doi din urmă şi apoi a împins-o, închi- zând-o la loc.

Lumina de la foc licărea în fereastra

îngustă de pe perete, de deasupra lor.

— Groaznic... a şoptit Ioana.

— Trebuie să văd! a spus Nilly, apucând trupul înalt, slab şi înnegrit de cenuşă care intrase în

încăpere odată cu Juliette.

Acesta s-a rezemat de perete şi Nilly s-a căţărat pe umerii lui. Nu era greu să găsească ce căuta. Flăcările luminau

chipul ei... Stai! Pe al ei? Dar... dar era...

Nilly s-a holbat derutat întâi la femeia de pe rug, apoi în jos, la persoana pe umerii căreia se ridicase.

— Doctore Proctor? a spus Nilly,

rămânând cu gura căscată.

— Da, chiar aşa.

Profesorul a oftat.

— Dar... dar...

—Raspa tocmai mă ajutase s-o dezleg pe Juliette în tot fumul şi confuzia aia, a spus

profesorul. Mă pregăteam să mă leg de stâlp, când am fost cuprinşi de întuneric. După aceea, nu prea ştiu ce s-a întâmplat.

—Dar ştiu eu, a spus Juliette. Raspa l-a scos din simţiri pe

Victor cu piciorul ei de lemn. Habar n-am de ce. M-am aplecat spre Victor şi abia am reuşit să-l trezesc, iar, când am ridicat privirea iar, am descoperit că Raspa dispăruse în fum. L-

am pus pe Victor pe
picioare şi mi-am dat
seama că trebuia să-l
târăsc după mine
înapoi la celulă, unde
era cada mea, ca să
putem pleca de aici. Şi
apoi v-am văzut pe
voi, dragii mei copii...

N-aveţi idee ce uşurare am simţit!

— Şi noi, a spus Lisa. Ce vezi afara, Nilly?

Nilly privea îndelung printre gratii. Flăcările îi cuprindeau trendul şi

piciorul de lemn şi faţa îi lumina în nuanţe roşii şi aurii. Nilly nu putea şti sigur, dar i se părea ca ea chiar zâmbea, stând aşa, acolo, arătându-şi dinţii aia ascuţiţi ai ei. Şi striga

ceva. Îi era greu să audă în vuietul flăcărilor, dar parcă striga... striga...: „Daţi-mi un *Vf*[1]

Nilly a ţipat cât de tare a putut printre gratii:

— *VI*

Ca un ecou îndepărtat:

— Daţi-mi un I!

— *I!*

Dar apoi flăcările au înecat restul şi Raspa a fost cuprinsă de văpăi, care s-au

înălţat şi au scuipat scântei ca nişte stele că-zătoare pe cerul negru, catifelat şi ciudat de frumos al nopţii

-GI MEG EN L..

Nilly a aşteptat multă vreme. Apoi a coborât de pe umerii profesorului.

— Nu e nevoie s-o aşteptăm pe Raspa, a spus el pe un ton

neobişnuit de abătut

— .Poftim? au întrebat Ioana şi Juliette.

Insa doctorul Proctor şi Lisa n-au spus nimic. Profesorul s- a uitat îndelung la

Nilly. Apoi a făcut încet semn spre cadă.

— Haideţi. Trebuie să plecăm înainte să dispară clăbucii.

— Priviţi, a spus Lisa, arătând podeaua de pământ.

Era borcanul cu săpunul timpului al Raspăi.

— Hmm, a făcut doctorul Proctor, ridicând borcanul. Asta înseamnă că avem destul praf cât să luăm o scurtă

vacanţă. Cred că ne-ar
prinde bine. Ce ziceţi
să petrecem vreo două
zile pe o insulă
însorită din Caraibe,
cu mult timp înainte
să fie descoperite de
industria turistică?

Când cei doi paznici au deschis cu putere uşa celulei, n-au găsit decât o celulă goală şi trei căzi.

— Ce înseamnă asta? a spus cel mai înalt.

Sub coif avea o tunsoare în formă de castron incredibil de stupidă şi pe buza de sus purta o mustaţă mare, în formă de ghidon.

— Da, ce înseamnă asta? a spus celălalt.

Sub coif avea o tunsoare în formă de castron ireal de stupidă şi pe buza de sus nu era niciun fir de păr şi nicio mustaţă.

— Hmm, a spus Ghidon. Când am intrat mai devreme, s-o luăm pe Ioana dArc, era numai o cadă, nu trei.

— Ai dreptate, a spus Fără-Mustaţă.

— Ei, a spus Ghidon. Se pare că n-o să aflăm niciodată cine a tras din tunul ăla. Haide.

—Hmm... a făcut Fără-Mustaţă, care privea peretele, de

unde era clar că ceva îi atrăsese atenţia.

— Ce-i? a întrebat Ghidon, venind ca să vadă şi el.

—Desenul ăsta de aici, a spus Fără-Mustaţă. E o mustaţă

foarte arătoasă. N-am mai văzut aşa mustaţă, care să atârne cumva în lături. Mă gândesc poate să...

Haide, a spus Ghidon, trăgând

de Fără-Mustaţă şi ieşind din celulă

.2 o. India

Valuri azurii se spărgeau pe plaja albă pe care Lisa stătea întinsă, pe spate, cu ochii închişi. Din când în când, ridica

privirea, şi atunci vedea silueta unui palmier conturat pe fundalul unui cer fără nori. Palmierul creştea într-o parte, aplecându-se spre ocean, ca şi când şi-ar fi dorit să fie acolo,

înotând împreună cu Juliette, doctorul Proctor şi Ioana, care se bălăceau printre valuri la oarecare depărtare şi râdeau fericiţi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Lisa ar fi dorit să li se

poată alătura. Dar când se gândea la Raspa, pur şi simplu nu putea.

Ceva a acoperit soarele şi Lisa a deschis ochii. Un chip îngrijorat, cu pistrui

imenşi, o privea de sus.

—Pari îngrijorat, a spus Lisa.

— Pentru că pari atât de îngândurată, a spus Nilly. Asta trebuia să fie o

vacanţă. N-ai voie să gândeşti cu voce tare!

îşi ţinea echilibrul pe trunchiul aplecat al palmierului, întins pe burtă chiar deasupra ei.

— Ştii de ce Raspa s-a legat de stâlp? a întrebat Lisa.

—Pentru că numai moartea poate schimba istoria, a spus Nilly, mijind un ochi şi ducând o mână la spate, într-o

încercare inutilă de a se scărpina între omoplaţi.

— Da, dar ştii de ce nu l-a lăsat pe doctorul Proctor să se sacrifice? De ce i-a luat locul?

— Elementar, a spus Nilly, încercând să se scarpine cu cealaltă mână, în caz că poate ar fi fost puţin mai lungă. îl iubea.

— Ştiai? a întrebat Lisa uluită.

Bineînţeles. Iubirea se vede mereu de la o poştă, a spus Nilly, foindu-se de colo colo de parcă s-ar fi străduit să se întoarcă pe spate fără să

cadă din copac. În final, Raspa a reuşit să vadă că doctorul Proctor era îndrăgostit de Juliette până pest ecap. Şi, văzând-o pe Juliette pe rug, Raspa şi-a dat seama că sin-

gura cale de a-l face fericit pe bărbatul pe care-l iubea era să-l lase să se bucure de femeia pe care o iubea. Aşa că a avut grijă ca ei să poată fi împreună. S-ar putea zice că s-a sacrificat

de dragul iubirii. Doar că nu de dragul iubirii ei.

Lisa era înduioşată.

— Vai, Nilly! Şi eu care credeam că voi, băieţii, nu înţelegeţi lucruri din astea.

— Fireşte că le înţelegem, a spus Nilly, reuşind în sfârşit să se întindă pe spate.

Apoi a început să se împingă în sus şi-n jos, scărpinându-şi spinarea de trunchiul copacului.

— Of, Nilly... a şoptit Lisa, cu o lacrimă în colţul ochiului. Nu e minunat?

— Da, chiar este, a spus Nilly şi pe chip i s-a întins o expresie de plăcere în

momentul în care a reuşit în sfârşit să-şi liniştească mâncărimea. Cu toate că ar fi si mai frumos dacă ar

*

servi micul dejun. Ar fi numai bun un restaurant cu nişte

ouă şi bacon. Şi nu credeam că fetele pot să dea vânturi!

— Nilly! l-a certat Lisa. Am vrut să zic că e minunat ce a făcut Raspa! N-avea niciun prieten... îmi... îmi...

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

—... pare atât de rău pentru ea.

— Sunt de acord, a spus Nilly, vârându-şi degetul în ureche şi scărpinându-se niţel şi acolo, dacă tot se

apucase să se ocupe
de mâncărimile sale.
Dar eşti şi tu de acord
că ar fi frumos dacă
am avea de mâncare
şi altceva în afară de
banane şi nuci de co-
cos pe care trebuie să

le culegem cu mâinile noastre, nu?

Lisa nu a răspuns. Doar s-a întors pe burtă şi a privit îndelung spre ocean. Erau aici de trei zile şi fusese minunat, dar Nilly avea dreptate.

Departe, la orizont, apăruse un strat de nori albastru-cenuşii. Trupul slăbănog, şi Ia fel de palid, al doctorului Proctor s-a apropiat înaintând cu paşi mari prin apă şi scurgând apa din

ochelarii săi de motocicletă.

S-a întins jos, pe nisip, lângă ei.

— Ei, prietenii mei cei mai buni, a spus el. Toate bune aici?

Au încuviinţat din cap tăcuţi.

— Vă e cam dor de casă, aşa-i ?

Au încuviinţat din cap tăcuţi.

— Şi mie, a spus doctorul Proctor.

Aşadar, ai găsit vreun restaurant, Nilly?

— Nu, a spus Nilly. M-am plimbat pe toată insula, dar n- am găsit decât nişte tipi care tocmai trăseseră la mal o barcă cu

vâsle şi m-au întrebat unde se aflau.

— Chiar? Cine erau?

—Nu ştiu. Vorbeau într-o engleză şi mai stricată decât a mea, dar am reţinut că pe unul dintre ei îl chema

Cristofor Co... Co... Co... Cum îl chema pe detectivul ăla de la TV?

— Columb? a sugerat Lisa.

— Aşa! a spus Nilly. Sau ceva de genul ăsta. Oricum, m-

am luat cu el la glume
şi i-am spus că asta ar
fi India. De fapt, dacă
stau să mă gândesc,
mi se pare că m-a şi
crezut. în orice caz,
imediat au sărit înapoi
în barcă şi au vâslit
extrem de repede

înapoi spre o corabie care era ancorată în preajma ţărmului.

— Hmm.

Doctorul Proctor s-a ridicat şi a privit spre cele trei căzi în-gropate pe jumătate în

nisip sub nişte palmieri.

— Cred că a cam venit vremea să vă duc înapoi pe Bulevardul Tunurilor, înainte să se aglomereze pe aici.

— Cum adică să *vâ* duc ? a spus Nilly. Nu vii cu noi ?

— Eu şi Juliette trebuie să ne întoarcem la Paris şi să lămurim situaţia cu Claude Cliche.

— Fără noi ? au strigat Lisa şi Nilly deodată.

—Da, a spus hotărât doctorul Proctor. Deja v-am expus unor pericole foarte mari. Sunt un adult total

iresponsabil. Nu v-aţi dat seama?

— Ba ne dăm seama destul de bine, a spus Lisa. Dar ai uitat ceva.

— Aşa-i, a spus Nilly.

— Suntem o echipă, a spus Lisa.

— Asta-i, a spus Nilly. Suntem o echipă. Şi nu ne pasă dacă toţi ceilalţi zic că suntem o echipă de rataţi jalnici. Pentru că

ştim ceva ce ei nu ştiu. Ştim... ştim... ăăă...

—Ştim, a preluat ideea Lisa, că, atunci când prietenii îşi promit să nu înceteze niciodată să se ajute unii pe alţii, unu plus

unu plus unu face mult mai mult decât trei.

Proctor s-a uitat Ia ei multă vreme.

— Foarte frumos spus, aproape Ia fel cum aş fi spus-o şi eu. Dar...

—Niciun *dar*! A spus Nilly. Chiar *tu* ai spus-o şi ştii că ştim că ştii că nu poţi face nimic ca să ne convingi să *nu* te ajutăm cu Claude Cliché.

Profesorul a trebuit să repete

cuvintele Iui Nilly de câteva ori în sinea sa ca să priceapă ce spunea. Apoi a făcut ochii mari întâi la unul, apoi la celălalt, cu o privire resemnată.

— Sunteţi nişte prieteni foarte încăpăţânaţi, să ştiţi.

— Ei, ce mai aşteptăm? a întrebat Nilly. Bagajele-s făcute şi eu sunt gata. Lisa?

Lisa a încuviinţat din cap.

— Profesore?

Doctorul Proctor a încuviinţat din cap.

Nilly s-a ridicat în capul oaselor pe trunchiul palmierului, echilibrându-se cu grijă şi cuprinzându-l între picioare. Apoi s-

a lovit în piept şi a strigat:

Claude Cliché, vine Nillinatorul

!2i. Nillinatorul

Nilly s-a ridicat din cadă cu grijă şi a privit în jur. Ce să vezi? Nu încăpea

îndoială că se aflau iarăşi în baia de la hotelul Frainche-Fraille. Iată cada, iată poliţa de sub oglindă şi iată paharul pentru periuţe de dinţi cu Perry, păianjenul sugător pe- ruvian cu

şapte picioare. Dar zgomotul ăsta oribil...

— Ce demonul demolării? a şopti Lisa, care tocmai se ridicase din cealaltă cadă.

— Sunt destule vibraţii aici cât de la

20 de picamăre, a spus doctorul Proctor, ud leoarcă.

— Se aude de afară, a spus Ioana, care deja ajunsese lângă uşă şi se pregătea să o

deschidă când Juliette a şuierat:

— Stai! Ştiu ce-i asta.

Ceilalţi s-au întors spre ea.

— E sforăitul hipopotamilor.

— Hipopotamii!...

— Da, a spus Juliette. Dar e şi mai rău. E sforăitul unui tip pe care-l cunosc mult prea bine.

— O, nu, a şoptit doctorul Proctor.

— Claude, a şoptit Lisa şi mai încet.

— Cliché, a şoptit Nilly atât de încet, încât nimeni altcineva nu l-a auzit pe fondul sforăiturilor.

A fugit la uşă, s-a ridicat pe vârfurile picioarelor şi a privit prin gaura cheii.

— Ce vezi ? a întrebat Proctor.

— Unu... doi... trei tipi, a spus Nilly. Toţi dorm în scaune.

Cel de lângă calorifer are o mustaţă subţire şi bretele late, cu clame de ordin industrial, şi arată mai alunecos decât un ţipar într-o găleată de mâzgă.

— Trebuie să fie Claude Cliché, a şoptit doctorul Proctor. Şi ceilalţi doi?

— Arata ca nişte... ei bine, s-ar putea sa vi se pare o nebunie, dar îndrăznesc să spun...

atenţie... a spus Nilly, întorcânduse spre ceilalţi, ca nişte hipopotami!

Dar, în mod ciudat, se pare că observaţia asta n-a surprins pe nimeni. Dezamăgit de blazarea publicului

său, Nilly s-a întors la gaura cheii.

— Unul e lângă fereastră şi altul stă cu scaunul aplecat, rezemat de uşa care dă în hol. Cu alte cuvinte, ne-ar fi imposibil să ieşim pe furiş fără să

observe. Şi, dacă tot vă dau veşti proaste, cei doi hipopotami au fiecare în poală câte o puşcă.

Juliette a scos un geamăt.

— Aşteaptă să ne întoarcem. Şi atunci... atunci...

— Mi-a ajuns! a spus doctorul Proctor.

Nu mai şoptea; de fapt, vocea îi tremura de furie

— .Dă-te la o parte, Nilly. A venit momentul sa închei socotelile cu tipul ăla...

—Nu, Victor! a spus Juliette, păşind în calea Iui. N-o să pună mâna numai pe tine.

Gândeşte-te la copii. Şi la Ioana. Hipopotamii o să le umple buzunarele cu monede şi o să-i arunce în Sena.

Proctor s-a oprit. Apoi s-a sprijinit cu spatele de cadă, luân-

du-şi capul în mâini şi gemând de disperare.

— Ai dreptate. Ce ne facem?

— Hmm, a spus Juliette.

— Hmm, a spus Lisa.

— Hmm, a spus Ioana.

S-a auzit un mic *plop* şi apoi vocea lui Nilly, spunând:

— Liniştiţi-vă, oameni buni! Am un plan.

S-au holbat la Nilly, care-şi contempla fascinat degetul arătător, înainte de a-I şterge mulţumit de pantaloni.

— Un plan pe cât de simplu, pe atât de ingenios.

Nilly şi-a descheiat haina de la uniformă şi a vârât mâna înăuntru. întâi a scos trompeta lui Marcel şi a aşezat-o jos, apoi a vârât mâna la loc.

— începe să se lumineze afară, şi e

vremea ca puturoşii
ăia să primească un
semnal de deşteptare
pe care să nu-l uite
mult timp. Planul ăsta
deja a fost testat pe
un anumit Napoleon şi
necesită numai să
turnăm un anumit praf

în gurile căscate ale... ale...

Expresia de pe chipul lui Nilly s-a schimbat în timp ce căuta de zor cu mâna în interiorul uniformei.

— Ce e? a întrebat Proctor. Ai pierdut ceva?

— Lume, a intervenit o mică schimbare de planuri, a spus Nilly, zâmbind ţeapăn cu toţi dinţii. Se pare că praful de

vân- tonaut a rămas la Rouen, în **iui**. Dar nu vă temeţi, Nilly are situaţia sub control. Pur şi simplu vom trece la planul B.

— Şi anume...? a întrebat Lisa cu scepticism.

— Ca voi să aveţi încredere în mine.

Ceilalţi trei s-au uitat la Nilly, dar el n-a mai spus altceva, doar s-a răsucit pe călcâie, zâmbind cu acel zâmbet strâmb şi ciudat.

În cele din urmă, Lisa a întrebat:

— Ăsta-i tot planul?

— Da, a spus Nilly, înşfacând de pe poliţă tubul cu Super-Lipiciul cu Acţiune Rapidă al Doctorului

Proctor. Bine, de fapt, pe lângă asta, mă gândeam chiar şi să cânt un mic semnal de deşteptare. După aia, o să *impojrizez.*

Lisa a clătinat din cap încet.

— Ce înseamnă să *impojrizezi*, Nilly? a întrebat Ioana.

Nilly a privit-o cu cel mai larg zâmbet al său.

— înseamnă, draga mea Ioana, că eu, sergent Nilly, voi

născoci idei noi imediat ce cele pe care le-am născocit deja vor da gre?-

— Noi îi spunem simplu Metoda Nilly, a mormăit Lisa în vreme ce Nilly se scălda în

privirea plină de admiraţie a Ioanei.

— Fugiţi pe uşă când auziţi semnalul de trompetă, a spus Nilly, luând trompeta şi apăsând pe clanţa de la uşă.

— Stai… a început să spună Proctor, dar Nilly deja dispăruse.

— Ce tot face? s-a plâns profesorul Lisei, care ţinea uşa întredeschisă şi se uita după Nilly.

— E în faţa hipopotamilor, stoarce tubul de lipici... întinde lipici pe puşcă şi pe poala tipului. Acum face acelaşi lucru cu celălalt hipopotam...

— Haide, Nilly! a şoptit Ioana.

— Se... se duce în spatele lui Claude Cliché, a spus Lisa în continuare. Şi... îi desface bretelele de la spatele pantalonilor...

şi... şi Claude s-a oprit din sforăit...

— O, nu!

— O, da. Şi acum... Claude se întoarce într-o parte... şi acum...

— Şi acum? Acum ce?

— Acum sforăie din nou.

În baie s-a auzit un oftat colectiv de uşurare.

— Nilly leagă capetele bretelelor de calorifer, a şoptit Lisa. Gata. Şi acum se urcă

pe pervazul ferestrei...
Inspiră adânc. Şi...
şi...

Semnalul de deşteptare a spintecat ca un cuţit sforăiturile uruitoare, care s-au oprit într-o clipă. Nilly a coborât privirea şi a

întâlnit trei perechi de ochi bulbucaţi.

—Atenţiune! a urlat Nilly. Ochii la mine, picioarele pe punte! Haideţi, repejor!

Ca şi când li s-ar fi dat un ordin — ceea

ce, în mod ironic, chiar le fusese dat — cei trei bărbaţi din încăpere s-au ridicat în picioare.

—Pe el! a strigat tipul cu bretele şi mustaţa extrem de subţire.

—Da, să trăiţi, domnule Cliché! a mârâit unul dintre hipopotami, încercând să ridice puşca din poala sa.

— A, mi s-a prins puşca!

—Ei, atunci puneţi mâna pe el! E doar un puşti de două palme!

Când hipopotamii au pornit greoi spre el, Nilly a zărit uşa de la baie deschizându-se şi pe cei patru prieteni ai săi ieşind pe furiş.

— încercaţi să mă prindeţi, uriaşi greoi ai râurilor întunecatului Continent! a strigat Nilly, sărind de pe pervaz pe scaunul de la birou în clipa în care hipopotamii au

întins mâinile să-l apuce.

Unul dintre ei s-a repezit la scaun, dar Nilly a sărit pe birou. Mobila s-a răsturnat şi veioza s-a spart în încercarea împleticită a hipopotamilor de a-l

prinde pe micro-piciul roşcovan şi impertinent. Nilly tocmai privise în jur ca să se asigure că prietenii săi ieşiseră cu bine pe uşă, în hol, când ambii hipopotami s-au repezit la el

tropăind, făcând podeaua să se cutremure şi lampa din tavan să se clatine. Nilly şi-a luat avânt, a sărit şi a întins mâinile în sus, spre ea. Numai să se prindă de ea şi va putea să-şi facă

vânt până la uşa deschisă, apoi, voilà, va fi în siguranţă! Râdea în sinea sa în plin salt. N-avea să-i fie greu, văzuse cum se face asta de i ooo de ori la televizor, unde eroul pur şi

simplu sărea prin aer ca un zburător de circ. Singura problemă era că braţele Iui Nilly... ei bine, erau un pic mai scurte decât braţele majorităţii eroilor... Şi, din păcate, lampa din tavan atârna puţin mai

sus decât candelabrele de care ei se foloseau de obicei în filme pentru asemenea cascadorii.

Nilly şi-a agitat braţele, dar mâinile sale n-au întâlnit decât aer. Din

nefericire, în cele din urmă, tot ce urcă trebuie să şi coboare, şi podeaua a început să se apropie cu viteză mare.

— Pârtie... a apucat Nilly să bâiguie înainte ca

nasul ăla mic şi răsucit al lui să se lovească de podea cu un scârţâit.

— E-al nostru! l-a auzit pe Cliche şuierând din scaunul de lângă calorifer.

Nilly s-a întors pe spate şi a privit în sus. Cei doi hipopotami se înălţau peste el.

A auzit zornăitul unor monede.

— Umpleţi-i buzunarele, a şuierat vocea lui Cliche. Şi

aruncaţi-l pe fereastră.

Nilly a văzut picioarele hipopotamilor apropiindu-se. A închis ochii şi a simţit o mână pipăindu-l la coaste. Şi apoi o

smucitură, în momentul în care mâna a găsit sabia şi a scos-o din teacă.

— Luaţi labele de pe Nilly, rumegători blestemaţi!

Nilly a deschis ochii. Ioana era

deasupra lui cu sabia în mână, gata de sfârtecat, cu ochii fixaţi la hipopotami.

— Te-ai întors, a spus Nilly.

— Nu puteam să te părăsesc la ananghie, Nilly, a spus

ea pe un ton calm. Doar sunt Ioana d'Arc, cea mai măreaţă femeie războinică din istorie.

— Ioana dArc? Ha! s-a auzit tare râsetul batjocoritor al lui Cliche dinspre

scaunul din spatele hipopotamilor. Orice idiot ştie ca a fost arsa pe rug în 1431. Nici măcar nu semeni cu ea! Ioana d'Arc se dădea cu ruj, avea un picior de lemn şi părul fixat cu permanent.

— Permanent? a ţipat Ioana ultragiată.

— Nu trebuie decât să vezi picturile vechi făcute în epoca în care a fost arsă, a spus Cliche. Puneţi mâna pe mincinoasa aia!

Hipopotamii s-au repezit la ea.

Nilly ar fi vrut mai mult decât orice să închidă ochii, dar i-a ţinut deschişi. Şi nu a regretat. Pentru că cele întâmplate apoi au fost cele mai

uluitoare chestii pe care le văzuse vreodată.

Ioana a atacat ţinând sabia cu ambele mâini. Aceasta a zburat atât de iute, încât Nilly nici măcar n-a mai văzut-o, a

văzut doar o fulgerare fluidă de oţel sclipitor. Sabia a scos sunete scurte de sfârtecare, spintecând catarame de curea, nasturi de haină, cămăşi şi smocuri de păr. Perciunii, bretoanele

şi tunso- rile cu cărare s-au evaporat.

Când Ioana a terminat, cei doi hipopotami stăteau în faţa ei uluiţi, cu pantalonii la glezne, cu braţele descoperite ieşind din cămăşi şi

haine făcute bucăţi şi cu cele mai urâte tunsori castron pe care le mai văzuse Nilly din Evul Mediu.

— Na permanent! a ţipat Ioana. Haide, Nilly!

L-a ridicat pe Nilly în picioare şi l-a tras după ea spre uşă

.Coborând treptele în graba, l-au auzit pe Cliché strigând:

— Da-mi puşca! Ei, atunci dă-ţi jos

pantalonii şi dă-mi-i şi pe ăia, idiotule!

Ioana şi Nilly au coborât în goană toate etajele, trecând pe lângă fotografiile familiei Trottoir, pe lângă fotoliile din holul principal,

dincolo de biroul de recepţie, de unde domnul Trottoir abia a apucat să întrebe „Părăsiţi camera?”, şi au ieşit pe uşa turnantă, păşind pe pavelele din faţa clădirii.

— Aici!

I-au zărit pe doctorul Proctor, Lisa şi Juliette, care-i aşteptau în celălalt capăt al pieţei, lângă nişte tarabe de fructe goale.

— Păzea! a strigat Lisa.

Drept atunci, au auzit imediat în spatele lor o voce istovită:

— Opriţi, altfel vă spulber!

Ioana şi Nilly s-au oprit. Şi s-au întors.

Cliché era la numai câţiva metri în spatele lor, cu puşca Ia bărbie, ţintindu-i. De puşcă încă atârnau o pereche de pantaloni de hipopotam.

Cliché se apleca în faţă puţin, de parcă ar fi înfruntat un vânt puternic, şi nu era greu să desluşeşti motivul. Bretelele Iui — care se întindeau de la brâul pantalonilor săi, peste

burtă şi umeri şi apoi
în spate, prin uşa
turnantă, înăuntrul
Hotel Frainche-Fraille
— erau întinse ca
nişte corzi de chitară.
Clamele alea de pe
urma cărora se

îmbogăţise Cliché erau solide, nu glumă!

— Vino mai aproape, să fiu sigur că te nimeresc, pitic nenorocit! a zbierat Cliché la Nilly, înconjurând trăgaciul cu degetul.

— Aş vrea să-ţi fac pe plac, *monsieur* Cliché, a spus Nilly. Dar, având în vedere că tu eşti cu împuşcatul şi eu o să fiu cu muritul, aş zice că are mai multă noimă dacă *tu* ai mai

face câţiva paşi spre *mine.*

— Derbedeu obraznic! a mârâit *monsieur* Cliché, silindu- se să facă încă un pas, cu curelele tremurând şi cârâind indignate, numai că

monsieur Cliché se înfuriase atât de tare, încât nu observase ce anume îl ţinea pe loc.

— Sunt o ţintă *foarte* mică, asa că poate ar fi bine să faci încă un pas, domnule Barometru.

Nilly a zâmbit sfidător.

— Pregăteşte-te să zbori! a spus *monsieur* Cliché, ridicând piciorul ca să facă încă un pas.

Dar atât i-a fost. Vai, şi încă ce-a mai

fost! Pe chipul lui *monsieur* Cliché a apărut o expresie ciudată în clipa în care a simţit că-şi pierde echilibrul şi că trupul îi e tras înapoi cu o asemenea forţă, încât a început să

accelereze. Cliché a zburat în spate, prin uşa turnantă, atât de repede, încât nici nu mai atingea pământul. A zburat pe lângă biroul de recepţie, unde Monsieur Trottoir a apucat doar

să tragă aer în piept
înainte să întrebe
„Doriţi o cameră?”, pe
lângă fotolii, în sus, pe
scări, pe lângă
fotografiile familiei
Trottoir, prin uşa
deschisă spre camera
de hotel, unde s-a lovit

cu ceafa de calorifer
cu atâta putere, încât
zăngănitul a sunat de
parcă cineva tocmai ar
fi bătut cel mai mare
clopot din catedrala
Notre-Dame.

Şi, pe când zgomotul încă răsuna în oraş, prietenii noştri au văzut doi tipi

ca nişte hipopotami,
îmbrăcaţi numai în
zdrenţe şi chiloţi,
alergând afară din
Hotel Frainche-Fraille
şi dispărând după
colţul cel mai
apropiat.

—Doamne, ce le-aţi făcut? a întrebat Lisa. Erau cele mai groaznice tunsori castron pe care le-am văzut vreodată.

— Nu ce *le-am* făcut, a spus Nilly,

arătând spre Ioana. Ce *le-a* făcut.

— N-am făcut decât să *impojrizez* puţin, a spus Ioana.

—Şi acum... a spus doctorul Proctor, ridicând puşca pe care o scăpase Cliché. Ce-

aţi spune să facem o vizită la patul Barometrului Cliché?

Cliché zăcea lângă calorifer, aplecat în faţă, şi se pare că încă nu-şi venise în simţiri când au intrat în cameră. Dar nu

sforăia, doar respira egal şi pleoapele îi tresăreau din când în când.

—Sunt sigur că o să-şi revină în curând, a spus doctorul Proctor. După cum am aflat, e aproape

imposibil să schimbi istoria. Cliché este şi va rămâne căsătorit cu Juliette, şi nu-i va acorda niciodată divorţul de bunăvoie. Cum spuneţi să procedăm? Vreo propunere?

— Să fugim, a spus Lisa. Aţi putea să locuiţi pe Bulevardul Tunurilor.

Proctor a clătinat din cap.

— Cliché şi hipopotamii săi ne vor

găsi oriunde am merge.

Juliette şi-a luat capul în mâini.

— Vai, de-ar avea amnezie când se trezeşte, de-ar uita că e barometru, de-ar uita de mine şi de

faptul că ne-am căsătorit.

— Hmm, a spus Nilly.

Apoi s-a ridicat şi s-a dus la baie.

—Ei bine, s-a lovit la cap destul de tare, a spus Proctor. Dar mă

tem că e prea mult să sperăm la o pierdere totală a memoriei.

—Lăsaţi pe mine, a spus Nilly, ieşind din baie ţinând în mână paharul pentru periuţe de dinţi. Şi pe Perry.

—Perry? a întrebat Ioana, holbându-se la păianjenul mic dinăuntrul paharului.

— Un păianjen sugător peruvian cu şapte picioare.

Nilly s-a apropiat de bărbatul leşinat şi

a dus gura paharului la urechea lui. Şi cu asta, voilà, micul păianjen a dispărut.

— Ce faci? a întrebat Juliette oripilată.

— Mai bine te-ai întreba: „Ce face *elT*

Pentru că, din moment ce Perry e păianjen sugător, acum e în capul lui şi-i suge toate amintirile. Când se trezeşte, o să se simtă de parcă s-ar fi odihnit o noapte întreagă. Va avea o

formă minunată şi o dispoziţie excelentă. Dar singurul lucru de care va fi sigur este că nu-şi aminteşte nimic. Nicio iotă. Zero. Nada.

Nilly s-a uitat înjur, la chipurile neîncrezătoare.

— E adevărat! a spus Nilly indignat. Găsiţi o descriere detaliată *înAMBNFE.*

— AMBNFE? a întrebat Juliette.

— Prescurtare de la *Animale care mai bine...*

— Nilly! s-a răstit Lisa. Animalele din cartea aia sunt doar chestii născocite de tine!

— Nici vorbă! a spus Nilly, încrucişând braţele la piept, cu o expresie profund

jignită. Dar, dacă vreţi, aţi putea pur şi simplu să folosiţi metoda Cliché. Umpleţi-i buzunarele cu monede şi aruncaţi-l în râu!

Doctorul Proctor a clătinat din cap.

— Asta ne diferenţiază de oamenii ca el, Nilly. Nu facem asemenea lucruri.

—Fie, a spus morocănos Nilly. Atunci lăsaţi monedele şi aruncaţi-l direct în

râu. Ar fi şi mult mai ieftin.

— Nilly!

Nilly a lovit puternic cu piciorul în podea.

— Dar ştiţi şi voi că ne va fi imposibil să-l băgăm la puşcă-

rie. Niciun judecător din Paris n-ar îndrăzni să-l condamne! Şi, când o să se trezească, o să...

— Evrica! a strigat Lisa.

Cei doi morocănoşi s-au întors

şi au făcut ochii mari la ea. Pentru că ştiau că Lisa nu era genul de persoană care strigă „evrica” în fiecare zi.

— închisoare, a spus Lisa.

— Ce vrei să spui? a întrebat Proctor.

— Să facem ce a făcut Raspa cu Juliette! Să folosim cada ca să-l trimitem la o închisoare din

vremuri foarte, foarte îndepărtate.

—Perfect! a spus Nilly. Şi, când o să-şi revină, n-o să-şi amintească cum a ajuns acolo şi nu va putea să le explice că e nevinovat!

Pe de altă parte, Proctor nu părea la fel de entuziasmat.

—Nu prea ştiu dacă ar fi cinstit să facem dreptate după capul nostru. Doar nu suntem judecători.

— Atunci, ai vreo idee mai bună? a întrebat Nilly.

— Nu, a recunoscut Proctor.

—Am putea să-l trimitem să stea undeva până când ne gândim la o soluţie, a

spus Lisa. Apoi am putea să mergem şi să-I aducem înapoi.

Tuturor li s-a părut o idee bună, aşa că s-au pus pe treabă. Au dezlegat curelele lui Cliché şi, lucrând cot la cot, au reuşit să-l

poarce până la baie şi să-l pună în cada călăcoare în timp.

În cimpul asta, s-a auzic o bătaie precaucă în uşa camerei de hocel şi Juliette s-a dus s-o deschidă.

— Unde să-l crimicem? a încrebac Lisa.

— Lăsaţi pe mine, a spus Nilly, apucând borcanul cu săpun al cimpului. Şciu un loc foarte ingenios.

Juliette şi-a ivic capul în baie.

— Victor, a venit să te vadă cineva. Şi pe tine, Lisa.

— Hmm, a spus Proctor. Cine să fie?

— O franţuzoaică care vă ştie pe

amândoi, a spus Juliette. Spune că e judecătoare asistentă.

— Nu ştiu nicio franţuzoaică, a spus Lisa. Şi în mod sigur nu ştiu niciun judecător, nici măcar asistent.

— Nu fi atât de sigură, a spus Juliette făcându-i cu ochiul. Lisa şi Proctor au ieşit din baie şi, într-adevăr, au dat cu ochii de o femeie îmbrăcată elegant. Purta genul de costum

de afaceri care te face
să pari mai slab decât
eşti şi genul de oche-
lari care te face să
pari că, de fapt, nu
prea ai nevoie de
ochelari. Avea un aer
familiar, cumva.

În spatele ei erau doi poliţişti în uniformă. Fiecare avea câte o mustaţă de un anumit stil. Am spus destule.

— *Bonjour,* Lisa.

Femeia în costum a zâmbit, i-a întins

mâna şi a spus ceva în franceză.

— Aăă... a spus Lisa, tresărind puţin când, cu o mişcare hotărâtă, Juliette i-a pus la loc cleştele de nas francez.

— Nu mă recunoşti, aşa-i? a spus femeia. Fără pelerină.

— Ăăă... nu, a spus Lisa.

— Poate dacă i-aş da jos pe ăştia? a întrebat femeia,

luându- şi ochelarii de pe nas.

Atunci Lisa a văzut.

Chiar aşa, nu mai era fetiţă, era o femeie matură, dar era... Da, era fata pe care o cunoscuse lângă podul

de la ieşirea din Innapoiete!

— Anna? a exclamat Lisa.

— Eu sunt, a spus femeia râzând. Probabil că şi eu ar trebui să fiu surprinsă că te revăd, dar toată

viaţa mea am avut sentimentul că ne vom întâlni din nou. Mai ales după ce am luat o decizie în ziua aceea, când ne-am cunoscut lângă pod.

— Chiar?

— îţi mai aminteşti ce am vorbit?

— Hmm... Stai, da! Despre cât de groaznic era că nimeni nu avea curajul să-i oprească pe cei ca Claude Cliché.

— Exact. Dar *pe mine* m-ai încurajat să încerc. Şi am hotărât să încerc. Am învăţat din greu la şcoală, am studiat dreptul la Paris şi până acum am muncit din răsputeri ca să devin judecător.

De un an încoace conduc cercetările în cazul lui Claude Cliché. L-am supravegheat zi şi noapte ca să obţinem dovezi cu privire Ia activităţile lui criminale. Acum

câteva zile am hotărât că am adunat destul cât să-l putem aresta, şi ne-am decis să-I prindem când va veni azi aici.

— Minunat! a spus Lisa, bătând din palme. Ai auzit, doc-

tore Proctor? Nu mai e nevoie să-l trimitem pe Cliché nicăieri.

Lisa s-a întors iar spre Anna.

—Pentru că promiteţi să-l închideţi multă, multă vreme, nu-i aşa?

— Da, promitem, a spus Anna Showli. Va petrece mulţi ani în spatele gratiilor, mai ales de vreme ce adineaori am fost martori direcţi la încercările lui de a-l împuşca pe băieţelul

ăla incredibil de drăguţ din faţă. Trebuie să recunosc că mintea-i merge repede, nu glumă.

— E chiar *foarte* rapid, a chicotit profesorul.

— Am scăpat! a strigat Juliette fericită şi l-a sărutat pe Proctor pe buze, făcându-l să roşească până-n vârfurile urechilor.

— Uraaaa! a strigat Ioana.

Lisa ar fi vrut să poată striga şi ea de fericire, dar un cuvânt rostit de Proctor declanşase alarme în capul ei.

Unul dintre poliţişti şi-a dres glasul.

— Ei, ce spuneţi, să-l arestăm pe nemernicul ăsta?

— Da, ajunge atâta vorbă, a zis celălalt, mergând la uşa de la baie şi deschizând-o.

— Ce face puştiul ăla? a întrebat primul

poliţist. Se spală pe cap? Acum?

— Şi unde-i Claude Cliché?

Pe Ioc, Lisa a identificat cuvântul. *Rapid*. Nilly era *rapid.* Vai.

Poliţistul a sărit în spate când băieţelul şi-a ridicat subit capul din apa plină de clăbuci, şi-a suflat spuma din nas, a expirat şi a declarat:

— Am terminat!

Zâmbea până la urechi sub bretonul său roşu-aprins, din care şiroia apa.

— Doar n-ai... sau...? a încercat să spună Juliette.

— Trebuie să recunosc, a spus Nilly

râzând. Pun pariu că n- o să-l mai vedem pe tipul ăla o vreme.

— Atunci trebuie să ne întoarcem în timp şi să-I luăm, a spus Proctor. Au venit să-l aresteze.

— A, da? a spus Nilly. Tare. Ăăă... dar atunci cred că ar trebui să ne grăbim. Am uitat cu totul de ideea că o să mergem să-l aducem înapoi şi... ăăă... mă tem că am folosit tot ce mai

rămăsese din săpunul timpului.

— Vai, a spus Proctor. Bine, atunci am face bine să mergem repede, cât încă mai sunt clăbuci în cadă. Mă voi duce chiar eu şi...

Dar Lisa deja îl văzuse. Văzuse zâmbetul cunoscut, în zigzag, de pe faţa lui Nilly, cel care însemna că încă un plan se dusese pe apa sâmbetei. Motiv pentru care Lisa n-a

fost deloc surprinsă când Nilly a deschis pumnul, arătându-le dopul, şi chiar atunci s-a auzit gâlgâitul ultimilor stropi de apă cu săpun care dispăreau în scurgere.

— Cred că am fost puţin cam... ăăă... rapid, a spus Nilly.

În camera numărul patru de la Hotel Frainche-Fraille s-a lăsat o tăcere absolută. Nimeni n-a făcut altceva decât să

se holbeze la Nilly. Şi tăcerea a continuat. O vreme lungă. O vreme foarte lungă.

Până când, în cele din urmă, frecându-şi mâinile între ele, Nilly a spus:

— Ei bine, ce-i făcut e făcut. I-ar mai fi cuiva poftă de-un mic dejun

?22. Tokyo

Claude Cliché s-a trezit chinuindu-se să respire sub apă. Şi, din moment ce este

larg acceptat faptul că nu prea se poate respira sub apă, decât dacă eşti peşte sau vreun alt animal acvatic, pe scurt, se îneca şi a început imediat să dea haotic din braţe şi picioare.

Apoi, deodată, a reuşit totuşi să respire şi a descoperit că ridicase capul deasupra apei. Şi că se aña într-o cadă. În jurul lui erau copaci. Trunchiuri înalte, între care atârnau liane.

Deasupra, sus de tot, trunchiurile se pierdeau într-o boltă de frunze foarte verde şi densă. Se afla într-o junglă, asta era sigur.

Dar cum, Doamne, ajunsese aici, şi, pe deasupra, într-o cadă?

Cliché s-a încruntat şi s-a străduit să-şi aducă aminte. A încercat să-şi amintească cine era, de unde venea şi ce se întâmplase înainte de a se trezi în cada asta,

cu o durere de cap îngrozitoare.

Şi credeţi că-şi mai amintea ceva? £1, cu un păianjen — care se poate sau nu să fi fost un păianjen sugător peruvian cu şapte picioare — în

ureche, şi, posibil, chiar mai adânc?

Ei bine, iată răspunsul:

îşi amintea totul. Absolut totul.

îşi amintea, de exemplu, că numele lui era Claude Cliché,

că era barometru şi că avea o groază de chestii. Printre altele, avea o grămadă de bani, brevetul pentru o clamă de bretele, un sat plin de hipopotami, un castel numit Margarine şi o

baroneasă pe nume Juliette. îşi amintea că fusese Ia Hotel Frainche- Fraille, în camera inventatorului ăluia stupid de care Juliette avea impresia că e îndrăgostită. Şi îşi amintea *destul* de

limpede de băieţelul acela roşcovan îmbrăcat ca Napoleon şi de fata care susţinea că e Ioana dArc. Da, îi jucaseră o festă! Răsplata lor avea să fie o grămadă de mărunţiş şi o

călătorie spre fundul Senei.

Cliché s-a ridicat şi s-a dat jos din cadă. Nu-i era deloc frică. Nici vorbă! Doar era Regele Parisului, nu? Indiferent cât de departe s-ar ii aflat

înăuntrul junglei ăsteia, în mod sigur avea să ajungă acasă, era doar o problemă de timp. Şi atunci, avea să pornească la vânătoare!

S-a îndreptat spre un luminiş.

Apropiindu-se, a auzit nişte sunete, un fel de bâzâituri şi pocnituri slabe.

Să fie tigri ticăitori, hiene sughiţătoare sau şerpi cu clopoţei ?

Sau pocnetul dintre fălcile unui crocodil?

Ha! Astea nu-l speriau. Cliché a pornit cu paşi mari drept înainte, aplecând crengile în lături.

Şi acolo, drept în faţa lui, erau creaturile care scoteau bâzâi- tul şi păcănitul.

Bzzz-clac! Bzzz-clac!

Claude a izbucnit în hohote de râs.

Era un grup uriaş de turişti japonezi aflaţi dincolo de nişte gratii care, evident, formau un fel de cuşcă. Turiştii japonezi făceau poze cu aparate de fotografiat mici. *Bzzz-*

clac! Cât de comic! Când au dat cu ochii de Claude, brusc, s-au speriat şi au început să vorbească între ei într-o limbă ciudată, sacadată.

—Bau! a strigat Claude la ei, pentru

că-i plăcea când oamenilor le era frică de el.

Şi acum deja era binedispus, pentru că, în spatele oamenilor, deasupra copacilor, a văzut zgârie-nori. Şi acolo unde sunt

zgârie-nori, cel mai apropiat aeroport nu poate fi foarte departe.

— Socotelile încă nu sunt încheiate, doctore Proctor..., a mormăit în sinea lui, frecându-şi mâinile.

Dar atunci a fost surprins să descopere că acea cuşcă se întindea spre dreapta şi spre stânga sa. Ceea ce însemna că el — şi nu fotografii japonezi — se afla în cuşcă. Hmm. Mă rog, tot aia!

Acum trebuia doar să găsească uşa şi să iasă din cuşca asta blestemată.

—Unde-i uşa? a strigat Cliché, dar oamenii de dincolo de gratii n-au făcut decât să se holbeze la el.

Sau, mai bine zis, nu la *ei* Lui Claude i s-a părut că priveau *peste* el. Şi încetaseră să facă poze *bzzz-clac!* cu aparatele. În tăcerea care s-a lăsat, Cliché a auzit un sunet cunoscut: un

sforăit. Dar nu sforăitul unor hipopotami. Ci a ceva ce trebuie să fi fost mai mare. Şi fix în acea clipă, dintr-odată, s-a făcut întuneric.

Cliché a avut timp doar să ridice privirea, doar să gândească, doar să priceapă cum avea să se încheie povestea lui. înainte să se încheie.

Pământul s-a cutremurat şi s-au

înălţat nori de praf când creatura uriaşă şi sforăitoare — dar împreună cu ea şi Claude Cliché — s-a izbit de pământ. Cuşca s-a scuturat atât de tare, încât indicatorul de metal de afară s-a

desprins, a căzut şi a alunecat într-o parte, pe o alee a Grădinii Zoologice din Tokyo.

Apoi s-a lăsat iarăşi linişte. Nu s-a mai auzit decât zornăitul semnului metalic care se oprise

din alunecare şi se prăbuşise zăngănind zgomotos, drept la picioarele unei fetiţe care tocmai urcase ţinându-şi tatăl de mână. Şi, din moment ce semnul a aterizat cu textul în sus şi

fetiţa abia învăţase să citească, ea i le-a citit, cu foarte puţine poticneli, tatălui ei:

— Ele...

— Aşa, a spus tatăl ei.

— Elefant...

— Foarte bine, a spus tatăl ei.

— Elefant ţeţe…

— Te descurci de minune! a încurajat-o tatăl ei.

— Elefant ţeţe congolez.

— Aţi auzit! a exclamat tatăl către ceilalţi observatori, care încă priveau îngroziţi. Fata mea are numai patru ani şi ştie să citească! Copila mea e un geniu!

— Măi să fie, a spus unul dintre turişti.

Cineva a ridicat un aparat foto:

Bzzz-clacl

2ş. Din nou acasă

— BOANSUAR!

Era duminică după-amiaza şi părinţii Lisei au ridicat privirea din cărţi, zâmbind fetei lor, care apăruse subit în pragul uşii care dădea în camera de zi,

ciripindu-le în franceză.

— *Boan suar* şi ţie, a răspuns tatăl ei, Comandantul. A fost frumos la Sarpsborg?

— Mă bucur atât de mult să vă revăd, a spus Lisa, mergând

întâi la tatăl său, apoi la mama sa, şi îmbrăţişându-i îndelung pe fiecare.

—Ei, asta da îmbrăţişare călduroasă, a spus mama ei râzând. Te-a adus cu maşina tatăl

Annei? Mi s-a părut că aud motorul unei maşini afară.

— Era motocicleta doctorului Proctor, a spus Lisa. M-am întâlnit cu el pe drumul de întoarcere şi m-a luat şi pe mine.

Eu şi Nilly am fost invitaţi la cină în curtea lui. Ar fi în regulă?

Da, sigur, a zis mama ei. Numai să nu vii târziu, mâine ai şcoală. Ai mai exersat la

clarinet? Ştii că
mâine ai repetiţii
cu fanfara

— A, da. O să exersez acum.

Lisa a lăsat ghiozdanul pe podea, a fugit sus, în camera sa, ţi în curând părinţii ei au auzit sunetul subţire şi şters al clarinetului...

Să fie oare Marseilleza?

Ştii ce-mi place cel mai mult la viaţa pe Bulevardul Tu-nurilor? a întrebat Comandantul,

fredonând după cântec. C

ăe un loc atât de sigur şi de anost, încât n-ai de ce să te temi că s-ar putea întâmpla ceva.

Juliette, Lisa şi Nilly stăteau în curtea

doctorului Proctor, sub păr, la masa de picnic din iarba înaltă, şi aşteptau. Au chiuit când l-au văzut pe doctorul Proctor ieşind din casă şi strădu- indu-se să ţină în echilibru o tavă cu

un jeleu Jell-O lung de un metru şi jumătate.

După nouă minute, toţi stăteau rezemaţi pe spate, cu stomacul plin până la refuz şi cu zâmbete mulţumite.

—Tocmai am vorbit la telefon cu

Ioana, a spus Juliette. Din păcate, n-a obţinut postul ăsta de coafeză în Montmartre. Stilistei i s-a părut că metodele ei erau cam... ăăă... teatrale. Şi coafurile

castron încă n-au revenit la modă.

— E doar o problemă de timp.

Ceilalţi n-au răspuns, doar au privit în tăcere şi cu scepticism tunsoarea castron roşu-aprins pe

care Ioana i-o făcuse lui Nilly ca dar de despărţire, laolaltă cu sărutul pe care i-l dăduse pe vârful nasului.

— La ce vă uitaţi? a spus Nilly. Liderii în modă trebuie să

meargă în faţa celorlalţi, nu?

— Mă rog.

Doctorul Proctor a chicotit.

— A primit altă slujbă. Nu-i aşa, Juliette?

— Da, a spus Juliette. Ghid turistic la Muzeul de Istorie a Franţei la Palatul Versailles. Le va povesti oamenilor despre Evul Mediu şi mai ales despre faimoasa Ioana dArc,

care a condus francezii în luptă împotriva englezilor şi în cele din urmă a fost arsă pe rug. Directorul muzeului a fost foarte impresionat de cunoştinţele sale detaliate.

Profesorul şi-a dres glasul:

—Dacă tot am adus vorba de prieteni care nu mai sunt printre noi. înainte să veniţi, am dat o raită pe strada Rosen-krantz, pe Ia Prăvălia

de Ceasornice cu Trenci.

Toţi s-au uitat la el.

— Prăvălia nu mai era acolo, a spus Proctor. În locul ei era un magazin vechi de bijuterii.

— Vechi? a izbucnit Nilly. Imposibil! Pravalia de Ceasornice cu Trenci era acolo vinerea trecută!

Profesorul a încuviinţat din cap.

—Ştiu. Dar, din câte mi-a zis un taximetrist bătrân care parcase în apropiere, magazinul de bijuterii era acolo de când era copil. Şi nu auzise niciodată de

vreo Prăvălie de Ceasornice cu Trenci.

Au tăcut o vreme, fiecare pierdut în gândurile sale. Când Lisa a luat o gură din Jell-O-ul ei, a descoperit cu surprindere că

farfuria sa era goală. S-a întors spre Nilly, care a privit-o cu nişte ochi nevinovaţi, dar cu obrajii umflaţi ca nişte baloane, chinuindu-se să înghită repede ce mai rămăsese din dovezi.

— Nilly! a spus ea. L-ai mâncat şi pe-al meu!

Răspunsul lui a fost înăbuşit de tot jeleul care i s-a scurs din colţurile gurii.

— Ce? a făcut Lisa.

Nilly a dat capul pe spate şi a repetat:

— Ei, dă-mă-n judecată!

La asta nici profesorul, nici Juliette şi nici Lisa nu

s-au putut abţine şi-au izbucnit în râs.

Apoi au început să povestească toate experienţele fantastice pe care le trăiseră în ultimele două zile. Sau în ultimii 900 de ani.

Depinde din ce punct de vedere priviţi problema. Cum Nilly participase la Tour de France şi anulase Bătălia de la Waterloo. Cum Lisa proiectase Turnul EifFel şi stinsese cu

un singur vânt un rug întreg pentru vrăjitoare. Cum doctorul Proctor aproape că fusese decapitat, dar salvat în ultima clipă de o trompetă iscusită. Şi cum Juliette, care în

sfârşit era liberă, nu mai auzise nici pâs de la Cliche.

— Noroc! a spus doctorul Proctor din inimă şi cu toţii au înălţat paharele cu suc de pere. Nu în cinstea schimbării istoriei, ci

în a schimbării viitorului.

Şi pentru asta au ciocnit. Însă pentru Jell-O-ul acela şi acea zi de duminică, nu mai era niciun viitor. Tava dinaintea lor era goală, luna urcase pe

cer şi păsările care se cuibăriseră în păr ca să asculte despre toate aventurile lor incredibile începuseră să caşte.

Aşa că şi-au urat noapte bună, Proctor şi Juliette au intrat în

casa albastră, Lisa în cea roşie şi Nilly în cea galbenă.

În camera ei, Lisa s-a gândit la prăvălia de ceasuri, care dispăruse, şi la faptul că, ei bine, parcă nici n-ar ii existat vreodată. S-a

decis să caute printre cărţile ei şcolare, până când a găsit manualul de istorie, a dat pagina la capitolul despre Ioana dArc şi a privit pictura faimoasă întruchipând moartea ei. Şi a căscat gura de

uimire, cu toate că se cam aştepta la asta.

Pictura se schimbase.

Femeia nu mai avea părul lung şi castaniu, ci negru ca cerneala. Avea buzele date cu ruj roşu,

unghii lungi, vopsite în roşu şi, jos — sub rochie — alea nu erau... nişte role?

Lisa a înghiţit în sec şi s-a gândit la Raspa, care-şi dăduse viaţa pentru iubire. Şi poate şi ca să-şi

ispăşească dorinţele de a distruge atâtea lucruri. Lisa şi-a amintit ceva ce-i spusese Nilly doamnei Strobe la ore, la începutul acestei poveşti:

Ca săfii erou cu adevărat, trebuie să fii foarte mort.

Lisa a hotărât ca a doua zi să copieze şi să mărească pictura cu Raspa şi s-o agaţe de peretele de la capul patului său. Nu numai

pentru că era o
pictură cu adevărat
magnifică şi că toată
lumea ştia că femeia
aceea din foc era o
eroină, ci şi pentru că
avea să-i amintească
Lisei ceva important:
chiar dacă cineva face

vreo faptă rea, niciodată — dar niciodată — nu e prea târziu să îndrepţi lucrurile. Dacă gândeşte aşa, oricine poate schimba oricând istoria, măcar puţin câte puţin.

Atunci Lisa a închis cartea de istorie şi a privit spre fereastra de la dormitorul lui Nilly.

Şi, cum era de aşteptat, spectacolul cu umbre începuse.

întruchipa
limpede un
băieţel şi o
femeie ceva mai
înaltă care
dansau cancan şi,
din când în când,
se sărutau câte
puţin. Lisa a

chicotit. Aproape c-ai ii zis că Nilly era îndrăgostit. Iar acum se ridicase în pat şi ţopăia. Umbra, care era de două ori mai mare decât băieţelul, s-

a dat peste cap, iar Lisa a râs atât de tare, încât a început să sughiţe. Atât de tare, încât i-au dat lacrimile. Atât de tare, încât a trebuit să-şi vâre

capul în pernă şi să închidă ochii. Şi, făcând asta, a adormit

.Continuaţi distracţia în

Praful de Vânturi al Doctorului Proctor *Cine a tăiat brânza*

f— Mai ţii minte că doctorul Proctor a spus ieri întâi „tâlhar de şosete” şi apoi „defect de vorbire”? a întrebat Lisa în pauză.

Ea şi Nilly stăteau în vârful unui morman de zăpadă în curtea

şcolii şi-i urmăreau pe ceilalţi copii de jos, care vorbeau entuziasmaţi despre Hallvard Tenorsen şi Voci Haioase.

— Şi ieri părinţii mei au spus „profezor” în Ioc de

„profesor”. Şi „toi” în Ioc de „noi”. Nu pare a fi un defect de vorbire?

— Ar putea să fie doar o coincidenţă, a spus Nilly. Poate că pur şi simplu n-au reuşit să pronunţe

sunetele corect, din cine ştie ce motiv. De parcă ar fi avut o zi mai ciudată, ştii?

— Dar gândeşte-te, a spus Lisa. N-ai observat că în ultimele zile aproape toată lumea a început să

spună „şi” în loc de „ci” >

Nilly s-a gândit.

— Că tot aduci vorba, a zis el, de fapt, mama chiar m-a rugat să cumpăr de la magazin nişte brânză „Şedar”, în loc de

„Cheddar”. Şi soră-mea m-a făcut „doricei”, în loc de „şoricel”.

— Dar asta-i invers.

— Sora mea nu-i normală.

— Şi mai e ceva, a continuat Lisa. Ştii ce au spus aseară la ştiri?

— Că într-un sondaj global femeile l-au ales pe Nilly drept bărbatul anului? a

propus Nilly plin de speranţă.

— Nu. Că oamenii au început să piardă mai multe şosete decât de obicei.

— Vai, a exclamat Nilly. Tâlhari de şosete. Crezi că...?

— Cred că se petrece ceva, Nilly. Şi cred că doctorul Proctor ştie anumite lucruri despre care nu ne vorbeşte.

— Nu mai încerca să mă bagi în sperieţi, Lisa.

— Dar se simte, Nilly! Povestea cu /-ui lipsă pe panoul şcolii, urmele lăsate de şosete umede. Ce ne facem?

— Trebuie să-i spunem unui adult.

—Dar tocmai adulţii vorbesc despre brânză „şedar" şi „securi" de călătorie şi contribuţii „şaritabile". Oare chiar putem să avem încredere în ei?

Nilly s-a scărpinat la cerpiuni. Pardon, Ia perciuni.

— Doctorul Proctor, a zis Nilly. El spune în continuare „cheddar[K], aşa cum trebuie.

— Şi de fiecare dată când îl întrebăm ce se petrece, evită subiectul, a spus Lisa oftând. Nilly, misterului ăstuia va trebui să-i dăm de capat singuri. Să începem cu începutul,

cu creatura invizibilă care a lăsat urme umede intrând în şcoală.

—Hmm, a făcut Nilly. Poate că a venit momentul să cercetăm problema niţel. Şi, de fiecare dată când e

vorba de vreo creatură, cel mai potrivit punct de plecare e, desigur, AMBN- FE, *Animale care Mai Bine N-ar Fi Existat.*

Lisa a încuviinţat din cap. *Animale care*

Mai Bine N-ar Fi Existat. Era titlul unei cărţi de 600 de pagini care, din câte spunea Nilly, fusese în mare parte scrisă de bunicul lui.

După şcoală, Nilly şi Lisa au alergat

înapoi spre Bulevardul Tunurilor.

—Cartea e-n camera mea, a spus Nilly, întorcându-se când a simţit că Lisa nu mai era în spatele său şi că încremenise

pe treptele de la intrare.

Lisa tocmai îşi dăduse seama că nu mai fusese în casa lui Nilly niciodată, deşi locuiau vizavi unul de celălalt.

— Haide, a şoptit Nilly.

Lisa a intrat pe uşă cu paşi şovăielnici. Bănuia că Nilly şoptea pentru că, de fapt, n-avea voie să aducă musafiri şi, cu toate că nu-l întrebase

niciodată despre problemele astea, faptul de mai sus se potrivea cu impresia pe care şi-o făcuse încă de la început. Probabil că tocmai de asta nici nu se deranjase să-l întrebe.

Nici nu simţise vreodată dorinţa de a veni aici. Mama şi sora lui Nilly erau mai ciudate decât în familiile obişnuite. Lisa a privit în jur şi a inspirat mirosurile. Toate locuinţele aveau

miros de ceva. Bine, mai puţin locuinţa-i proprie, fireşte. Dar probabil că pentru toată lumea era aşa. Pur şi simplu nu poţi simţi mirosul propriei locuinţe. Iar casa lui Nilly mirosea a... de

fapt, a *ce* mirosea? Poate a ţigări şi parfum? Categoric nu avea acelaşi miros pe care-l avea Nilly. El nu mirosea a nimic, doar puţin a Nilly.

Şi-a descălţat ghetele şi l-a urmat pe

Nilly păşind pe vârfuri. A văzut camera de zi — un televizor şi o canapea deasupra căreia atârna o poză mare cu sora şi mama lui. Apoi a fugit pe scări, în sus, după Nilly. S-a pitit în

camera lui. Pereţii erau de culoare albastru-deschis şi acoperiţi cu toţi super-eroii de care auzise ea vreodată, plus câţiva de care nu auzise. De tavan atârna o machetă de planor

legată cu o sfoară.
Nilly deja se întinsese în pat şi frunzărea o carte cu cotorul de piele brună roasă. Era aproape la fel de mare ca el.

Lisa s-a aşezat imediat lângă el.

— Să vedem, a spus Nilly. Tâlhar de şosete.

A trecut de animalele ale căror nume începeau cu „O” şi „P” şi „Q” şi Lisa l-a urmărit trecând de diverse descrieri şi

ilustraţii cu animale care, într-adevăr, şi-ar fi dorit să nu fi existat. De fapt, nici nu era convinsă că ar fi existat cu adevărat. Dacă bunicul lui Nilly chiar scrisese cartea asta, se poate să-i fi

semănat puţin nepotului său, în sensul că nu prea lua adevărul în serios dacă acesta nu era suficient de amuzant.

Au ajuns destul de departe în coloana literei „R”. La „răpi-

torul de berze”, un animal care arăta ca o clădire din cărămizi cu gura de forma unui horn, menit, evident, să ademenească berze.

— Nu găsesc nimic despre tâlharii

de şosete, a spus Nilly. Hai să căutăm „defect de vorbire”.

Dar nu era scris nimic nici despre „defectele de vorbire”.

— Hmm, s-a gândit Nilly. Sunt cam dezamăgit.

Apoi s-a luminat la faţă.

— Pe de altă parte, în cazul în care creatura aia nu-i un animal care mai bine n-ar fi existat, nu se poate să fie atât de periculos, nu?

A dat să închidă cartea.

— Stai! a spus Lisa. Doctorul Proctor a mai zis ccva. N-a pronunţat cuvântul în întregime, dar începea cu „cam”.

S-a concentrat atât de tare, încât i s-a încreţit parul.

— *Camei* ceva! A spus „camei”.

Nilly a dat paginile la numele cu „C”.

— E un articol despre „coleoptere

moa”, a spus el. Şi unul despre „Cărăuşi formica monstruoşi”. Dar nimic despre *cameli.*

—Uite aici! a spus Lisa, arătând articolul dinaintea celui despre

„cărăuşi formica monstruoşi”.

Nilly a silabisit numele lung al creaturii:

— C-A-M-E-L-E-O-N-U-L-L-U-N-I-I.

Lisa l-a citit cu voce tare, simţind că i

se îndreaptă părul încreţit:

— *Chamaeleonus lunaris.*

—Habitat: luna (şi, sperăm, atât). Alimentaţie: Orice cu carne, preferabil oameni. Şi, preferabil,

sub formă de vafe.
Bea: Sânge şi ceai proaspăt infuzat.
Infaţişare: Din nefericire, nu sunt cunoscute descrieri, fotografii sau ilustraţii cu această creatură înfiorătoare, pentru că

toţi cei care au văzut
cameleonul lunii, ei
bine, acela a fost,
probabil, ultimul lucru
pe care l-au văzut. Dar
se spune că se poate
recunoaşte sunetul
făcut de cameleonul
lunii când se apropie.

Se presupune că e un sunet moale, târşâit, ca de şosete târându-se pe o podea de lemn sau...

— Şşş! a întrerupt-o Nilly.

Au ascultat. Şi au auzit. Cineva se

apropia de cealaltă parte a uşii. Un sunet moale şi târşâit de...

— Sub pat, repede! a şoptit Nilly.

Lisa s-a mişcat cât de repede a putut şi, în clipa în care s-a strecurat dedesubt, a

auzit uşa dându-se de perete. Şi o voce a urlat:

— Mi-e foame!

Lisa şi-a ţinut respiraţia. Apoi a auzit vocea lui Nilly:

— îmi termin temele şi imediat mă

apuc să pregătesc cina.

Şi apoi un pufnet dispreţuitor:

— Temele? Ştii ce păţesc oamenii care fac prea multe teme? Lumea nu face decât

să le dea şi mai multe teme!

— Vin în curând, mamă. Du-te înapoi în pat, bine?

— Şi azi nu vreau să văd găuri de furculiţă în cartofi,

altfel nu primeşti nicio petrecere de ziua ta.

— Niciodată nu facem petreceri de ziua mea, mamă.

— Mă rog.

Uşa s-a închis la loc.

Lisa a aşteptat şi a tot aşteptat, până când s-a convins că monstrul-mamă n-avea să se întoarcă. Apoi a ieşit târâş de sub pat. Nilly stătea întins în pat, cu nasul

îngropat în continuare în carte.

— Ei? a întrebat ea.

—Nu-i de bine, a spus Nilly, fără să ridice privirea din carte.

Avea o privire gravă, mai gravă decât văzuse vreodată Lisa la el, mai gravă decât un cimitir — nu, decât *două* cimitire.

— Da, am auzit, a spus Lisa. Fără petreceri aniversare.

— Nu vorbesc despre *petreceri,* a zis Nilly, arătând în carte. La mijloc e pericolul ca niciunul dintre noi să nu mai apuce vreo aniversare. Sau chiar vreun Crăciun, de fapt.

— Nu... nu Crăciunul, a repetat Lisa, auzind tremurul firav din vocea sa.

Pentru că, deşi Nilly vorbea aiurea despre multe lucruri, în veci n-ar fi vorbit aiurea despre

Crăciun. Sub nicio formă.

— C-ce vrei să spui?

— Vreau să spun că avem de-a face cu sfârşitul lumii, a spus Nilly.